

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ

ЗНАКЪТ НА ЕДНОРОГА

Част 3 от „Хрониките на Амбър“

Превод от английски: Вихра Манова, 1994

chitanka.info

Голямата битка е спечелена, но тя се оказва само предвестник на неизбежния сблъсък с враг, чиято единствена цел е да унищожи Амбър. Още пъrvите дни на принц Коруин в двореца са помрачени от кърваво убийство. По време на отсъствието му са се кроили сложни интриги за завладяването на престола, като понякога за залог е служил и неговият живот. В борбата за власт активно участва цялото кралско семейство. Но един от претендентите за короната е готов да престъпи всички граници... а това не бива да се допусне. Амбър трябва да бъде спасен. Легендарният еднорог се явява пред своите избраници, за да ги отведе до невероятно разкритие... и до може би единственото средство за постигане на благополучен изход, ако някой с кралска кръв намери достатъчно сили и готовност в себе си да се пожертва.

I

Пренебрегнах въпросите в очите на коняря, докато свалях зловещия вързоп и предавах коня на неговите грижи. Плащът ми не успя действително да прикрие естеството на неговото съдържание, когато го метнах през рамо и се запътих през задния вход към двореца. Адът скоро щеше да се яви за заплатата си.

Заобиколих тренировъчния полигон и тръгнах по пътеката, която водеше към южния край на дворцовите градини. По този маршрут имаше по-малко очи. Пак щяха да ме забележат, но щеше да е доста по-безопасно, отколкото да мина през предния вход, където винаги има навалица. Проклятие!

И отново, проклятие! Смятах, че съм достатъчно затрупан с проблеми. Но изглежда наистина проблеми при проблеми отиват. Някаква духовна форма на сложна лихва, предполагам.

Край фонтана в далечния край на градината се мотаеха няколко души. Освен това, двама стражи вървяха между храстите близо до пътеката. Те ме видяха да приближавам, обмениха набързо няколко реплики и се извърнаха. Разумна постъпка.

Аз, завърнал се преди по-малко от седмица. Повечето проблеми, все още неразрешени. Дворът на Амбър, пълен с подозрения и смут. Това сега: една смърт, която допълнително ще изложи на опасност краткото, нещастно предцаруване на Коруин I: аз.

Настигъл моментът да свърша нещо, което трябваше да направя веднага. Но имаше толкова много работа, още от самото начало. Не се бях размотавал, според мен. Степенувал бях задачите по важност и ги карах поред. Сега, обаче...

Прекосих градината, излязох от сенките и се озовах сред косата слънчева светлина. Заизкачвах се по широката вита стълба. Един страж застана мирно, когато влязох в двореца. Упътих се към задното стълбище, после тръгнах нагоре към втория етаж. Оттам към третия.

Отдясно, брат ми Рандъм излезе от своя апартамент и ме пресрещна в коридора.

— Коруин! — възкликна той, като изучаваше лицето ми. — Какво е станало? Видях те от балкона и...

— Вътре — спрях го аз и посочих с очи. — Ще трябва да проведем тайно обсъждане. Веднага.

Рандъм се поколеба, загледан в товара ми.

— Хайде да го направим две стаи по-нататък — предложи. — Става ли? Вайъли е тук.

— Добре.

Той мина пред мен, отвори вратата. Влязох в малка всекидневна, огледах се за подходящо място и стоварих трупа.

Рандъм гледаше към вързопа.

— Какво се очаква от мен? — попита той.

— Разопаковай лакомствата и хвърли един поглед.

Брат ми коленичи и разгърна плаща. После го уви отново.

— Мъртъв е, няма спор — отбеляза той. — Какъв е проблемът?

— Не погледна достатъчно внимателно — рекох. — Повдигни някой клепач. Отвори устата и огледай зъбите. Опипай шиповете точно преди китките. Преброй ставите на пръстите. След това ти ми кажи какъв е проблемът.

Рандъм започна да прави изброените неща. Веднага, щом погледна ръцете, престана и кимна.

— Хубаво. Спомням си.

— Спомни си на глас.

— Едно време в дома на Флора...

— Там беше мястото, където аз ги видях за първи път. Те, обаче, преследваха теб. Така и изобщо не разбрах защо.

— Прав си — съгласи се той. — Някак не се появи възможност да ти разкажа за тях. Не останахме заедно достатъчно дълго. Странно... откъде се взе този?

Поколебах се, разкъсван от желанията да го накарам той да ми разкаже историята си и аз да му предам моята. Моята победи, защото си беше моя и бе съвсем скорошна.

Въздъхнах и потънах в един фотьойл.

— Току-що загубихме още един брат. Кейн е мъртъв. Стигнах там прекалено късно. Това нещо — това същество — го е убило. Исках да го заловя живо, по очевидни причини. Но то се биеше много ожесточено. Нямах голям избор.

Рандъм тихичко подсвирна и се отпусна във фотьойла срещу мен.

— Разбирам — пророни съвсем тихо той.

Вгледах се в лицето му. Дали това въгълчетата на устата не беше една съвсем мъничка усмивка, готова да се появи в отговор на моята? Напълно възможно.

— Не — възразих спокойно аз. — Ако случаят беше друг, щях да се погрижа да има много по-малко съмнения в моята невинност. Казвам ти какво се случи в действителност.

— Добре — кимна той. — Къде е Кейн?

— В плитък гроб, близо до Горичката на еднорога.

— Това направо навява подозрения. Или поне така ще изглежда.

За останалите.

Кимнах.

— Знам. Но трябваше да скрия тялото за известно време. Не можех просто да го донеса тук и да започна да отговарям на въпросите. При положение, че ме очакват важни факти, някъде в твоята глава.

— Добре — рече Рандъм. — Не знам колко важни са всъщност, но ще ги имаш. Само че довърши първо ти, а? Как стана всичко?

— Беше точно след обяд — започнах аз. — Бях хапнал долу на пристанището с Жерар. После Бенедикт ме върна в двореца с неговата Фигура. Като се прибрах в стаите си, намерих бележка, която очевидно беше пъхната под вратата. В нея имаше молба за тайна среща, покъсно следобеда, при Горичката на еднорога. Беше подписана: „Кейн“.

— В теб ли е още бележката?

— Да. — Изрових листчето от джоба си и му го подадох. — Ето я.

Той я разгледа и поклати глава.

— Не знам. Може и да е неговият почерк... ако е бързал... но на мен ми се струва, че е писано от друг.

Вдигнах рамене. Взех бележката, сгънах я и я прибрах.

— Както и да е, опитах се да вляза във връзка с него чрез Фигурата му, за да си спестя ездата дотам. Но той не приемаше. Предположих, че иска да запази в тайна местонахождението си, ако работата наистина беше важна. Затова изведох един кон и потеглих натам.

— Каза ли на някого къде отиваш?

— Не. Реших, обаче, да накарам коня да се понапъне и язди доста бързо. Не видях как е станало, ала го намерих да лежи там, когато навлязох в горичката. Гърлото му беше прерязано, а на известно разстояние забелязах движение сред храсталаците. Настигнах нападателя, скочих върху него, сбихме се и се наложи да го убия. Не си казахме и дума, докато ставаше всичко това.

— Сигурен ли си, че си спипал, когото трябва?

— Колкото щеше да бъдеш и ти при подобни обстоятелства. Следите му водеха обратно до Кейн. По дрехите му имаше прясна кръв.

— Може да е била неговата.

— Погледни го пак. Няма никакви рани. Счупих му врата. И, естествено, си спомних къде съм виждал по-рано подобни на него, затова го донесох тук, право при теб. Преди да ми разкажеш всичко, обаче, има още нещо — като капак. — Измъкнах втората бележка и му я подадох. — Съществото носеше това в себе си. Предполагам, че го е взел от Кейн.

Рандъм прочете листчето, кимна и ми го върна.

— От теб, до Кейн, с молба за среща там. Да, ясно. Излишно е да казвам...

— Излишно е — завърших аз. — И почеркът наистина прилича малко на моя... поне на пръв поглед.

— Питам се какво ли щеше да стане, ако ти беше стигнал там първи.

— Вероятно нищо — предположих. — Изглежда искат да съм жив и заподозрян. Номерът е бил да ни закарат там в съответния ред и аз не бях достатъчно бърз, за да предотвратя онова, което е било предвидено да последва.

Той кимна.

— Като се има предвид точния разчет на времето, трябва да е бил някой от присъстващите тук, в двореца. Някакви идеи?

Подсмихнах се и бръкнах за цигара. Запалих и пак се подсмихнах.

— Аз току-що съм се върнал. Ти си бил тук през цялото време. Кой ме мрази най-много в момента?

— Труден въпрос, Коруин — заяви Рандъм. — Всеки ти има зъб за нещо. При друг случай бих се спрятал на Джулиан. Но сега някак не

ми изглежда вероятно.

— Защо?

— Той и Кейн се разбираха много добре. Вече от години. Търсеха се един друг, вечно се размотаваха заедно. Бяха много близки. Джулиан си е все същия хладнокръвен мерзавец, какъвто го помниш. Но ако имаше човек, когото да харесва, то това беше Кейн. Не вярвам, че би постъпил така с него, дори за да се докопа до теб. В края на краишата сигурно би могъл да намери достатъчно други начини, ако това е било всичко, което е искал.

Въздъхнах.

— Кой е следващият?

— Не знам. Просто не знам.

— Добре. Как си представяш реакциите им?

— Влязъл си в капана, Коруин. Всички ще решат, че ти си го направил, каквото и да разправяш.

Кимнах по посока на трупа. Рандъм поклати отрицателно глава.

— Това лесно може да бъде просто някой нещастник, който си довлякъл от Сенките, само за да му прехвърлиш вината.

— Знам — съгласих се аз. — Странно, да се върна в Амбър и да се окаже, че съм пристигнал в най-удобния за мен момент.

— Моментът беше идеален — потвърди Рандъм. — Дори не ти се наложи да убиваш Ерик, за да получиш това, което искаше. Извади голям късмет.

— Да. И все пак за никого не е тайна, че точно това смятах да направя. Сега е въпрос само на време кога войниците ми — чужденци, специално въоръжени и разквартирувани тук — ще станат обект на някои много лоши чувства. Единствено наличието на външна заплаха ми спестяваше това досега. Като добавим и нещата, които ме подозират, че съм извършил преди завръщането си — например, убийството на хората на Бенедикт. И това днес...

— Да — въздъхна Рандъм. — Представих си картинаката, веднага щом ми каза какво е станало. Когато преди години вие с Блийс нападнахте Амбър, Жерар разгърна част от флотата така, че да я махне от пътя ти. Кейн, от друга страна, те притисна със своите кораби и потопи твоите. Сега, като е мъртъв, предполагам ще направиш Жерар главнокомандващ на цялата флота.

— Кой друг? Единствено той става за тази длъжност.

— И въпреки това...

— Въпреки това. Признавам. Ако имах намерение да убивам някого, за да заздравя позициите си, Кейн щеше да бъде логичният избор. Такава е действителната, проклета истина.

— Как смяташ да се справиш с тази история.

— Ще кажа на всички какво е станало и ще се опитам да открия кой стои зад случилото се. Имаш ли никакви по-добри предложения?

— Мъчех се да измисля как бих могъл да ти осигуря алиби. Ала перспективата не звучи обещаващо.

Поклатих глава.

— Ти си ми прекалено близък. Колкото и убедителна история да измислим, вероятно ще постигнем обратен ефект.

— Минава ли ти през ума да признаеш, че ти си го направил?

— Да. Но изключвам варианта самозащита. При това прерязано гърло, може да се говори само за нападение от засада. А нямам никакво желание да се хващам за другата възможност: да му припиша доказателства, че е замислял нещо отвратително и да заявя, че съм го направил за благото на Амбър. Просто отказвам да поемам фалшиви вина при подобни условия. И без това пак ще предизвикам подозрения.

— Но ще имаш и репутацията, че проявяваш твърдост.

— Не ми е необходим този вид твърдост за начина, по който смяtam да управлявам. Не, този вариант е недопустим.

— В такъв случай изчерпахме възможностите... горе-долу.

— Какво искаш да кажеш с това „горе-долу“?

Рандъм се зае да изучава нокътя на левия си палец с присвiti очи.

— Ами, струва ми се, че ако има някой друг, когото нямаш търпение да отстраниш от играта, сега е моментът да решиш дали да не промениш правилата.

Позамислих се над предложението му и си допуших цигарата.

— Идеята не е лоша — казах накрая, — но точно сега не мога да се лиша от повече братя. Дори и от Джулиан. Макар че той играе най-подло.

— Не е речено непременно да е някой от семейството — упорстваше Рандъм. — Доста от благородниците в Амбър имат нелоши мотиви. Вземи, например, сър Реджиналд...

— Зарежи това, Рандъм. И този вариант отпада.

— Хубаво. Малките ми сиви клетки вече се умориха.

— Ала не и тези, които съхраняват спомените ти, надявам се.

— Добре.

Той въздъхна. Протегна се. Стана, мина покрай другия присъстващ в стаята и се отправи към прозореца. Дръпна завесите и известно време постоя загледан навън.

— Добре — повтори Рандъм. — Има много за разказване...

После започна да си припомня на глас.

II

— Макар че за много хора най-важното в живота е секса, всички си имаме и някакви други любими занимания в останалите промеждутъци от време. За мен те са да свиря на барабани, да летя и да играя комар — без да спазвам някакъв конкретен ред. Е, може би най-много обичам да се нося из въздуха — в безмоторен самолет, балон и различни техни разновидности, — но все пак всичко зависи и от настроението ми, естествено. Искам да кажа, че ако ме попиташи за това друг път, може да предпочета някое от останалите забавления. Според най-силното ми желание в момента.

И така, преди няколко години аз бях тук, в Амбър. Без да правя кой знае какво. Просто се мотаех и се пречках наоколо. Татко все още не беше изчезнал и когато забелязах, че навлиза в един от лошите си периоди, реших, че е време да се поразходя. И то някъде по-далечко. Неведнъж бях установявал, че привързаността му към мен е правопропорционална на разстоянието, на което са намирам. Той ми даде гиздав камшик за езда като прощален подарък — за да ускори процеса за затопляне на чувствата, предполагам. Все пак камшикът беше много хубав — украсен със сребро, красиво оформен — и аз добре го използвах. Бях решил да потърся място, подходящо за всичките ми дребни удоволствия, в ъгълчето на някая Сянка.

Яздих дълго — няма да ти дотягам с подробностите — и се отдалечих доста от Амбър, както става обикновено в такива случаи. Този път не исках да бъда важна личност. Това съвсем скоро може да стане или досадно, или трудно, в зависимост от отговорността, което човек е склонен да поеме. Желаех само да бъда един безотговорен никой и просто да се забавлявам.

Тексорами е лишен от предубеждения пристанищен град, с жарки дни и дълги нощи, много хубава музика, денонощен хазарт, дуели всяка сутрин и побоища в останалото време за онези, които не могат да чакат. А въздушните течения са страховни. Аз имах малък червен безмоторен самолет и през ден се носех из небето с него.

Животът беше хубав. По цяла вечер свирех на барабани в един подземен бар край реката, където стените се потяха почти колкото посетителите, а пушекът се виеше около лампите, подобен на струи мляко. Щом приключех със свиренето, отивах да си намеря някакво занимание, обикновено жени или карти. И така прекарвах остатъка от нощта. Ах, този проклет Ерик! Това пак ме подсети... Той веднъж ме обвини, че шмекерувам на карти, знаеш ли? А те са единственото, за което никога не бих изльгал. Приемам съвсем сериозно играта си на карти. Много съм добър и освен това имам късмет. При Ерик бе точно обратното. Проблемът с него беше, че го биваше в толкова много работи, че той не искаше дори пред себе си да признае възможността някой друг да умее нещо по-добре. Ако го побеждаваш на карти, значи шмекеруваш. Една вечер започна разгорещен спор по този въпрос — за малко работата щеше да стане сериозна, — но Жерар и Кейн ни разтърваха. Трябва да му призная това на Кейн. Тогава застана на моя страна. Горкият... Отвратителен начин да умреш. Гърлото му... Е, както и да е, живеех си аз в Тексорами, занимавах се с музика и жени, печелех на карти и се реех из небето. Палми и цъфтящ през нощта шибой. Изобилие от чудесни пристанищни миризми — подправки, кафе, смола, сол — знаеш как е. Богаташи, търговци, бедняци — същите, като навсякъде. Пристигащи и заминаващи моряци и какви ли не пътешественици. Хора, подобни на мен, които просто се забавляват. Прекарах малко повече от две години в Тексорами и бях щастлив. Наистина. Рядко влизах във връзка с останалите. От време на време си казвахме по едно „Здрави!“ в стил пощенска картичка посредством Фигурите и толкова. Амбър не занимаваше мислите ми особено.

Всичко това се промени една нощ, когато седях с фул в ръце и човекът срещу мен се опитваше да реши дали бъльфирам или не.

Валето каро ми заговори.

Да, точно така започна. Аз и без това се чувствах доста странно. Току-що бяхме завършили две разгорещени игри и още изпитвах въодушевление. Освен това бях физически изтощен от цял ден летене и съвсем малко сън предишната нощ. По-късно реших, че умствената ми нагласа да използваме по този начин Фигурите ме е накарала да възприема така валето, когато някой се опитваше да влезе във връзка с мен, а аз държах карти в ръка — все едно какви карти. Обикновено, разбира се, ние получаваме съобщенията без тяхна помощ, като се

изключи онзи, който се е заел с повикването. Вероятно моето подсъзнание — което тогава до известна степен се рееше свободно, — просто по навик се е уловило за наличната възможност. След време действително имах повод да се чудя. Истината е, че не знам защо стана така.

Валето каза:

— Рандъм. — После лицето му се замъгли и то продължи: — Помогни ми.

Вече бях започнал да долавям определено присъствие, но то беше много слабо. Цялото усещане бе много слабо. После лицето върху картата доби нови очертания и видях, че съм бил прав. Наистина беше Бранд. Изглеждаше ужасно и като че ли бе прикован или завързан за нещо.

— Помогни ми — повтори Бранд.

— Слушам те — откликнах аз. — Какво е станало?

— … затворник — каза той след нещо друго, което не можах да разбера.

— Къде? — попитах.

На този въпрос Бранд поклати отчаяно глава.

— Не мога да те пренеса — рече той. — Нямам Фигури и съм прекалено слаб. Ще трябва да дойдеш по дългия заобиколен път…

Не го попитах как е успял да се свърже с мен без Фигурите. Най-важно ми се виждаше да установя къде се намира. Попитах го как да стигна при него.

— Огледай всичко много внимателно. Запомни всеки отличителен белег. Може да нямам възможност да ти го покажа повече от веднъж. Освен това, ела въоръжен…

После видях пейзажа — над рамото му, през един прозорец, над назъбена стена. Не можех да го определя със сигурност. Беше някъде далеч от Амбър, там, където Сенките стават неуправляеми. Прекалено далеч, за да ми се иска да отида. Голо, с променящи се цветове. Жарко. Ден, без слънце в небето. Скали, плъзгащи се като платноходки из местността. Бранд, в някакъв вид кула — една малка стабилна точка сред тази плуваща сцена. Запомних околността, добре. Запомних и съществото, увito като змия около основата на онази кула. Блестящо. Съставено сякаш от призми. Нещо като пазач — прекалено ярко, за да определя очертанията му, да преценя истинските му размери. И в този

момент всичко изчезна. За секунда. Останах загледан във валето каро, а партньорът ми не знаеше дали да се сърди заради дългото ми разсейване, или да се тревожи да не би някоя зла сила да ме е омагьосала.

Приключи играта след това раздаване и си отидох вкъщи. Опънах се на леглото, запалих цигара и се отдадох на размисъл. Бранд все още се намираше в Амбър, когато потеглих оттам. По-късно, обаче, при запитванията ми за него, никой не знаеше къде може да е. След като изпаднал в едно от обичайните си меланхолични настроения, яхнал коня и отпътувал. И оттогава не го бяха виждали. Никакви вести, в никакя посока. Той не отговарял, като го търсели и сам не се обаждал на никого.

Опитах се да обмисля ситуацията от всички страни. Бранд е умен, много умен. Може би най-умният в семейството. Той се намираше в беда и бе потърсил мен. Ерик и Жерар бяха по-героично настроени и вероятно с радост щяха да се впуснат в това приключение. Кейн би отишъл от любопитство, предполагам. Джулиан — за да покаже, че го бива повече от всички нас и да се изтъкне пред татко. Или, най-просто щеше да бъде, ако Бранд бе повикал самия Оберон. Татко щеше да направи нещо по въпроса. Но Бранд се обади на мен. Защо?

Тогава ми хрумна, че може някой или неколцина от останалите да са отговорни за положението му. Ако, да речем, татко е започнал да показва предпочтение към него... Нали знаеш... Да се отстрани заплахата. В такъв случай Бранд би проявил слабост, ако се обади на татко.

Затова подтиснах желанието си да потърся подкрепления. Щом се обаждаше на мен, не бе изключено да му докарам сигурна смърт, ако позволя на някого в Амбър да разбере, че викът му за помощ е преодолял препятствията. Добре. А каква полза можех да извлека аз?

В случай, че наистина ставаше въпрос за трона и Бранд действително бе успял да влезе под кожата на татко, то нищо не пречеше да оставя в него добри впечатления. Ако ли не... Имаш всевъзможни други вероятности. Може да се е натъкнал на нещо, което се гласи там, у дома, нещо, което щеше да е полезно да знам. Интересно ми беше освен това и по какъв начин се бе свързал с мен, без помощта на Фигурите. Така че любопитството, бих казал, ме

накара да се решава да предприема това пътуване сам и да направя опит да го спася.

Избръсах праха от собствените си Фигури и пак се помързих да се свържа с него. Както сигурно си се досетил, не получих отговор. Тогава легнах хубаво да се наспя и направих нов опит на сутринта. Отново нищо. Е, добре, нямаше смисъл да чакам повече.

Лъснах меча си, нахраних се добре и се облякох за път. Взех освен това и чифт тъмни, полароидни очила. Не знаех дали ще вършат работа там, но онова създание-пазач ми се бе видяло ужасно ярко... а и никога не е излишно човек да вземе нещо повече, за което се е сетил. Като става дума за това, снабдих се и с пистолет. Имах чувството, че ще се окаже безполезен и излязох прав. Но, както казах, никога не можеш да си сигурен, докато не опиташи.

Единственият човек, с когото се сбогувах, беше друг барабанист, тъй като се отбих при него преди да тръгна, за да му оставя моя комплект барабани. Знаех, че добре ще се грижи за тях.

След това отидох до хангара, пригответих самолета, издигнах се и хванах подходящо въздушно течение. Смятах, че това е един елегантен начин за пътуване.

Не знам дали някога си летял през Сенките, но... Не си ли? Ами, насочих се първо към открито море, докато сушата се превърна само в мъглява ивичка на север. После накарах водата под мен да стане кобалтова, тя се набразди и по повърхността ѝ се загониха вълни с блестящи гребени. Вятърът се промени. Аз обърнах самолета. Втурнах се след вълните към брега сред притъмняващото небе. Когато се върнах при устието на реката, Тексорами беше изчезнал, заменен от километри тресавища. Понесох се по теченията навътре към сушата, като прелиях над нови и нови извивки на реката. Кейовете, мостовете и транспорта бяха изчезнали. Дърветата се издигаха нависоко.

На запад се трупаха облаци — розови, перлени, жълти. Сънцето преминаваше от оранжево в червено до жълто. Клатиш глава? Сънцето беше цената за градовете, разбиращ ли? Когато бързам така, обезлюдявам всичко, движа се по пътя на стихиите. При подобна височина изкуствените творения ме разсейват. Сенките и структурите са най-важни за мен. Това имах предвид като ти казах, че летенето е доста различно.

И така, носех се на запад, докато дърветата отстъпиха място на ниска зеленина, която бързо избледня, разпръсна се, накъса се на кафяви, оранжеви и жълти петна. Светлината взе да примигва, стана зацепана. Цената за тези промени беше буря. Надбягвах се с нея колкото можах, докато около мен забляскаха светковици и се уплаших да не би поривите на вятъра да му дойдат много на малкия самолет. Тогава бързо намалих скоростта и в резултат зеленото под мен се увеличи. Все пак се измъкнах от бурята, с ярко и стабилно жълто слънце зад гърба. След известно време отново успях да си върна пустинята, гола и вълниста.

После слънцето се сви и пред лика му се проточиха облачни ивици, които малко по малко започнаха да го скриват. Прекият път ме отведе на голямо разстояние от Амбър. Отдавна не се бях отдалечавал толкова.

Слънцето се скри, но светлината остана, все още ярка, ала някак призрачна, безпосочна. Тя мамеше очите ми, изкривяваше перспективата. Слязох по-ниско, стесних полезрението си. Скоро пред погледа ми изникнаха големи скали и аз усилено започнах да се стремя към формите, които си спомнях. Постепенно, те се появиаха.

При тези обстоятелства беше по-лесно да постигна странния, плуващ ефект, но създаването му бе физически объркващо. Стана ми още по-трудно да преценявам как да управлявам самолета. Оказах се по-ниско, отколкото бях смятал, че съм и едва не се сблъсках с една от скалите. Най-после, обаче, около мен се заиздига пушек и затанцуваха пламъци, точно както си ги спомнях — без да образуват някаква определена форма, просто изскочаха тук и там от пукнатини, дупки, входове на пещери. Цветовете съвсем полуляха, също като в набързо видяната картина. Тогава започна и действителното движение на скалите — те плуваха, носеха се безцелно като кораби без кормило сред местност, от която изтръгваха дъги.

Въздушните течения вече бяха обезумели. Едно след друго изригваха като фонтани. Борех се с всички сили с тях, но знаех, че при тези условия няма да издържа дълго на тази височина. Издигнах се доста нагоре, като за известно време забравих всичко друго, докато се опитвах да стабилизирам самолета. Когато отново погледнах надолу, видях нещо наподобяващо свободна регата на черни айсберги. Скалите препускаха наоколо, блъскаха се, отдалечаваха се, пак се срещаха,

въртяха се, завиваха из откритото пространство, задминаваха се една друга. После някакво течение ме пое, тласна ме надолу, изхвърли ме нагоре... и една от подпорите на двойното крило се счупи. За последен път разместих сенките и пак погледнах. Кулата се бе появила в далечината, а в основата ѝ блестеше нещо по-ярко от лед или алуминий.

Последният тласък бе довел до това. Осъзнах го точно когато почувствах, че ветровете започват да играят съвсем мръсно. После няколко въжета се скъсаха и полетях надолу — като че ли се спусках по водопад. Успях да вдигна носа на самолета и той устремно се понесе над самата земя. Погледнах накъде сме се насочили и скочих в последния възможен момент. Горкият ми самолет стана на пух и прах при сблъсъка си с един от онези странстващи монолити. Тази гледка ме разстрои повече от драскотините, натъртванията и цицините, с които се сдобих.

После трябваше да се размърдам, защото към мен се носеше цял хълм. И двамата свърнахме, за щастие в различни посоки. Нямах ни най-малка представа за силата, която движеше всичко и отначало дори не виждах никаква система в траекториите. Земята под краката ми се менеше от топла до изключително гореща и освен пушека и хаотичните изригвания на пламъци, от безбройни дупки в почвата бълваха и зловонни газове. Забързах към кулата, като по необходимост се придържах към много объркан маршрут.

Отне ми доста време да преодолея разстоянието. Не бях сигурен точно колко, защото нямаше как да измервам времето. Но вече бях започнал да забелязвам някои интересни закономерности. Първо, по-големите канари се движеха по-бързо от малките. Второ, те сякаш се въртяха в орбити — кръгове в други кръгове, по-големите скали около по-малките, никоя не спираше дори за миг. Може би най-вътрешният кръг се описваше от прашинка или от една-единствена молекула — някъде. Нямах нито време, нито желание да се впускам в опити за определяне на абсолютния център. Като взимах тези неща предвид, обаче, скоро бях способен да предвиждам мястото на сблъсъка.

И така, Чайлд Рандъм към замъка вървеше, пистолет в една ръка държеше и меч в другата крепеше. Очилата висяха на врата ми. При целия този пушек и объркано осветление, смятах да си ги сложа едва, когато станеше абсолютно необходимо.

Каквато и да беше причината, скалите избягваха кулата. Макар да изглеждаше застанала върху хълм, докато се приближавах осъзнах, че щеше да е по-вярно, ако кажех, че камъните бяха изрили пред нея огромен ров. Ала от моето място не можех да преценя, дали в резултат се е получил остров или полуостров.

Втурнах се през пушека и плаващите скали, като избягвах огнените езици, които изскачаха от пукнатините и дупките. Накрая се изкатерих по склона и се махнах от тяхната територия. Преди да се покажа над ръба, спрях за малко. Проверих си оръжията, успокоих дишането и сложих очилата. Щом всичко беше готово, се изкачих на върха и приклекнах.

Да, очилата вършеха работа. И да, зверът ме очакваше.

Той беше направо страховит, а на всичкото отгоре изглеждаше някак красив. Имаше тяло на змия, дебело като бъчва, а главата напомняше огромен раздвоен отзад чук, но леко изострен отпред в муцуна. Очите му бяха с много бледозелен цвят. И целият беше прозрачен като стъкло, покрит с много фини, едва забележими линии, загатващи люспите. Онова, което течеше във вените му, също изглеждаше доста бистро. Можех да гледам право вътре в тялото му и различавах органите — матови или сякаш замъглени, мътни. Човек започваше да се разсейва, ако се вгледаше как функционират. Чудовището имаше и гъста грива, наподобяваща четина от стъкло около главата, обгърнала като яка врата. Движенията му, когато ме видя, вдигна глава и се плъзна напред, го накараха да заприлича на оживяла вода, река без корито и брегове. Ала гледката, която едва не ме накара да замръзна на място, беше съдържанието на стомаха му. В него се намираше полусмлян човек.

Вдигнах пистолета, прицелих се в по-близкото око и натиснах спусъка.

Вече ти споменах, че той се оказа безполезен. Затова го захвърлих, скочих наляво и се метнах към дясната страна на звяра, като насочих меча си към окото му.

Знаеш колко трудно се убиват животни с устройство на влечуги. Веднага реших първо да се опитам да ослепя чудовището, а после да му отсека езика. След това, ако използвах добре бързината на краката си, щях да получа може би известна възможност да го ударя няколко пъти по врата, докато успея да го обезглавя. Накрая можех да го оставя

да се гърчи и извива, докато умре. Надявах се освен това да е мудно, защото все още смилаше храната в стомаха си.

Ако тогава този звяр е бил муден, то се радвам, че не го срещнах по-рано. Той си дръпна главата от обсега на меча ми и поsegна да го захапе още преди да съм възстановил равновесието си. Ужасната му музуна проблясна пред гърдите ми и усещането наистина беше, като че ли ме удари огромен чук. Полетях назад презглава.

Продължих да се търкалям, за да се отдалеча от него и се озовах почти на ръба на насипа. Там се изправих отново на крака, а чудовището се разви, изпълзя по-близо до мен и вдигна страховитата си глава на около пет метра от земята.

Знам дяволски добре, че Жерар би изbral точно този момент, за да го нападне. Огромният разбойник щеше да се хвърли напред с чудовищния си меч и да разсече звяра на две половини. После гадната твар щеше да се стовари върху него и да го омотае от горе до долу, а той да се измъкне само с няколко синини. Или може би разкървавен нос. Бенедикт пък нямаше да пропусне окото. До този момент щеше да си е прибрали по едно очище във всеки джоб и да си играе на футбол с главата, докато съчинява допълнение към трудовете на Клаузевиц. Но те двамата са от действително героичния тип. А аз просто стоях там, насочил меча си нагоре, стиснал с две ръце дръжката, прибрали лакти към кръста си, дръпнал назад глава, колкото ми позволяваха възможностите. Хиляди пъти бих предпочел да хукна и да сметна случая за приключен. Ала знаех, че ако го направя, онази глава щеше да се стовари върху мен и да ме размаже.

Откъм кулата се понесоха викове, което показваше, че са ме забелязали, но аз не възнамерявах да отмествам поглед, за да видя какво става. После започнах да проклинам чудовището. Исках то да нанесе удара си и всичко да свърши, по един или по друг начин.

Когато най-накрая нападна, извих се с цялото си тяло и насочих острието към целта.

Лявата ми страна стана почти безчувствена от удара, а общото усещане беше, като че ли бях забит на половин метър в земята. Успях по някакъв начин да се задържа на крака. Да, бях направил всичко без грешка. Маневрата ми бе постигнала точно онова, на което се бях надявал и планирал.

Като се изключеше само поведението на звяра. Той не желаеше да ми сътрудничи и да се гърчи в агония.

Напротив, пак започваше да се издига над мен.

При това ми бе отнесъл и меча. Дръжката му стърчеше от лявото око на страшилището, а върхът се показваше сред гривата върху задната част на главата му. Имах чувството, че противниковият отбор взимаше надмощие.

В този момент от един отвор в долната част на кулата започнаха бавно и предпазливо да се измъкват някакви фигури. Те бяха въоръжени, грозни на вид и усещах, че няма да застанат на моя страна в спора.

Добре. Аз знам кога трябва да пасувам и да се надявам на по-добри карти друг път.

— Бранд! — извиках. — Аз съм Рандъм! Не мога да стигна до теб! Съжалявам!

После се обрнах, побягнах и като прескохих ръба, полетях надолу към мястото, където скалите се занимаваха със своята неспокойна дейност. Питах се, дали съм изbral най-подходящия момент да се оттегля.

Както често се случва, отговорът беше и да, и не.

В много други случаи, различни от предшестващия, не бих направил подобен скок. Озовах се в ниското жив, но това май беше всичко, което можех да кажа. Чувствах се зашеметен и доста дълго време си мислех, че глезнът ми е счупен.

Онова, което ме накара да се размърдам отново, беше шумоленето над мен и дъждът от камъчета наоколо. Когато си наместих очилата и погледнах нагоре, видях, че чудовището е решило да слезе и да си довърши работата. То пълзеше като призрак надолу по склона, а участъкът около главата му, където го бях пронизал, бе станал по-тъмен и матов.

Изправих се до седнало положение. После застанах на колене. Опитах се да стъпя, но глезнът ми бе неизползваем. Нищо около мен не можеше да ми послужи за опора. Добре. Тогава щях да пълзя. Подалече от звяра. Какво друго ми оставаше? Освен да спечеля колкото мога повече преднина и да мисля усилено междувременно.

Спасението дойде във вид на скала — една от по-малките и побавните, само колкото каруца на големина. Когато я видях да се

приближава, реших да я използвам за превозно средство, ако успеех да се кача върху нея. Тя може би щеше да ми предложи и известна сигурност. Струваше ми се, че по-големите и бързи канари отнасяха най-многото удари.

Като имах това предвид, заех се да наблюдавам едрите скали, които се носеха край моята, преценявах техните скорости и траектории, опитвах се да разбера движението на цялата система, подготвях се за точния момент и за усилието. Освен това се ослушвах за приближаването на чудовището, чувах виковете на войниците от края на насипа, питах се дали някой от тях там, горе залага на мен и, ако залагаше — какви смяташе, че са ми шансовете.

Когато настъпи моментът, тръгнах. Без проблеми се промъкнах покрай първата голяма канара, но трябваше да изчакам минаването на следващата. Поех риска да пресека пред последната. Налагаше се, за да стигна навреме.

Успях да се озова на необходимото място точно когато трябваше, хванах се за издатините, които си бях набелязал и се влачих почти десет метра, докато се вдигна от земята. После допълзях до неудобния връх на скалата, проснах се там в цял ръст и погледнах назад.

Измъкнал се бях на косьм. И все още не се намирах в безопасност, тъй като звярът се движеше успоредно с мен, а здравото му око следеше въртенето на по-едрите канари.

От височината долетяха разочаровани викове. След това войниците започнаха да се спускат по склона, като според мен поощряваха с крясъци съществото. Взех да си масажирам глезена. Опитах да се отпусна. Чудовището се хвърли напред и премина зад първата голяма канара, докато тя завършваше поредната си орбита.

Дали щях да успея достатъчно да се отдалеча сред Сенките, преди да ме е достигнало? Съмнявах се. Наистина около мен всичко непрестанно се движеше, структурите се променяха...

Съществото изчака втората скала, промъкна се зад нея, тръгна пак успоредно на мен, приближи се.

Сянка, Сянка, долети...

Мъжете вече почти бяха стигнали долния край на склона. Чудовището чакаше да се отвори пролука — при следващото завъртане — зад най-вътрешния сателит. Знаех, че е способно да се издигне достатъчно, за да ме свали от тази височина.

... Оживей и смачкай това чудо!

Докато се въртях и реех, аз се вкопчих в самата същност на Сенките, потопих се в нея, започнах да изменям структурата ѝ, от възможна през вероятна до реална, усетих как незабележимо настъпват промени, дадох им необходимия тласък в съответния момент...

Тя дойде откъм сляпата страна на чудовището, естествено. Огромна скала, която се носеше, сякаш бе загубила контрол...

По-изискано щеше да бъде, ако го бях смачкал между две канари. Нямах време, обаче, за прояви на финес. Просто го халосах и го оставил да лежи там, бълскано от гранитния поток.

Ала след малко, необяснимо как, смачканото и размазано тяло изведнъж се издигна над земята и полетя към небето с извиване. То продължи да се носи във въздуха, под ударите на вятъра и взе да се смалява, докато не изчезна.

Собствената ми скала бавно и неотменно ме отдалечаваше. Целият пейзаж се менеше. Тогава мъжете от кулата си защушукаха нещо и решиха да ме преследват. Отделиха се от края на насипа и се запътиха към мен през равнината. Но аз бях сигурен, че няма да имам проблеми. Щях да отведа каменния си жребец в Сенките и да оставя техния свят зад гърба си. Това беше най-лесният начин на действие за мен. Несъмнено щеше да ми е по-трудно да ги сваря така неподгответни, както звяра. В края на краищата тази земя си беше тяхна; те бяха невредими и нашрек.

Свалих очилата и отново се опитах да стъпя на ранения крак. Задържах се прав за миг. Глезнът беше много подут, но издържа тежестта ми. Седнах и взех да обмислям случилото се. Бях останал без меч и определено не се намирах в най-добрата си форма. Вместо авантюристично да продължа при тези обстоятелства, аз постъпвах по най-безопасния и разумен начин, като се измитах оттам. Съbral бях достатъчно информация за този свят и следващия път щях да съм по-добре подгoten. Хубаво...

Небето над мен стана по-ярко, цветовете и сенките позагубиха част от желанието си да се менят своеволно. Пламъците наоколо започнаха да утихнат. Добре. По небосвода взеха да се мяркат облаци. Чудесно. Скоро зад един от тях се появи стабилен блясък. Великолепно. Когато облакът се отместеше, над земята отново щеше да грее слънце.

Погледнах назад и с изненада установих, че все още съм преследван. Това, обаче, лесно можеше да се дължи на неправилния ми подход към аналага на преследвачите ми в тази Сянка. Няма смисъл човек да се заблуждава, че се е погрижил за всичко, когато изменя Сенките бързешком. Затова...

Промених ги отново. Скалата постепенно излезе от траекторията си, формата ѝ стана малко по-различна, съществуващите я камъни изчезнаха, а тя се упъти по права линия в посоката, която трябваше да се превърне в запад. Облаците над главата ми се разпръснаха и над земята грейна бледо слънце. Скоростта ни се увеличи. Вече сигурно всичко беше наред. Без съмнение се бях озовал в друг свят.

Ала не се оказа така. Когато пак погледнах назад, те продължаваха да ме гонят. Вярно, бях спечелил известна преднина. Но групичката въоръжени мъже все още ме преследваше.

Е, добре. Случват се понякога такива неща.

Имаше, разбира се, две възможности. Тъй като мислите ми бяха доста объркани от доскорошните събития, сигурно не бях направил безупречно промяната и ги бях издърпал със себе си. Или бях съхранил цяла константа, когато е трябало да ѝ наложа частична промяна — поточно, бях сменил мястото, като несъзнателно съм изискал и елементът преследване да остане. Значи хората бяха други, но въпреки това ме гонеха.

Потърках отново глезена си. Слънцето стана по-ярко и почти оранжево. Порив на вятър от север вдигна стена от прах и пясък зад мен и скри групичката от погледа ми. Устремих се още по-бързо на запад, където сега се извисяваше планинска верига. Времето беше във фаза на изкривяване. Състоянието на глезена ми стана малко по-добро.

Починах си за минута. Скалата ми беше удобно превозно средство, доколкото бе по силите на парче камък. Нямаше смисъл да се втурвам напред през глава, когато всичко изглежда си вървеше гладко. Изтегнах се с ръце зад тила и загледах как планините постепенно се приближаваха. Замислих се за Бранд и онази кула. Мястото несъмнено беше същото. Всичко съвпадаше с картината, която той ми бе показал. С изключение на стражите, разбира се. Реших да кривна към една известна ми Сянка, да събера свой собствен отряд, после да се върна и да ги избия до крак. Да, тогава всичко щеше да бъде наред...

След известно време се изпънах, претърколих се по корем и погледнах назад. Проклятие, те още ме преследваха! Дори бяха станали повече.

Естествено, много се ядосах. Да върви по дяволите измъкването! Те си го просеха и беше време да си го получат.

Изправих се. Глезненът ми беше доста отекъл и почти безчувствен. Вдигнах ръце и затърсих Сенките, които ми трябваха. Намерих ги.

Скалата бавно започна да променя правия си курс в дъга и се насочи надясно. Завоят стана по-остър. Описах парабола и като набирах скорост, полетях към тях. Нямах време да вдигам буря зад себе си, макар да си помислих, че щеше да е хубав детайл, ако го бях направил.

Връхлетях върху им — вече бяха повече от двайсет души — и те благоразумно се разпръснаха. Неколцина, обаче, не успяха да се дръпнат, а аз описах още една крива и се върнах колкото можех побързо.

Порази ме гледката на няколко трупа, които се издигаха към небето, а от тях капеше кръв. Два бяха вече високо над мен.

Налетях върху стражите за втори път, но сега видях, че няколко души се бяха вкопчили в скалата, докато минавах. Първият, който успя да се покатери отгоре, измъкна меча си и ме нападна. Аз блокирах ръката му, избих оръжието и хвърлих мъжа обратно долу. Предполагам, че тогава съм забелязал онези шипове върху опакото на ръцете им. Той ме бе одрал с единия от неговите.

През това време бях станал мишена за някакви особено оформени, покрити с бодли обръчи, които идваха отдолу, още двама души се изкатерваха върху скалата, а няколко други изглежда вече се бяха озовали на нея.

Е, дори и Бенедикт понякога отстъпва. Поне щях да накарам оцелелите да ме запомнят задълго. Оставил на мира Сенките, откъснах закачилия се на гърдите ми бодлив обръч и другия от бедрото ми, отсякох ръката с меча на единия от стражите, ритнах го в корема, паднах на колене, за да избягна замаха на следващия и с моя меч го ударих през краката. Той също падна през ръба.

Още петима се катереха по края. Отново се носехме на запад, като оставяхме някъде към десетина от живите да се прегрупират на

пяська зад гърба ми, а небето над тях бе изпълнено с капещи трупове.

Имах предимство пред следващия страж, защото го хванах на половината път нагоре. Толкова за него, после ми останаха четирима.

Докато се оправях с него, обаче, трима от тях се бяха изкатерили едновременно на три различни места.

Втурнах се към първия и го съсякох, ала другите двама междувременно скочиха върху мен. Докато се отбранявах от нападението им, последният също се изкатери и се присъедини към тях.

Съвсем не ги биваше чак толкова, но започваše да става тесничко и прекалено много върхове и острите се стрелкаха около мен. Не спирах да парирам и отскачам, като ги карах да си пречат един на друг, да си застават на пътя. Донякъде успявах и когато се добрах до най-добрата, според мен, възможна за момента позиция, втурнах се напред, като отнесох няколко одрасквания — наложи се да остана леко открит за миг, — но в замяна разцепих черепа на единия от тях. Той се преметна през ръба и повлече със себе си мъжа до него. Двамата полетяха надолу, размахали крайници.

За съжаление, невнимателният идиот отнесе и моя меч, останал в някоя от неразумно изпречилите се на пътя ми части от тялото му. Явно ми беше ден за губене на мечове и се запитах дали не съм можел да го прочета в хороскопа си, ако се бях сетил да го погледна, преди да тръгна.

Както и да е, трябваše бързо да отскоча, за да избягна удара на последния страж. В този момент се подхлъзнах в локвичка кръв и полетях към предния край на скалата. Ако паднеш оттам, канарата щеше да мине точно върху мен и да остави на земята един много плосък Рандъм, подобен на екзотично килимче, на което да се дивят и радват бъдещите пътници.

Задрасках да се хвана за нещо, докато се плъзгах, а онзи тип направи две крачки към мен и вдигна меча си, за да ме довърши, както аз бях постъпил с другаря му.

Вкопчих се в глезена му, който ми послужи чудесно като спирачка... и проклет да съм, ако някой не избра точно този момент, за да потърси връзка с мен чрез Фигурата ми.

— Зает съм! — изкрешях. — Обади се по-късно!

Спрях да се движа напред за сметка на стража, който залитна, падна и полетя през ръба.

Опитах се да го хвана, преди да се е превърнал на килимче, ала не бях достатъчно бърз. Исках да го спася, за да го разпитам. Все едно, това не успя да ми развали настроението. Върнах се отново в средата, да се оглеждам и размишлявам.

Останалите живи продължаваха да ме преследват, но аз имах значителна преднина. В момента нямаше защо да се тревожа, че нова групичка ще се озове при мен. Това ми стигаше. Отново се насочих към планините. Сънцето, което си бях извоювал, започваше да пече безмилостно. Целият бях потънал в пот и кръв. Раните ме боляха. Бях жаден. Скоро, съвсем скоро, реших аз, трябваше да завали. Това щеше да бъде първата ми грижа.

Така че започнах да се подготвям за промяна в тази насока: струпах облаци, накарах ги да почернеят...

По някое време съм заспал. Сънувах несвързано как някой опитва да се свърже с мен, но не успява. Залива ме ласкав мрак.

Събудих се от дъжд — внезапен и силен. Не можех да преценя дали тъмнината около мен се дължеше на бурята, вечерта или и двете взети заедно. Беше по-хладно, обаче, и аз постлах плаща си, след което просто легнах на него с отворена уста. От време на време изстисках водата от плаща. Постепенно утолих жаждата си и отново се почувствах чист. Скалата също бе добила толкова мокър и хълзгав вид, че не смеех да направя крачка по нея. Планините изглеждаха много поблизо, а над върховете им проблясваха светковици. В другата посока беше прекалено тъмно, за да разбера дали преследвачите ми още бяха зад мен. Никак нямаше да им е лесно да ме следват в тази обстановка, но не е разумно да се разчита на предположения, при пътуване през непознати сенки. Малко се ядосах на себе си, задето бях заспал, но тъй като не се бе случило нищо лошо, увих се в подгизналия плащ и реших да си простя. Опипах наоколо за цигарите, които си бях взел и открих, че почти половината от тях са оцелели. След осмия опит, поразбутах Сенките достатъчно, за да се сдобия с огънче. После просто останах да седя там и да пуша под дъжда. Усещането беше приятно и в продължение на часове не помръднах нищо повече.

Когато най-после бурята спря, небето се проясни и по него грейнаха странни съзвездия. Нощта беше прекрасна, каквито са

обикновено нощите в пустинята. Много по-късно забелязах, че теренът взе леко да се изкачва и скалата ми забави хода си. Започнаха някакви промени, които вероятно бяха свързани с действащите тук физически закони. Имам предвид, че самият склон не изглеждаше достатъчно стръмен, за да наложи такова рязко намаляване на скоростта. Но не исках да си играя със Сенките, за да не се отклоня от курса си. Стремях се колкото можех по-бързо да стигна до познати места, където преценката ми за природните явления да е по-сигурна.

Затова оставил скалата да спре окончателно, слязох от нея и продължих да се изкачвам по склона пеша. Докато вървях, играех със Сенките, както всички го правехме още като деца. Щом минех покрай нещо — хилаво дръвче, купчина камъни — карах небето да става различно от двете му страни. Постепенно възстанових познатите съзвездия. Знаех, че ще се спусна по друга планина, а не по тази, по която се изкачвах. В раните ми все още пулсираше тъпа болка, но глезнът бе престанал да ме беспокои, чувствах го само леко схванат. Усещах се отпочинал. Знаех, че мога дълго да вървя. Изглежда отново всичко беше наред.

Изкачването бе продължително и склонът ставаше все по-стръмен. Но по едно време попаднах на пътека и това улесни нещата. Без почивка се катерех нагоре под вече познатото небе, твърдо решен да не спирам и до сутринта да съм преодолял планината. Докато вървях, дрехите ми се промениха в съответствие със Сянката — вече бях с дънки и дънково яке, а мокрият ми плащ се бе превърнал в сухо вълнено мексиканско наметало. Чух наблизо да се обажда бухал, а ниско долу, от далечината, долетя вой, вероятно издаван от койот. Тези познати звуци ме накараха да се чувствам по-сигурен, изтриха всички следи от отчаянието, което ме бе обзело по време на бягството ми.

След около час не устоях на изкушението да си поиграя малко със Сенките. Защо пък по тези хълмове да не се разхожда някой безстопанствен кон? И аз, естествено, го намерих. След десетина минути сприятеливане, яхнах голяя му гръб и се отправих с леко сърце към върха. Вятърът покри със скреж пътеката пред нас. Луната изгря и ледените кристалчета заблестяха на светлината ѝ.

С две думи, яздих цяла нощ. Прехвърлих билото и много преди зазоряване започнах спускането си. Планината зад гърба ми сякаш ставаше все по-огромна, но, разбира се, тогава беше най-подходящият

момент за това. Тази страна на хребета беше покрита със зеленина, през която минаваха хубави пътища, а тук-там се виждаше и по някоя къща. Значи всичко ставаше според моите желания.

Ранна утрин. Намирах се в полите на планината и дънките ми се бяха превърнали в панталон с цвят каки, а якето — в ярка риза. Пред мен върху коня беше метнато леко спортно яке. Високо в небето реактивен самолет оставяше диря от единия хоризонт до другия. Наоколо се носеха птичи песни и денят се очертаваше слънчев и топъл.

Горе-долу в този момент чух да се произнася името ми и отново усетих, че някой ме търси с моята Фигура. Спрях на място и отговорих:

— Да?

Беше Джулиан.

— Рандъм, къде си? — попита той.

— Доста далече от Амбър — отвърнах аз. — Защо?

— Чувал ли си се с някой от другите?

— Скоро, не. Всъщност, вчера някой се опитваше да ме намери.

Но бях прекалено зает в момента и не можех да разговарям.

— Аз бях. Тук възникна ситуация, за която е по-добре да си информиран.

— Къде се намираш?

— В Амбър. Напоследък се случиха разни неща.

— Какви, например?

— Татко го няма вече от необичайно дълго време. Никой не знае къде е.

— Правил го е и преди.

— Но не без да остави инструкции и да упълномощи хора. Винаги се е осигурявал в миналото.

— Вярно е — съгласих се аз. — Какво разбираш под „необичайно дълго“?

— Ами, повече от година. Ти изобщо ли не знаеше за това?

— Чух, че го няма. Жерар спомена нещо преди известно време.

— Тогава прибави и времето досега.

— Разбирам. Предприехте ли някакви действия?

— Там е въпросът. Просто се оправяме с проблемите, както дойдат. Жерар и Кейн така и така ръководят флотата, по нареддане на

татко. Като го няма, те сами взимат всички решения. Аз отново предвождам патрулите в Ардън. Няма централна власт, обаче, за да отсъжда споровете, да преценява политиката, да говори от името на целия Амбър.

— Значи имаме нужда от регент. Предполагам, че можем да хвърлим жребий.

— Не е толкова просто. Ние смятаме, че татко е мъртъв.

— Мъртъв ли? Защо? Какви хрумни?

— Опитвахме се да го намерим с неговата Фигура. Вече от половин година се мъчим всеки ден. Нищо. Ти какво мислиш?

Кимнах.

— Може и да е мъртъв. Иначе сигурно щеше да намери начин да даде някакъв знак. И все пак, не изключвам възможността да се намира в беда — например, да е затворен някъде.

— Килиите не са в състояние да спрат Фигурите. На тях нищо не може да им попречи. Той щеше да извика за помощ в мига, в който влезехме в контакт.

— Не споря, така е — подкрепих го аз, но си помислих за Бранд.

— И все пак, ако нарочно отказва да се свърже с нас?

— Защо?

— Нямам представа, но е възможно. Знаеш колко е потаен за някои неща.

— Не — отсече Джулиан. — Не се връзва. Все щеше да остави някакви напътствия.

— Е, каквите и да са причините, какво предлагате сега при това положение?

— Някой трябва да заеме трона.

По време на целия разговор бях усещал, че ще се стигне дотам, разбира се — възможността, която дълго ни се бе струвало, че никога няма да дочакаме.

— Кой? — попитах.

— Ерик изглежда най-подходящ — отговори Джулиан. — Всъщност, той вече от месеци изпълнява тези функции. Просто остава да се извършат някои формалности.

— Не само като регент?

— Не само като регент.

— Ясно... Да, наистина в мое отсъствие са се случили някои неща. А защо да не изберем Бенедикт?

— Той изглежда е щастлив там, където живее, някъде далече сред Сенките.

— А какво мисли за цялата идея?

— Не си пада особено по нея. Но не вярваме да окаже съпротива. Това прекалено би объркало всичко.

— Ясно — казах пак. — Ами Блийс?

— Двамата с Ерик проведоха доста разгорещена дискусия по въпроса, но войските не получават заповедите си от Блийс. Той напусна Амбър преди около три месеца. По-късно може и да предизвика неприятности. Но така поне знаем да сме нащрек.

— Жерар? Кейн?

— Ще подкрепят Ерик. А аз се питах за теб.

— Ами момичетата?

Джулиан вдигна рамене.

— Те са склонни да приемат нещата, каквито са. Не са проблем.

— Предполагам, че Коруин не...

— Нищо ново. Мъртъв е. Всички сме сигурни. Гробницата му се покрива с прах и бръшлян вече от векове. И да е жив, явно преднамерено се е оттеглил от Амбър завинаги. Той отпада. Сега ме интересува ти на чия страна си.

Разсмях се.

— Аз съм в такова положение, че едва ли моето мнение има никакво значение.

— И все пак искаме да го знаем.

Кимнах.

— Винаги съм умел даоловя откъде духа вятырът. Нямам навика да вървя срещу него.

Джулиан се усмихна и ми кимна в отговор.

— Чудесно — каза той.

— Кога ще бъде коронацията? Предполагам, че съм поканен.

— Разбира се, разбира се. Но датата още не е определена. Трябва да се дооправят някои дроболии. Веднага, щом се спрем на конкретен ден, някой от нас пак ще влезе във връзка с теб.

— Благодаря ти, Джулиан.

— Довиждане засега, Рандъм.

После дълго останах неподвижен, обзет от тревожни мисли, преди отново да тръгна надолу по склона. Откога ли Ерик гласеше всичко това? Кой знае. Голяма част от политическите интриги в Амбър сигурно се бяха разиграли доста бързо, но окончателното стигане до тази ситуация ми се струваше плод на дългосрочно обмисляне и планиране. Естествено, заподозрях, че Ерик е замесен в затрудненията на Бранд. А нямаше как да не си помисля, че има участие и в изчезването на татко. Сигурно не е било лесно, капанът трябва да е бил действително абсолютно надежден. Но колкото повече си мислех за това, толкова по-малко бях склонен да изключам тази възможност. Дори си спомних някои стари слухове за неговата роля в твоето изчезване, Коруин. Въпреки всичко, така изведнъж не можех да измисля никакъв начин да променя нещо. Ще плувам по течението, реших аз. Няма да си развалям отношенията с Ерик.

И все пак... Искаше ми се да чуя и други мнения за цялата тази история. Опитах се да преценя кой би могъл да ме информира най-добре. Докато обмислях този въпрос, с крайчеца на окото си забелязах някакво движение, когато хвърлих поглед назад и нагоре, за да се възхитя отново на планината, по която още не се бях спуснал.

Няколко ездачи току-що бяха превалили върха. Явно се движеха по същата пътека, която бях използвал и аз. Не можех съвсем точно да определя броя им, но бяха повече от десет души — подозрително голяма група, за да са излезли просто така на разходка, точно там и по това време. Забелязах, че се движат по същия път, по който бях минал и усетих да ме ползват мравки по гърба. Ами ако...? Ами ако бяха пак онези стражи? Защото имах чувството, че са те.

Поединично, никой от тях не можеше да ми се опре. Дори по двама не се бяха показвали кой знае колко умели. Не там бе въпросът. Кръвта ми се смрази при мисълта, че ако наистина бяха те, значи не само ние бяхме способни да се движим сред Сенките. И някой друг владееше номера, който цял живот бях смятал за монопол на нашето семейство. Като се добавеше и фактът, че бяха пазачи на Бранд, вероятно отношението им към нас — или поне към част от нас — не беше особено добронамерено. Изведнъж ме обля пот, като си помислих за възможността да се сблъскаме с враг, който също притежава най-мощното ни оръжие.

Разбира, те все още бяха твърде далече, за да съм сигурен, че не греша. Но човек трябва да отчита всяка евентуалност, ако иска да печели в играта на оцеляване. Възможно ли бе Ерик да е открил, обучил или създал някакви специални същества, за да му служат точно с това си качество? Заедно с теб и Ерик, Бранд беше един от най-законните претенденти за трона... не че отричам твоето право, не, дявол да го вземе! Знаеш какво имам предвид. Казвам ти го само, за да ти обясня как разсъждавах тогава. Това е всичко. И така, Бранд можеше съвсем основателно да претендира за трона, ако се намираше в добри позиции да се наложи. Теб те нямаше никакъв и той беше главният съперник на Ерик, погледнато откъм законната страна на нещата. Като се добави това към неговото положение и способността на онези хора да пътуват през Сенките, Ерик взе да ми се вижда съвсем злокобен. Тази мисъл ме плашеше много повече от самите ездачи, макар да не бих казал, че и те ме изпъльваха с възторг. Реших, че е най-добре бързо да предприема няколко действия: да говоря с още някого в Амбър и да го накарам да ме върне там посредством Фигурата.

Добре. Направих избора си бързо. Жерар изглеждаше най-безопасен. Той е приемливо открит и неутрален. Почти винаги е честен. И от всичко, което Джулиан ми бе казал, участието на Жерар в цялата история ми се виждаше съвсем пасивно. Имам предвид, че той изглежда нямаше намерение да се опълчва срещу Ерик по-активно. Нямаше да иска възникването на неприятности. Което не означаваше, че одобрява действията му. Нашият Жерар вероятно щеше да държи само на сигурността и консерватизма си. Стигнал до тези изводи, посегнах към картите си и едва не изревах. Нямаше ги.

Претърсих всички джобове на всяка от дрехите върху мен. На тръгване от Тексорами ги бях взел. Можеше да съм ги загубил по което и да е време на вчерашните си премеждия. Достатъчно бях бълскиан и подхвърлян насам-натам. Пък и целият ден страхотно ми бе вървяло на губене. Съчиних една сложна литания от проклятия и забих пети в хълбоците на коня. Сега щеше да ми се наложи бързо да препускам и още по-бързо да мисля. Първото, което трябваше да направя, бе да се озова в някое мирно, гъсто населено, цивилизирано място, където на по-примитивните нападатели да им е трудно да се развихрат.

Докато се спусках по склона към единия от пътищата, заех се да размествам Сенките — този път съвсем съсредоточено, като използвах всяко умение, което можех да приложа. В онзи момент желаех само две неща: за последен път да нападна преследвачите си и да намеря бърз път към някое убежище.

Светът проблясна и се размърда за последен път, превръщайки се в околностите на Калифорния, които бяха моята цел. До ушите ми достигна стържещ, усиливащ се грохот. Моят последен щрих. Погледнах назад и видях как от скалния откос се отделя огромна канара, почти със забавено движение, която се стовари право върху ездачите. Малко по-късно бях слязъл от коня и вървях към шосето, облечен в още по-нови и хубави дрехи. Не бях сигурен кой сезон е и се чудех какво ли ще е времето в Ню Йорк.

Не след дълго автобусът, който чаках, се приближи и аз му махнах да спре. Заех място до прозореца, запалих цигара и позяпах пейзажа. Малко по-късно, задрямах.

Събудих се чак рано следобед, когато спряхме на автогарата. Вече умирах от глад и реших първо да хапна нещо, преди да взема такси за летището. Поръчах си три сандвича и две бири, като платих с няколко от бившите тексорамски зелени банкноти. Докато ме обслужват и се нахраня, минаха към двайсет минути. Излязох от снекбара и видях, че пред него чакат няколко таксита. Преди да взема някое от тях, обаче, реших да направя едно важно посещение в тоалетната.

Във възможно най-неподходящия момент, който можеш да си представиш, вратите на шестте клетки зад гърба ми се отвориха с трясък и шестимата им обитатели се нахвърлиха върху мен. Нямаше как да събъркам шиповете на ръцете им, прекалено широките челюсти, горящите очи. Те не само ме бяха последвали, но и бяха облечени така, че по нищо не се различаваха от всички останали. Вече не изпитвах никакви съмнения относно властта им над Сенките.

За щастие, единият от тях се оказа по-бърз от останалите. Освен това, може би заради ръста ми, те изглежда още не бяха осъзнали напълно каква сила притежавам. Сграбчих първия високо за ръката, като избягвах острите му като ножове шипове, дръпнах го пред себе си, вдигнах го и го хвърлих върху останалите. После просто се обърнах и побягнах. Изкъртих вратата по пътя си за навън. Не спрях дори да си

вдигна ципа, докато не се озовах в едно такси и не наредих на шофьора да кара така, че от гумите му да се вдига пушек.

Стигаше ми толкова. Вече не мислех само за обикновено убежище. Исках да се сдобия с колода Фигури и да кажа на още някой от семейството за тези юнаци. Ако те бяха творение на Ерик, другите трябваше да знаят за тях. Ако не бяха, беше редно и Ерик да бъде уведомен. Щом те можеха така да се движат сред Сенките, значи сигурно и други умееха същото. Каквото и да представляваха, един ден щяха да са заплаха за самия Амбър. Ами да предположим — само да предположим, — че никой в Амбър не беше замесен? Ами ако татко и Бранд бяха жертви на абсолютно неподозиран враг? Тогава излизаше, че някъде се заражда нещо огромно и опасно, а аз бях налетял право на него. Това идеално обясняваше настойчивото им преследване. Сигурно ужасно им се искаше да ме хванат. Въображението ми се развиши. Възможно бе дори да ме насочват към някакъв капан. Никъде не беше казано, че онези, които бях видял, са единствените наоколо.

Обуздах емоциите си. С тези неща трябва да се справяш едно по едно, като им дойде реда, рекох си аз. Това е всичко. Отдели чувствата от предположенията или поне се опитай да го направиш. Това е Сянката на сестра ни Флора. Тя живее в другия край на континента, в едно градче наречено Уестчестър. Добери се до някой телефон, намери нужната информация и ѝ се обади. Кажи ѝ, че случаят е спешен и я помоли за убежище. Тя не би могла да ти откаже, колкото и да те мрази. После хвани първия самолет и отлети веднага за там. По пътя си развивай теории, ако искаш, но сега запази хладнокръвие.

И така, обадих се от летището и попаднах на теб, Коруин. Ти беше величината, която разби на пух и прах всичките ми дотогавашни уравнения — твоята внезапна поява в този момент, на това място, при тези обстоятелства. Веднага приех предложението ти да ме защитиш, не само защото имах нужда от помощ. Вероятно щях да успея да се справя с онези шестимата и сам. Но въпросът вече не опираше в това. Аз помислих, че те са твои хора. Реших, че през цялото време си се спотайвал и си чакал удобния момент да се намесиш. Сега си се почувстввал готов. Това обясняваше всичко. Ти беше отстранил Бранд и се канеше да използваш своите минаващи през Сенките зомбита, за да се върнеш и да хванеш Ерик по долни гащи. Исках да бъда на твоя страна, защото мразех Ерик и знаех, че ти винаги изграждаш

плановете си внимателно и обикновено получаваш онова, което искаш. Споменах, че ме преследват същества, излезли от Сенките, за да видя как ще реагираш. Фактът, че ти не реагира, всъщност не доказваше нищо. Реших, че или си предпазлив, или просто не знаеш къде съм бил. Мина ми през ума и възможността да се напъхвам право в капана, който си ми заложил, но вече и без това се намирах в опасност, а и не смятах, че съм толкова важен за равновесието на силите, та да искаш да се отървеш от мен. Особено, ако ти предложех подкрепата си, което искрено желаех да направя. Така че, взех самолет. И проклет да съм, ако онези шестимата не се появиха веднага след мен на борда. „Дали той ми праща ескорт? — запитах се аз. — По-добре да не почвам отново с предположенията.“ Щом се приземихме, отново се отскубнах от тях и се отправих към жилището на Флора. После действах все едно не ми бе хрумвала никоя от предишните догадки, като изчаквах да видя ти какво ще приемеш. Когато ми помогна да се отърва от онези мъже, се почувствах истински озадачен. Дали действително нищо не знаеше или бе решил да пожертваш няколко души, за да не заподозра аз нещо? Добре, реших тогава, прави се, че нищо не подозираш, остани на негова страна и виж какво си е научил. Аз бях идеалният зрител за онова представление, което ти изнесе, за да прикриеш състоянието на паметта си. Когато научих истината, вече беше твърде късно. Ние бяхме на път за Ребма и цялата тази история нямаше да означава нищо за теб. По-късно, след коронацията, не сметнах за нужно да я разказвам и на Ерик. Тогава бях негов затворник и той определено не предизвикваше в мен най-топли чувства. Дори ми се струваше, че някой ден тази информация може да има известна стойност — например, да помогне за освобождаването ми, — ако заплахата станеше материална. Колкото до Бранд, съмнявах се, че някой би ми повярвал; а дори и да го направеше, аз бях единственият, който знаеше как да стигне до онази сянка. Мислиш ли, че Ерик щеше да приеме това като основание, за да ме освободи? Той по-скоро щеше да се изсмее и да ми каже да съчиня някоя по-убедителна история. Оттогава не съм чувал нищо повече за Бранд. Изглежда, че и никой от другите няма вести от него. По всяка вероятност той вече е мъртъв... предполагам.

Ето, това е историята, която все не успявах да ти разкажа. Ти сам прецени какво означава всичко.

III

Изучавах лицето на Рандъм, като не забравях колко добър играч на карти е той. Като го гледах, не можех да бъда по-сигурен дали лъже или скрива част от истината, отколкото ако се взирах в чертите, да речем, на вале каро. Историята звучеше убедително. В нея имаше достатъчно детайли, които я правеха правдоподобна.

— Както казват Едип, Хамлет, крал Лир и подобните им — обадих се аз: — „Жалко, че не знаех тези неща по-рано“.

— За първи път действително разполагам с възможност да ти ги кажа — оправда се Рандъм.

— Така е — съгласих се. — За съжаление, положението не само, че не се изясни, ами сякаш стана още по-объркано. Просто не мислех, че е възможно. Изправени сме пред този черен път, който стига до подножието на Колвир. Той минава през Сенките и чрез него разни същества нахлуват и безчинстват в Амбър. Ние не познаваме точната природа на силите, които стоят зад него, но те очевидно са зли и мощта им нараства. От известно време се чувствам виновен за тяхната поява, защото я свързвам с моето проклятие. Да, аз проклемах семейството ни. Но проклятие или не, всичко в края на краищата се свежда до една реалност, с която можем да се борим. И точно това възнамеряваме да направим. Ала от цяла седмица се мъча да проумея каква е ролята на Дара в цялата история. Коя е тя всъщност? Какво е тя? Защо така изгаряше от нетърпение да мине през Лабиринта? Как успя да го направи? И онази нейна последна заплаха... „Амбър ще бъде унищожен!“ Едва ли е съвпадение, че това стана едновременно с нападението откъм черния път. Аз не разглеждам тези събития като отделни неща, а ги смяtam по-скоро за части от едно цяло. Всичко това mi се вижда свързано и с факта, че някъде тук, в Амбър има предател — смъртта на Кейн, бележките... Някой тук или помага на външния враг, или сам стои зад целия заговор. Ако прибавиш и изчезването на Бранд, в комбинация с появата на този човек — побутнах леко с крак трупа, — излиза, че и смъртта или отсъствието на татко също са част

от всичко това. В такъв случай си имаме работа с мащабно съзаклятие... чиито детайли са били внимателно натъкнявани в продължение на години.

Рандъм надникна в един шкаф в ъгъла и измъкна бутилка и два бокала. Напълни ги и ми донесе единия, после се върна в стола си. Вдигнахме мълчалив тост за безсилието.

— Заговорниченето е любимо занимание тук — рече той, — а, както знаеш, всички са разполагали с време в изобилие. Ние двамата сме твърде млади, за да помним братята си Озрик и Финдо, които са дали живота си за Амбър. Но от разговорите си с Бенедикт останах с впечатление...

— Да — намесих се аз, — че те са предприели нещо повече от това да мислят с копнеж за трона и се е наложило да умрат храбро за Амбър. И аз съм чувал тези приказки. Може и така да е било. Никога няма да разберем със сигурност. И все пак... Да, примерът беше подходящ, макар и почти ненужен. Не се съмнявам, че по-рано са правени такива опити. Почти всеки от нас е способен на подобно нещо. В случая, обаче, кой е? Трябва да действаме много внимателно, докато не открием. Всеки предприет открыто удар, вероятно ще бъде насочен само към една от главите на зияра. Имаш ли някакви идеи?

— Коруин — въздъхна той, — честно казано, би могъл да бъде който и да е от нас — дори аз, при все че бях затворник и всичко останало. Въщност, това дори би ми послужило за прикритие. Действително бих изпитал огромно удоволствие да изглеждам безпомощен, докато на практика дърпам конците, които карат всички останали да танцуваат. Ала всеки би го направил. На никой от нас не му липсват нито мотиви, нито амбиции. И през годините всички сме имали времето и възможността да положим основите на какво ли не. Няма смисъл по този начин да търсим виновника. Всеки от нас попада в тази категория. По-добре нека решим с какво би могъл да се отличава този човек, като оставим настрана мотивите и възможностите. Предлагам ти да разгледаме използваните методи.

— Добре. Започни ти тогава.

— Някой от нас знае повече от останалите за функциите на Сенките — за влизането и излизането от тях, защо там става нещо и как. Освен това той има съюзници, спечелени някъде много далеч оттук. Комбинацията от тези неща той използва като заплаха за Амбър.

Е, няма как да погледнем някого и да решим дали притежава тези особени знания и умения. Но хайде да си помислим, откъде би могъл да ги придобие. Възможно е просто да е открил сам нещо някъде из Сенките. Или през цялото време да е учили тези работи тук, докато Дуоркин още беше жив и имаше желание да дава уроци.

Загледах се в дъното на чашата си. Дуоркин още можеше да е жив. Той ми бе осигурил средство за бягство от тъмниците на Амбър — преди колко време беше това? На никого не бях казал за него и нямах намерение да го правя и в бъдеще. От една страна Дуоркин беше напълно луд — заради което очевидно татко го бе затворил. От друга страна бе демонстрирал неразбираеми за мен умения, което ме бе убедило, че може да бъде много опасен. И все пак, той показва благосклонно отношение към мен, след съвсем малко ласкателства и припомняне. Ако все още беше наоколо, допусках, че с известно търпение бих могъл да се оправям с него. Така че пазех цялата история заключена единствено в моето съзнание, като възможно тайно оръжие. Не виждах никакъв повод да променя решението си на този етап.

— Бранд действително много се въртеше около него — признах накрая аз, като разбрах накъде бие Рандъм. — Той се интересуваше от подобни неща.

— Точно така — откликна Рандъм. — И явно знае повече от всички ни, щом успя да ми изпрати онова съобщение, без да разполага с Фигури.

— Смяташ, че е склучил сделка с външни сили, открил им е пътя, а после, когато вече не им е трябал, те са се избавили от него?

— Не е задължително. Въпреки, че не изключвам и тази възможност. Според мен е станало по-скоро така — като не отричам, че съм пристрастен, защото го харесвам: смятам, че е научил достатъчно, за да разбира кога някой друг върши нещо, в което са замесени Фигурите, Лабиринта или онзи участък от Сенките, намиращ се в непосредствена близост до Амбър. И тогава е допуснал грешка. Може би е подценил злосторника и открыто се е изправил срещу него, вместо да се обърне към татко или към Дуоркин. Какво се е случило? Виновникът се е окказал по-сilen и го е затворил в онази кула. Като или е бил достатъчно загрижен за него, за да не иска да го убие, или не му се е налагало, или е имал наум да го използва по някакъв начин по-късно.

— И тази версия звучи правдоподобно — съгласих се аз и ми се прииска да добавя: „При това идеално пасва с твоята история“, докато отново се взирах в лицето му на покерджия, но една мисъл ме спря. Когато бях с Блийс, преди нападението ни над Амбър, разглеждайки Фигурите се бях свързал за миг с Бранд. Той беше измъчен и в плен, а след това връзката бе прекъснала. Историята на Рандъм действително отговаряше на истината, поне дотам. Затова казах само: — Ако той е в състояние да посочи виновника, трябва да го върнем и да му дадем възможност да го направи.

— Надявах се да кажеш това — отговори Рандъм. — Никак не обичам да оставям подобни неща несвършени.

Отидох да взема бутилката и напълних отново бокалите. Отпих. Запалих си нова цигара.

— Преди да се заемем с това, обаче — рекох, — трябва да решава кой е най-добрият начин да съобщя за смъртта на Кейн. Къде е Флора, между другото?

— Мисля, че слезе в града. Сутринта беше тук. Мога да я намеря, ако искаш. Сигурен съм.

— Направи го тогава. Тя е единственият друг човек, за когото знам, че е виждал онези хора, когато нахлуха в дома й в Уестчестър. Може да ни потрябва, за да потвърди що за мерзавци са те. А освен това искам да я питам и някои други неща.

Рандъм си допи чашата и стана.

— Добре. Отивам. Къде да я доведа?

— В моя апартамент. Ако ме няма там, почакайте ме.

Той кимна.

Изправих се и го придружих до коридора.

— Имаш ли ключ за тази стая? — попитах.

— Виси на една кукичка вътре.

— Най-добре го вземи и заключи. Не бихме искали някой да попадне на това преждевременно.

Рандъм ме послуша и ми подаде ключа. Повървях с него до първото стълбище и го изгледах как се отдалечава. После се запътих към своя апартамент.

Извадих от сейфа си Рубина на справедливостта, медальонът, който бе давал възможност на татко и Ерик да контролират времето в околността на Амбър. Преди да умре, Ерик ми бе казал каква е

процедурата, за да го настроя така, че да мога и аз да го използвам. Досега не бях намерил време да го направя, а не разполагах с нужното време и в момента. Но докато разговарях с Рандъм бях решил, че ще трябва да отделя време за това. Бях открил записките на Дуоркин под един камък близо до камината на Ерик. При последния ни разговор, той ми бе съобщил и за тях. Искаше ми се да знам, обаче, къде Ерик бе намерил записките първоначално, защото не бяха пълни. Измъкнах ги от дълбините на сейфа и отново ги прегледах. Те потвърждаваха обясненията на Ерик за начина, по който да бъде извършена настройката.

Но освен това споменаваха, че камъкът може да бъде използван и за други цели, че контролирането на метеорологичните явления е едвали не случайна — макар и зрелищна — демонстрация на цял комплекс принципи, заложени и в Лабиринта, Фигурите и физическата същност на самия Амбър, да не говорим за Сенките. За съжаление, детайлите липсваха. И все пак, колкото повече претърсвах паметта си, толкова повече потвърждения за това намирах. Татко съвсем рядко изваждаше камъка; и макар да казваше, че той служи за промяна на времето, то невинаги бе ставало особено различно, когато носеше медальона. Освен това често го взимаше със себе си по време на своите малки пътувания. Затова бях готов да повярвам, че в него се съдържаше нещо повече. Ерик сигурно бе разсъждавал по същия начин, но и той не бе успял да открие другите му свойства. Просто се бе възползвал от предимствата на очевидната му сила, когато ние с Блийс атакувахме Амбър; както го бе използвал и миналата седмица, при нападението на съществата от черния път. И в двата случая камъкът му бе свършил добра работа, макар че не успя да му спаси живота. Така че най-добре и аз да овладея силите му. При това, реших, още сега. Всяко допълнително преимущество беше от значение. А не беше зле и да видят, че го нося. Особено сега.

Прибрах записките обратно в сейфа, а медальона пъхнах в джоба си. После излязох и тръгнах надолу по стълбите. Минавах през залите на двореца и отново, както винаги, се чувствах, като че ли никога не съм ги напускал. Тук беше моят дом, тук бе всичко, което исках. Сега аз бях защитникът на Амбър. Дори не носех короната, но проблемите му бяха станали мои. Каква ирония. Върнал се бях да предявя претенциите си към престола, да го отнема с бой от Ерик, да се покрия

със слава и да властвам. А сега, изведенъж, всичко се разпадаше. Не ми бе отнело много време да осъзная, че Ерик бе постъпил непочтено. Ако действително той се бе разправил с татко, значи нямаше никакво право над короната. Ако ли не, излизаше че е действал прибързано. И в двата случая коронацията бе послужила само, за да раздуха и без това неимоверното му самочувствие. Колкото до мен, аз исках короната и знаех, че мога да я взема. Но това щеше да бъде не по-малко безответвенно, при струпаните ми в Амбър войски, предстоящите подозрения за убийството на Кейн, разкриването на първите признания за замисления фантастичен заговор и неотпадналата вероятност татко да е още жив. Няколко пъти ми се бе струвало, че за кратко съм се свързал с него — и в единия от тези случаи, преди години, той ме бе одобрил за престолонаследник. Но в момента бяха пуснати в ход толкова лъжи и коварства, че вече не знаех на какво да вярвам. Той не бе абдикирал. Знаех, че съм преживял сериозно нараняване на главата и добре осъзнавах собствените си копнежи. Съзнанието е особено нещо. Напоследък не се доверявах на моето. Възможно ли бе всичко да е плод на въображението ми? Много работи се бяха случили през последните години. Предполагам, че цената да бъдеш амбърит, включва и недоверие към самия себе си. Питах се какво ли би казал Фройд. Макар и да не бе успял да излекува амнезията ми, той бе направил няколко страшно добри предположения за характера на баща ми и нашите взаимоотношения, въпреки че тогава не бях съзнавал това. Искаше ми се да можех отново да се срецна с него.

Минах през мраморната трапезария и тръгнах по тъмния, тесен коридор. Кимнах на стражата и продължих към вратата. Излязох на платформата, пресякох я и започнах да се спускам надолу по безкрайната спирална стълба, която водеше към недрата на Колвир. Стъпала. Тук-там светят лампи. Зад тях — мрак.

Някъде по пътя сякаш всичко се промени: вече не действах по своя воля, а някой ме управляваше, принуждаваше ме да се движа, да се подчинявам. Насочваше ме. Всеки ход водеше към следващия. Кога бе започнало всичко това? Може би продължаваше от години, а аз едва сега го бях осъзнал? Дали до един не бяхме жертви, по начин и до степен, които никой от нас не бе проумял? Пълноценна храна за болен разум. Зигмунд, къде си? Аз копнеех да стана крал — и още го желая — повече от всичко друго. И все пак, колкото повече научавах и

колкото повече разсъждавах върху онова, което бях научил, толкова повече ми се струваше, че съм само една пешка в шахматната партия Амбър. Осъзнах, че това чувство е било в мен от известно време, укрепвало е, и тази мисъл никак не ми хареса. Но на никой от живите не му се е разминавало без да допуска грешки, утеших се аз. Ако усещанията ми отразяваха действителността, то значи личният ми Павлов се доближаваше все повече до зъбите ми, с всяко прозвучаване на звънеца. Скоро, съвсем скоро — чувствах, че ще бъде скоро — щях да се погрижа той да се приближи съвсем. И тогава щях да се постараю да не успее нито да се измъкне, нито някога да се върне отново.

Завой след завой, в кръг и надолу, лампа тук, лампа там, тези мои мисли като нишки на вретено, навиват се или се развиват, не знаех със сигурност. Някъде под мен еква звън на ударил се в камък метал. Ножница на страж, стражът се изправя. Бликва светлина от вдигнат фенер.

— Принц Коруин...

— Джейми.

Стъпвам на пода, взимам един фенер от полицата. Запалвам го, обръщам се и тръгвам към тунела, разпръсвам мрака пред себе си, по малко с всяка стъпка.

Стигам тунела, влизам в него, броя разклоненията. Трябва ми седмото. Ехо и сенки. Плесен и прах.

Най-после съм там. Завивам. Съвсем малко остана.

В дъното виждам огромната, черна, обкована с метал врата. Отключвам и силно я бутам. Тя изскърцва, съпротивлява се, накрая потъва навътре.

Оставям фенера на пода, леко вдясно, от вътрешната страна. Той вече не ми е необходим, тъй като самият Лабиринт изльчва достатъчно светлина за онова, което трябва да направя.

За миг съзерцавам Лабиринта — блестяща плетеница от криволичещи линии, които подлъгват погледа, ако се опита да ги проследи, — вдълбан върху лъскавата чернота на пода, огромен. Той ми бе дал власт над Сенките и бе възстановил по-голямата част от паметта ми. Но той може и за миг да ме унищожи, ако не мина през него както трябва. Затова изпитвах към Лабиринта благодарност, примесена с известна доза страх. Той беше древна и тайнствена семейна реликва, чието място беше точно тук, в подземието.

Запътих се към ъгъла, в който започваше плетеницата. Там съсредоточих мислите си, отпуснах тялото си и положих левия си крак върху Лабиринта. После без да спирам тръгнах напред и усетих как започват теченията. Сини искри очертаха ботушите ми. Още една стъпка. Този път долових осезаемо изпукване и почувствах съпротивлението. Изминах първата крива, като се стараех да бързам, исках да стигна колкото може по-скоро до Първия воал. Когато се озовах там, косата ми бе настръхнала, а искрите бяха по-ярки и по-големи.

Съпротивлението нарасна. Всяка крачка изискваше повече усилия от предишната. Пукането стана по-силно, теченията — попътни. Косата ми се изправи и от нея изскачаха искри. Не изпусках от поглед огнената линия и продължавах да се стремя напред.

Изведнъж натискът върху мен изчезна. Олюях се, но продължих да вървя. Минал бях през Първия воал и усетих прилив на облекчение. Спомних си последното ми минаване по този път, в Ребма, градът на морското дъно. Маневрата, която току-що бях завършил, тогава бе отприщила притока на спомените ми. Да. Продължавах напред и искрите отново станаха по-ярки, теченията — по-силни, а по цялото си тяло започнах да усещам иглички.

Вторият воал... Завоите... Тук изглежда винаги се налагаше човек да напрегне силите си докрай, да почувства, че цялото му същество се е превърнало в чиста Воля. Усещането беше разтърсващо, безмилостно. В момента преодоляването на Лабиринта беше единственото нещо в света, което имаше значение за мен. Аз винаги се бях намирал там, устремен напред, никога не го бях напускал, винаги щях да бъда там, във вечен двубой — моята воля срещу силата на Лабиринта. Времето бе изчезнало. Съществуващо само напрежението.

Искрите стигаха до кръста ми. Навлязох в Голямата крива и поведох борба по нея. На всяка стъпка бях унищожаван и отново се раждах, изпепеляван от огъня на сътворението, смразяван от студа на завършващата ентропия.

Навън и напред по дъгата. Още три криви, права линия, няколко арки. Световъртеж, усещане, че изчезвам и отново се появявам, выбирам между небитието и реалността. Завой след завой, завой след завой... Ниска, островърха арка... Правата, която води до Последния воал... Сигурно вече се задъхвам, плувам в пот. После никога не си

спомням със сигурност. С мъка премествам краката си. Искрите стигат до раменете ми. Започват да ми влизат в очите и между мигванията не виждам дори самия Лабиринт. Крачка, още една... ето го. Протягам десния си крак напред, като разбирам как трябва да се е чувствал Бенедикт, впримчен сред черната трева. Точно преди да го ударя по врата. И аз се чувствах, като че ли по цялото тяло ме биеха с тояги. Левия крак, напред... Толкова бавно, че не съм сигурен дали изобщо го мърдам. Ръцете ми са сини пламъци, краката ми — колони от огън. Нова крачка. Още една. И още една.

Чувствам се като бавно съживявана статуя, топящ се снежен човек, измятаща се греда... Още две... три... Движа се като покрит с лед, но аз съм този, който контролира тялото ми. Разполагам с цяла вечност, волята ми е несломима.

Минах през Воала. Следва ниска арка. Три стъпки и съм отвъд, сред мрак и спокойствие. Те бяха най-трудните.

Почивка за Сизиф! Това беше първата ми мисъл, щом напуснах Лабиринта. *И този път успях!* беше втората. *И Никога вече!* беше третата.

Позволих си лукса няколко пъти да въздъхна дълбоко и да потръпна. После измъкнах от джоба си скъпоценния камък и го вдигнах за верижката. Задържах го пред очите си.

Отвътре е червен, разбира се — дълбоко вишнево червено, тъмно, искрящо. Струваше ми се, че е придобил допълнителен блясък и светлина по време на минаването ми през Лабиринта. Продължих да се взирам, като си повтарях наум инструкциите и ги сравнявах с нещата, които вече знаех.

Щом минеш през Лабиринта и стигнеш дотук, можеш да се прехвърлиш на всяко място, което успееш да си представиш. Необходими са само желание и усилие на волята. И след като случаят беше такъв, не отричам, че изпитах моментен страх. Ако този ефект се проявеше както обикновено, имаше опасност да се напъхам в особен вид капан. Но Ерик бе успял. Той не се бе окказал затворен в сърцето на скъпоценен камък някъде из Сенките. Дуоркин, който бе написал онези записки, беше велик човек и аз му вярвах.

Настроих се мислено и съсредоточих вниманието си върху вътрешността на камъка.

В него имаше изкривено отражение на Лабиринта, обградено с премигващи точки светлина, мънички пламъчета и проблясвания, различни криви и пътечки. Взех решение, фокусирах волята си...

Червенина и бавно движение. Като потъване в океан от гъста течност. Съвсем бавно отначало. Носене сред тъмнината, всички красиви светлини плуват далече напред. Постепенно скоростта ми видимо се увеличи. Късчета светлина, малки, хаотични. Нося се като че ли още по-бързо. Нямам база за сравнение. Стнал съм точка съзнание с неизвестни размери. Знам, че се движа, известна ми е фигурата, към която напредвам, сега направо бързо. Червенината почти е изчезнала, както и усещането за всякакво обкръжение. Няма съпротивление. Набирам скорост. Всичко сякаш става само в един миг и този миг още продължава. Усещането е странно, безвременно. Нося се към това, което изглежда е моята цел, с огромна скорост. Мъничкият, изкривен лабиринт нараства, превръща се в триизмерен вариант на истинския. Изпъстрен с искрици цветна светлина, той расте пред мен, подобен на фантастична галактика, полуразпростряла се сред вечната нощ, с ореол от бледо осветен прах и протуберанси от безброй блестящи точки. И този лабиринт се разширява или свива, приближава към мен или аз се приближавам, и ние идваме близо един до друг, той вече запълва цялото пространство, от горе до долу, от тук до там, а скоростта ми сякаш продължава да нараства. Сиянието ме залива, почти ме зашеметява и виждам ярък протуберанс, за който знам, че е входа. Вече съм прекалено близо — всъщност, загубвам се, — за да възприема общата му форма, но изкривяванията, проблясванията, полюляването на всичко онова, което виждам навсякъде около мен, ме кара да се питам дали трите измерения са достатъчни за объркващата сетивата сложност, изправила се пред мен. Вместо към галактичната ми аналогия, нещо в ума ми се насочи към другата крайност и предложи сравнение с Хилбертовите пространства, с техните безбройни измерения. Но това беше метафора, предизвикана от отчаянието. Аз чисто и просто нищо не разбирах. Изпитвах само усиливащо се чувство — под влияние на Лабиринта? Инстинктивно? — че трябва да мина и през тази плетеница, за да се сдобия със силата, която исках.

Не грешах. Без да намаля ни най-малко скоростта си, влетях вътре. Минах като вихрушка през блестящите пътеки, като се гмурвах

сред безплътни облаци от сияние. Никъде не усещах съпротивление, както в истинския Лабиринт — изглежда първоначалният ми импулс беше достатъчен, за да ме преведе. Шеметна разходка из Млечния път? Давещ се, понесен сред каньони от корали? Страдащо от безсъние врабче, полетяло над увеселителен парк вечерта на 4 юли? Такива мисли ми се въртят из главата, когато си припомням това минаване през видоизменената форма.

... И ето, излизам, преминал съм, край, приключвам, облян от тъмночервена светлина и наблюдавам самия себе си, вдигнал медальона в края на Лабиринта, после се вглеждам в рубина, Лабиринта в него, и аз, всичко е в мен и аз съм в него, червеното избледнява, помръква, изчезва. Оставаме само аз, медальона, Лабиринта. Връзките между обект и субект са възстановени... просто с една октава по-високо — това ми се вижда най-добрият начин да го изразя. Тъй като сега определено съществуваше някаква хармония. Сякаш бях придобил допълнително сетиво, нов изразен способ. Усещането беше особено и ми носеше удовлетворение.

Нетърпелив да го изprobвам, отново се съсредоточих и наредих на Лабиринта да ме пренесе другаде.

Озовах се в кръглата зала на върха в най-високата кула на Амбър. Пресякох я и излязох на съвсем малкото балконче. Контрастът с току-що завършилото свръхсетивно пътешествие беше разтърсващ. Няколко дълги мига просто останах там, загледан пред себе си.

Морето преливаше в различни оттенъци, небето частично бе покрито с облаци и постепенно се смрачаваше. Самите облаци бяха изпъстрени с нежна светлина и груби сенки. Вятърът си проправяше път към морето и временно соления аромат ми бе отнет. Въздухът беше на точки от черни птици, които кръжаха и се стрелкаха над водата в далечината. Под мен градините на двореца и терасите на града се простираха с вечното си изящество до самите поли на Колвир. По улиците шаваха мънички хора, действията им бяха неразличими. Почувствах се ужасно самотен.

Тогава докоснах медальона и призовах бурята.

IV

Рандъм и Флора чакаха в апартамента ми, когато се върнах. Погледът на Рандъм се спря първо на медальона, после потърси очите ми. Кимнах.

С лек поклон се обърнах към Флора.

— Сестрице, доста вода изтече, откакто не сме се виждали.

Тя изглеждаше леко уплашена, което за мен бе добре дошло. Все пак се усмихна и пое ръката ми.

— Братко — рече, — виждам, че си удържал думата си.

Косата ѝ беше с цвят на светло злато. Флора я бе подстригала, но си бе оставила бретона. Не можех да реша дали ми харесва така или не. Тя имаше прекрасна коса. И красиви сини очи, плюс тонове суeta, която я караше да вижда всичко в любимата си перспектива. Понякога Флора се държеше като пълна глупачка, но друг път ме караше да се замислям.

— Извинявай, че така те зяпам — казах аз, — но при последната ни среща нямах възможност да те погледам.

— Много се радвам, че обстоятелствата се промениха. Тогава аз... Нищо не можех да направя, както знаеш.

— Знам — съгласих се и си спомних звъна на смеха ѝ от другия край на мрака при честването на годишнините от коронацията на Ерик.

— Знам.

Приближих се до прозореца и го отворих, с пълното съзнание, че дъждът няма да навали вътре. Харесвах мириса на бурята.

— Рандъм, научи ли нещо интересно във връзка с евентуалния пощальон? — попитах.

— На практика, нищо — отвърна той. — Поразпитах насамнатам. Изглежда никой не е видян на нужното място в съответния момент.

— Ясно. Благодаря ти. Сигурно ще те потърся пак по-късно.

— Добре. Тогава няма да мърдам от апартамента си цяла вечер.

Кимнах, обърнах се, облегнах гръб на прозоречната рамка и загледах Флора. Рандъм тихо затвори вратата зад себе си. Около половината мълчаливо слушах как вали дъждъ.

— Какво смяташ да правиш с мен? — най-после не издържа тя.

— Да правя ли?

— Сега разполагаш с възможност да поискаш разплата за старите дългове. Предполагам, че си решил да започнеш.

— Може би. Но почти всяко нещо зависи от друго. И в случая е така.

— Какво имаш предвид?

— Дай ми това, което искам и ще видим. Понякога се е случвало да бъда дори и добър.

— А ти какво искаш?

— Да ми разкажеш всичко, Флора. Нека така сложим началото. Опиши ми как стана моя пастирка на онази сянка, Земята. Със съответните детайли. Каква беше сделката? За какво се бяхте разбрали? Не пропускай нищо.

Флора въздъхна.

— Откъде да започна... Да... Бях в Париж, на един прием, у някой си мосю Фокол. Около три години преди Ужаса...

— Момент — прекъснах я аз. — Какво правеше там?

— Намирах се в тази област на Сенките от около пет местни години. Пътувах и се оглеждах за нещо ново, което да ми е по вкуса. Попаднах там по онова време, както всеки от нас се озовава някъде. Оставях желанията да ме водят и се доверявах на инстинктите си.

— Странно съвпадение.

— Не чак толкова, в светлината на цялото това време... и като се вземе предвид колко много пътуваме. Там беше, ако предпочиташ, моят Авалон, моят заместител на Амбър, моят дом далеч от дома. Както искаш го наречи, но аз бях там, на онзи прием, в онази октомврийска вечер, когато ти влезе, заедно с дребничкото червенокосо момиче... мисля, че се казваше Жаклин.

И тогава, от дълбините на паметта ми изплува един спомен, забравен толкова отдавна. Много по-ясно изникна образът на Жаклин, отколкото събитията от онзи прием, но действително бе имало такъв случай.

— Продължавай.

— Както вече ти казах, аз бях там. Ти пристигна по-късно. Естествено, веднага привлече вниманието ми. И все пак, когато човек живее така дълго и пътува толкова много, не е изключено да срещне хора, които силно да приличат на близките или познатите му. Тази беше първата ми мисъл, след като първоначалното вълнение премина. Реших, че сигурно виждам твой двойник. Толкова време бе минало без вест от теб. Но всеки от нас си има тайни, както и основателни причини да ги пази добре. Реших, че това може да е една от твоите тайни. Затова се погрижих да ни представят един на друг, след което дяволски се измъчих, докато те откъсна от онова червенокосо миньонче за повече от няколко минути. Ти продължи да настояваш, че името ти е Феневал, Кордел Феневал. Обзе ме несигурност. Не можех да решава дали говоря с твой двойник или ти си играеш с мен. Мина ми през ума и трета възможност — че се намираш в някоя съседна Сянка от достатъчно дълго време, за да си хвърлил свои сенки наоколо. Сигурно щях да си тръгна все още в недоумение, ако по-късно Жаклин не се бе похвалила пред мен с твоята сила. Обикновено жените не си разправят подобни неща, но по изражението й разбрах, че трябва силно да си я впечатлил с подвизите си. Предразположих я към откровеност и ми стана ясно, че си направил неща, на които само ти си способен. Версията за двойника отпадна. Това можеше да бъдеш само ти или твоя сянка. Което означаваше, че дори Кордел да не беше Коруин, то съществуването му поне доказваше твоето местопребиваване наоколо — първата истинска следа за това къде се намираш. Дължна бях да не те изпусна. Оттогава започнах да те следя и да ровя в миналото ти. Колкото повече хора разпитвах, толкова по-загадъчно изглеждаше всичко. Всъщност, след няколко месеца още не бях готова да решава. Имаше достатъчно бели петна в биографията ти, за да е възможно да си ти. Нещата се изясниха едва през следващото лято, когато се върнах за малко в Амбър. Споменах за тази странна среща пред Ерик...

— Да?

— И той... беше някак... подгответен.

Флора замълча и взе да попипва ръкавиците си, оставени до нея.

— Аха — обадих се аз. — И какво точно ти каза?

— Че може наистина да си ти. Заяви, че е станал... нещастен случай.

— Така ли?

— Е, не съвсем — призна тя. — Не точно нещастен случай. Спомена, че сте се сбили и той те е ранил. Помислил, че ще умреш и не искал да бъде обвинен за смъртта ти. Затова те отнесъл в онази Сянка и те оставил там. След доста време, решил, че трябва да си умрял и това слагало край на всичко между вас. Естествено, моята новина го разтревожи. Той ме накара да се закълна, че ще мълча и ме прати обратно там да те държа под око. Връщането ми не предизвика никакви подозрения, защото вече бях казала на всички колко много ми харесва при тях.

— Ти не си обещала да пазиш тайна даром, Флора. Какво ти даде той?

— Даде ми думата си, че ако някога вземе властта в Амбър, няма да ме забрави.

— Малко рисковано — заключих аз. — В края на краищата ти пак оставаш с коз в ръката — информацията къде се намира негов съперник в борбата за трона и за участието на Ерик в изпращането му там.

— Така е. Но от друга страна, ако започнеш да приказвам, щеше да ми се наложи да призная и своето съучастие.

Кимнах.

— Не особено убедително, ала приемам, че е възможно. А ти смяташе ли, че той ще ме остави жив, в случай, че се добере до трона?

— Това не сме го обсъждали никога. Никога.

— И все пак трябва да ти е минавало през ума.

— Да, след време — призна тя — и реших, че по всяка вероятност няма да предприеме нищо. В края на краищата вече не изпитвахме никакви съмнения, че си загубил паметта си. Нямахме основания да ти правим нещо, след като не представляваше заплаха.

— И затова ти остана да ме наглеждаш. За да сте сигурни, че продължавам да съм безопасен?

— Да.

— Какво щеше да направиш, ако бях дал признания, че започвам да си възвръщам паметта?

Тя вдигна очи към мен, после извърна поглед.

— Щях да съобщя за това на Ерик.

— И той какво щеше да направи тогава?

— Не знам.

Изсмях се презрително и тя се изчерви. Не можех да си спомня кога за последен път съм виждал Флора да се изчервява.

— Няма да задълбаваме в очевидното — рекох. — Добре, ти си останала там и си се заела да ме наблюдаваш. А после? Какво стана после?

— Нищо особено. Ти просто продължи да живееш своя живот, а аз продължих да те следя.

— Всички останали ли знаеха къде си?

— Да. Не съм крила местонахождението си. Въщност, всеки от тях ми е идвал на гости по едно или друго време.

— Включително и Рандъм?

Тя сви подигравателно устни.

— Да, няколко пъти.

— Защо се подсмиваш?

— Късно е да започвам да се преструвам, че го харесвам — отвърна Флора. — Знаеш какво ми е отношението. Просто не обичам хората, с които общува — какви ли не престъпници и джаз музиканти... Налагаше се да проявявам гостоприемство, като към член на семейството, когато посещаваше сянката ми, но той страховто ми лазеше по нервите с постоянно влечение на всички тези хора по всяко време — ту импровизирани концерти, ту покер по цяла нощ. После по цяла седмица къщата не можеше да се измирише. Винаги се радвах, щом си тръгнеше. Извинявай, знам, че го обичаш, но нали сам иска да ти кажа истината.

— Той е засегнал деликатната ти чувствителност. Добре. Да се спрем сега на краткия период, в който ти гостувах аз. Рандъм се присъедини към нас съвсем изневиделица, преследван от шестима мерзавци, които ние изпратихме на оня свят в твоята всекидневна.

— Спомням си слуchkата много живо.

— А помниш ли онези юначаги — съществата, с които трябваше да се справим?

— Да.

— Достатъчно добре, за да познаеш някое от техния вид, ако се случи да го срещнеш?

— Така мисля.

— Чудесно. Преди това беше ли виждала някога такива?

— Не.

— А оттогава?

— Не.

— А да си чувала някъде да се говори за тях?

— Не, доколкото си спомням. Защо?

Поклатих глава.

— Още е рано за въпроси. Сега ги задавам аз, недей забравя. От теб искам да си припомниш нещо, станало малко преди онази вечер. Да си припомниш събитието, изпратило ме в „Гринуд“. И предшестващия го период от време. Какво се случи и как ти узна за катастрофата? При какви обстоятелства е станала? Какво беше твоето участие?

— Да — въздъхна тя. — Знаех, че рано или късно ще ме попиташ. Аз разбрах за случилото се, когато на следващия ден Ерик ми се обади от Амбър, посредством моята Фигура. — Флора отново вдигна поглед към мен, очевидно за да проследи как възприемам думите й, да проучи реакциите ми. Изразът ми остана непроменен. — Той ми съобщи, че предишната вечер си претърпял тежка катастрофа и си бил отканан в болница. Поръча ми да те прехвърля в частна клиника, където аз да диктувам начина ти на лечение.

— С други думи, искал е да бъда превърнат в растение.

— Желанието му беше да те държат постоянноupoен.

— Ерик спомена ли нещо в смисъл, че той е отговорен за катастрофата?

— Не каза, че е пратил човек да ти пристреля гумата, но знаеше, че точно това е станало. Откъде иначе би могъл го научи? Когато покъсно разбрах за плановете му да заеме престола, просто приех, че най-после е решил да се отърве окончателно от теб. Щом опитът му не бе успял, виждаше ми се логично да предприеме следващата най-ефикасна стъпка: да те държи настрана, докато мине коронацията.

— Не знаех, че гумата ми е била пристреляна — подхвърлих аз.

По лицето на Флора пробяга сянка, но тя бързо се овладя.

— Ти сам каза, че не е било катастрофа... че някой се е опитал да те убие. Мислех, че си запознат и с подробностите.

За първи път от дълго време насам усетих, че отново съм на хълзгава почва. Все още имах съвсем слаба амнезия и предполагах, че с нея ще си остана. Спомените ми от дните преди катастрофата бяха

много неясни. Лабиринтът бе възстановил изгубените спомени от целия ми живот до онзи момент, но изглежда травмата бе предизвикала пълна забрава на някои от събитията непосредствено преди него. В това нямаше нищо необичайно. Вероятно имах повредени тъкани, а не само функционално объркване. Стигаше ми, че си бях възвърнал останалите спомени и не се бях загрижил особено за тези. Колкото до самата катастрофа и предположенията ми, че е била нещо повече, аз действително си спомнях изстрелите. Бяха два. Може дори да съм зърнал и фигурата с пушката — с периферното си зрение и при това твърде късно. Възможно бе и да си фантазирах. Струваше ми се, обаче, че съм видял някого. Нещо такова ми се бе въртяло в главата и когато се бях запътил към Уестчестър. Ала дори сега, когато властта в Амбър беше моя, не ми се искаше да призная този свой пропуск. Преди бях успял да заблудя Флора с много по-малко информация. Реших да се придържам към тази доказано успешна тактика.

— Не бях в състояние да изляза и да видя какво е било улучено — поясних аз. — Чух изстрелите. Загубих контрол над управлението. Допусках, че е гума, но досега не го знаех със сигурност. Повдигнах въпроса само защото ми беше интересно, откъде ти знаеш, че е било гума.

— Вече ти казах, че Ерик го спомена пред мен.

— Смути ме начинът, по който го каза. Прозвуча, сякаш си знаела всички подробности още преди неговото обажддане.

Тя поклати отрицателно глава.

— Извини ме тогава, че съм се изразила неправилно. Това се случва понякога, когато човек се връща към вече отминали събития. Налага ми се да отрека нещата, за които намекваш. Аз нямам нищо общо с покушението и не разполагах с никаква предварителна информация за него.

— След като Ерик вече не е тук, за да потвърди или отхвърли каквото и да било, ще трябва просто да оставим всичко така... засега.

— Казах го, за да я накарам да се съсредоточи още повече върху своята защита и да отклоня вниманието й от всяко евентуално изпускане, независимо дали с дума или с изражение, от което би могла да заподозре за мъничката празнина, намираща се все още в моите спомени. — А по-късно успя ли да научиш кой е бил човекът с пушката?

— Не — отвърна Флора. — Сигурно някой наемен убиец. Не знам.

— Имаш ли някаква представа колко дълго съм бил в безсъзнание, преди да ме открият и да ме откарат в болница?

Тя отново поклати отрицателно глава.

Нещо ме беспокоеше и не можех точно да установя какво.

— Ерик каза ли ти кога са ме закарали в болницата?

— Не.

— Когато дойдох при теб, защо се опита да стигнеш пеша до Амбър, а не използва Фигурата на Ерик?

— Не можах да установя контакт.

— Защо не помоли някой друг да те прехвърли в Амбър? — настоях аз. — Флора, имам чувството, че ме лъжеш.

Всъщност, просто си правех експеримент, за да видя как ще реагира. Защо не?

— За кое? — попита тя. — Не успях да вляза във връзка с никого. Всички бяха заети с други неща. Това ли имаш предвид?

Флора внимателно изучаваше лицето ми.

Вдигнах ръка и насочих пръст към нея, а зад гърба ми блъсна светковица, сякаш зад самото стъкло на прозореца. Усетих леко погъделичване, слабо наелектризиране. Гръмотевицата също беше впечатляваща.

— Вината ти е, че премълчаваш нещо — пробах аз.

Тя покри лицето си с ръце и захлипа.

— Не разбирам какво искаш от мен! Отговорих на всичките ти въпроси! Какво още да направя? Не знам къде си отивал, кой е стрелял по теб и кога е станало това! Известни са ми единствено фактите, които вече ти описах, дявол да го вземе!

Реших, че или е искрена, или не може да бъде пречупена по този начин. Какъвто и да беше случаят, само си губех времето. Така нямаше да измъкна нищо повече. Освен това, най-добре беше да отклоня разговора от темата за катастрофата, преди да е решила, че тя е твърде важна за мен. Ако имаше нещо, което бях пропуснал, исках аз да го открия първи.

— Ела с мен — казах.

— Къде отиваме?

— Искам да видиш нещо. После ще ти обясня защо.

Флора стана и ме последва. Отведох я горе, където лежеше тялото, след което ѝ разказах за Кейн. Тя огледа съвсем безстрастно трупа и кимна.

— Да. — После добави: — Дори да не знаех за тях, с радост бих потвърдила, че съм ги виждала, заради теб.

Измърморих нещо неопределено. Лоялността в семейството винаги ме бе трогвала. Не можех да преценя дали ми бе повярвала за Кейн. Но при дадените обстоятелства това изглежда нямаше значение. Не ѝ казах нищо за Бранд и тя като че ли не разполагаше с никаква нова информация за него. Единственият ѝ друг коментар, когато всичко, което имах да кажа беше казано, бе:

— Рубинът ти отива. А какво става с короната?

— Много е рано да се говори за тези неща — смъмрих я аз.

— Колкото и малко да струва подкрепата ми...

— Знам — казах, — знам.

Моята гробница е тихо място. Тя се издига самотна върху скалистия склон на около три километра от върха на Колвир, защитена от три страни срещу стихиите. На докараната за целта почва растат две ниски дръвчета, какви ли не храсти и треволяци, а огромните пипала на планинския бръшлян са се проточили чак от билото. Сградата е дълга и ниска, с две пейки отпред, и е покрита почти изцяло от бръшляна, който милостиво скрива повечето от надутите изявления, издълбани под моето име върху фасадата. Гробницата, съвсем разбираемо, през по-голямата част от времето е празна.

Тази вечер, обаче, Ганелон и аз сме дошли тук, добре запасени с вино, хляб и студено месо.

— Значи не е било майтап! — възклика той, след като бе слязъл от коня, разтворил бръшляна и прочел на лунната светлина думите, написани отдолу.

— Разбира се, че не — скочих от седлото и поведох конете. — Наистина е моята.

Привързах юздите към близкия храст, свалих торбите с провизиите и ги отнесох до едната пейка. Ганелон се присъедини към мен, докато отварях първата бутилка и наливах щедро на двама ни от тъмната течност.

— И все пак, не мога да разбера — поклати глава той и взе своята чаша.

— Какво толкова има за разбиране? Аз съм мъртъв и съм погребан тук. Това е моят кенотаф — гробница, която се изгражда, когато тялото не е в наличност. И аз самият научих неотдавна за нея. Издигната била преди няколко века, когато решили, че няма да се върна.

— Тогава какво има вътре?

— Нищо. Макар че предвидливо са оставили ниша и място за ковчег, в случай че останките ми се появят отнякъде. Така са се осигурили срещу всякакви изненади.

Ганелон си направи сандвич.

— Чия е била идеята? — попита той.

— Рандъм смята, че е била предложена от Бранд или Ерик. Никой не си спомня със сигурност. Изглежда по онова време на всички им се е виждала съвсем уместна.

Той се изсмя — една зловеща усмивка, която идеално подхождаше на покритото му с бръчки, белези и червена брада лице.

— А какво ще стане с гробницата сега?

Вдигнах рамене.

— Предполагам, че някои от тях си мислят какъв срам е да стои така неизползвана и биха искали да ме видят вътре. Преди това да е станало, обаче, мястото е приятно да дойде човек и да се напие. Аз все още не съм му засвидетелствал уважението си.

Приготвих си два сандвича и ги изядох и двата. Това беше първото ми истинско отпускане, откакто се бях върнал и може би щеше да ми е последното, за доста време напред. Невъзможно бе да се предвиди. Но през изминалата седмица не бях имал възможност да си поговоря на спокойствие с Ганелон, а той беше един от малцината, на които вярвах. Исках да му разкажа всичко. Трябваше да го направя. Налагаше се да поговоря с някой, който да не е част от цялата история така, както бяхме ние. Затова, заразказвах.

Луната измина дълъг път по небето, а гробницата ми се сдоби и с парченца счупено стъкло.

— Другите как възприеха новината? — попита накрая той.

— Както можеше да се очаква — отвърнах. — Убеден съм, че Джулиан не повярва и на една моя дума, макар да заяви обратното. Той

знае какви чувства изпитвам към него и в момента няма желание да ме предизвиква. Мисля, че и Бенедикт не ми повярва, но при него е много по-трудно да се прецени. Той изчаква и се надявам, че като няма доказателства за вината ми, е склонен и да се съмнява в нея. Колкото до Жерар, имам чувството, че това беше решаващата капка и той загуби последните остатъци от вярата си в мен. Все пак, утре рано сутринта ще се върне в Амбър, за да ме придружи до горичката, откъдето ще вземем тялото на Кейн. Нямам намерение да обръщам тази работа на екскурзия, но действително ми се иска някой от членовете на семейството да присъства. Дирдри — тя изглеждаше направо щастлива. Изобщо не ми повярва, сигурен съм. Но това няма значение. Винаги е била на моя страна и никога не е обичала Кейн. Струва ми се, че е доволна от това укрепване на позициите ми. Не мога да кажа дали Луела ми повярва или не. Според мен, тя пет пари не дава какви номера си въртим един на друг. Колкото до Файона, цялата история изглежда просто я забавлява. Но пък тя от край време си го има този маниер, да гледа на всичко отвисоко. Човек не може да бъде сигурен, какво мисли всъщност.

— Разказа ли им вече какво знаеш за Бранд?

— Не. Само им съобщих за Кейн и поръчах утре вечер всички да се съберат в Амбър. Тогава ще повдигна и въпроса за Бранд. Имам една идея, която искам да изprobвам.

— Посредством Фигурите ли се свърза с всички?

— Да.

— Мислех да те питам нещо в тази връзка. На онази сянка Земята, където ходихме да вземем оръжията, има телефони...

— Да?

— Докато бяхме там, научих, че имало начини да се подслушват. Допускаш ли, че същото нещо е възможно и с Фигурите?

Избухнах в смях, после смисълът на казаното проникна по-дълбоко и отново станах сериозен.

— Всъщност, не знам — признах накрая. — Много от функциите на дуорковите творения продължават да са загадка за нас. Просто това никога не ми е хрумвало. Аз самият не съм се опитвал. Кой знае, все пак...

— Известно ли ти е колко са комплектите?

— Ами, всеки от семейството разполага с една, две колоди, а в библиотеката се намират десетина резервни. На практика не знам дали няма и други.

— Струва ми се, че много неща могат да се научат, само с подслушване.

— Прав си. Колодата на татко, на Бранд, моята първа колода, онази, която Рандъм е загубил... Дявол да го вземе! Май се събраха доста в пълна неизвестност. Изглежда трябва да предприема нещо. Да започна разследване или да направя някои опити, предполагам. Благодаря ти, че ми обърна внимание.

Ганелон кимна и известно време двамата отпивахме от чашите в мълчание. После той попита:

— Какво смяташ да правиш, Коруин?

— С кое?

— С всичко. Кого ще нападнем сега и в какъв ред?

— Първоначалните ми намерения бяха веднага щом обстановката тук, в Амбър се успокои, да проследя черния път до самия му край. Ала сега други неща ще получат предимство. Искам да върнем Бранд колкото е възможно по-скоро, в случай, че още е жив. Ако не, трябва да разберем какво е станало с него.

— Но дали врагът ще ти даде време да си поемеш въздух? Може точно в този миг вече да се подготвя нова офанзива.

— Да, разбира се. Взел съм предвид и това. Все пак имам чувството, че разполагаме с известно време, след като толкова скоро сме ги надвили. Те ще трябва отново да стъпят на крака, да съберат нова армия, да преразгледат положението в светлината на новите ни оръжия. Мисля, че за момента ще е достатъчно да поставим няколко наблюдателни поста покрай пътя, които да ни предупреждават предварително за всякакви нови придвижвания от тяхна страна. Бенедикт вече се съгласи да поеме под свое ръководство операцията.

— Чудя се с колко ли време разполагаме? — Напълних му отново чашата, сякаш това беше единственият отговор, който можех да измисля в момента. — Обстановката никога не е била чак толкова сложна в Avalon... имам предвид нашия Avalon.

— Така е — съгласих се аз. — Ти не си единственият, който си спомня с носталгия за онези времена. Най-малкото, всичко изглеждаше много по-просто.

Той кимна. Предложих му цигара, но ми отказа в полза на лулата си. В светлината на нейното огънче, Ганелон се зае да изучава Рубина на справедливостта, който продължаваше да виси на врата ми.

— И викаш, че наистина можеш да управляваш времето с помощта на това чудо? — попита той.

— Да — потвърдих аз.

— Откъде знаеш?

— Проверих. Действа.

— Какво направи?

— Онази буря днес следобед. Аз я предизвиках.

— Питам се...

— Какво?

— Питам се, какво бих направил аз с подобна сила. За какво бих я използвал.

— Първото, което ми мина през ума — обадих се аз, като потупах стената на моята гробница — беше да унищожа това тук с гръмовици. Да го удрям, докато стане на малки парченца. Така че никой да не изпитва съмнения по отношение на чувствата ми и на силата, която притежавам.

— Защо не го направи?

— После се позамислих и реших... Дявол да го вземе! Та не е изключено съвсем скоро гробницата да потрябва, ако не се окажа достатъчно умен, достатъчно твърд или късметът ми изневери. В такъв случай се замислих къде бих искал да положат костите ми. И тогава осъзнах, че тук наистина мястото е чудесно — високо, чисто, сред дивата природа. Обградено само от скали и небе. Звезди, облаци, слънце, луна, вятър, дъжд... много по-добра компания, отколкото цяла тумба покойници. Не виждам защо да лягам след смъртта до хора, с които сега не желая да имам нищо общо, а такива се намират доста.

— Взе да ставаш много мрачен, Коруин. Или да се напиваш. Или и двете. Започваш и да злобееш. Не ти отива.

— Кой си ти пък, дявол да го вземе, че ще ми разправяш какво не ми отива?

Усетих го как се стегна, после се успокои.

— Не знам — рече накрая. — Просто ти казвам какво виждам.

— Как се оправят войниците?

— Мисля, че са съвсем объркани, Коруин. Дойдоха да се бият в една свещена война в полите на рая. Смятат, че цялата тази стрелба миналата седмица беше точно затова. И се радват, че ние победихме. Но това чакане сега, в самия град... Нещо не им се връзва. Някои от онези, които смятаха за врагове, сега са им приятели. Много са объркани. Знаят, че трябва да поддържат бойна готовност, но си нямат понятие срещу кого и кога ще се бият. Все още ги държат в казармите и не ги пускат навън, така че засега не съзнават до каква степен ги мразят редовните войски и мирното население. Ала сигурно съвсем скоро ще научат. Очаквах удобен момент, за да повдигна този въпрос, но ти беше толкова зает напоследък...

Поседях известно време и пуших мълчаливо.

— Предполагам, че ще е най-добре да поговоря с тях — заключих накрая. — Само че утре няма да имам възможност, а явно скоро трябва нещо да се направи. Май ще се наложи да ги преместим — ще ги разположим на лагер в Гората на Ардън. Да, още утре. Щом се приберем, ще ти покажа мястото на картата. Кажи им, че ги разполагаме по-близо до черния път, тъй като всеки момент отново можем да бъдем нападнати оттам... което си е самата истина. Карай ги да се упражняват, поддържай бойния им дух. При първа възможност ще дойда и аз, за да им поговоря.

— Така ще останеш без своя войска в Амбър.

— Вярно е. Рискът, обаче, може да си струва — от една страна като демонстрация на самоувереност, а от друга — като жест на внимание. Да, мисля, че това ще се окаже добър ход. Ако ли не... — вдигнах рамене.

Долях си чашата и хвърлих още една празна бутилка в моята гробница.

— Между другото — добавих небрежно, — извинявай.

— За какво?

— Току-що забелязах, че наистина съм много мрачен, пиян и злобен. Това не ми отива.

Ганелон се усмихна и чукна чаша в моята.

— Знам — измърмори той, — знам.

Останахме там, докато залезе луната и последната бутилка беше погребана сред приятелките си. Поговорихме и за отминалите дни. Накрая се умълчахме и погледът ми се заря сред звездите над Амбър.

Хубаво бе, че се качихме тук, горе, но градът вече ме викаше обратно.
Досетил се за мислите ми, Ганелон стана и се протегна, след което се
запъти към конете. Аз се облекчих до гробницата си и го последвах.

V

Горичката на еднорога се намира в Ардън, на югозапад от Колвир, близо до онази издатина, от която започва финалното спускане на гората към долината, наречена Гарнат. И макар че Гарнат беше прокълната, изгорена, прегазена от нашественици и опустошена в битки през последните години, ограждащите я хълмове стояха непокътнати. Горичката, в която татко твърдеше, че преди векове е видял еднорога и е преживял странните събития, довели дотам да приеме животното за покровител на Амбър и да го впише в своя герб, беше едно леко замъглено от голямото разстояние петънце на около, доколкото можехме да преценим, двайсет, трийсет крачки от скалистия хребет: с несиметрична полянка, на която от купчина скали извираше малко поточе, оформяше бистро езерце и с лъкатушене си проправяше път през долината Гарнат до самото море.

Към тази горичка се бяхме запътили с Жерар на следващия ден, като бяхме тръгнали толкова рано, че се намирахме на половината път от Колвир, още преди слънцето да посипе светлинните си снежинки над океана и после да хвърли със замах целия си блескав запас върху небето. Точно в този момент Жерар дръпна юздите. Той слезе от коня и ми показа с жест да направя същото. Послушах го, като оставих Звездин и коня с багажа, който водех, при неговия огромен петнист жребец. След това последвах Жерар на десетина крачки по-нататък до котловинка, наполовина пълна с чакъл. Той спря и аз отидох при него.

— Какво има? — попита.

Той се обърна и ме изгледа с присвiti очи и стиснати зъби. Разкопча плаща си, сгъна го и го остави на земята. Свали и портупея си и го пусна върху плаща.

— Махни си и ти плаща и портупя — рече той. — Само ще ни се пречкат.

Започвах да се досещам какво следва и реших, че е по-добре не се дърпам. Сгънах си плаща, сложих отгоре Рубина на

справедливостта и Грейсуондир и се обърнах отново към него. Произнесох само една дума:

— Защо?

— Много време мина и може да си забравил.

Жерар бавно се приближи към мен, а аз вдигнах ръце пред себе си и отстъпих. Той не направи опит да ме удари: обикновено бях побърз от него. И двамата се бяхме привели, Жерар замахваше пробно с лявата си ръка, притиснал дясната към тялото си.

Ако трябваше да избирам къде да се бия с Жерар, нямаше да се спра на това място. Той, разбира се, много добре го знаеше. В случай, че изобщо се налагаше да се бия с Жерар, нямаше да избера и ръкопашния бой. Аз съм по-добър от него в бой с мечове или тояги. Всичко, което изискваше бързина и предвидливост, щеше да ми даде възможност да го удрям от време на време, като го държа на разстояние, докато го източя и си осигурия пролуки в защитата му за все по-успешни пробиви. Естествено, и той съзнаваше тези неща. Точно затова ме бе набутал сега в капан. Аз го разбирах, обаче, и знаех, че трябва да играя по неговите правила.

Отблъснах на няколко пъти ръката му, когато замахваше по-отблизо към мен. Той ме притискаше с всяка нова крачка. Накрая рискувах, хвърлих се напред и го ударих. Бързо и силно забих левия си юмрук малко над кръста му. Удар, способен да счупи дебела дъска или да разкъса вътрешностите на някой нормален смъртен. За съжаление, годините не бяха отнели от силите на Жерар. Той изпъшка, но блокира дясната ми ръка, пъхна своята под лявата ми мишница и сграбчи рамото ми откъм гърба.

Веднага се вкопчих в него и успях да предотвратя раменния ключ, от който нямаше измъкване. После се извъртях и пак се хвърлих напред, добрах се до неговото ляво рамо по подобен начин, мушнах десния си крак зад коляното му и успях да го хвърля по гръб на земята.

Той също не ме пусна, обаче, и аз се озовах върху него. Освободих ръката си и падайки, забих десния си лакът в лявата страна на корема му. Ъгълът не беше особено подходящ и лявата му ръка се стрелна зад главата ми, където се срещна с дясната. Отново успях да се измъкна от хватката му, но той продължаваше да държи ръката ми. За миг ми се откри възможност безпрепятствено да го ударя в чатала, но се въздържах. И то не защото имах никакви скрупули по отношение на

ударите под пояса. Просто знаех, че ако го направя, вероятно Жерар по рефлекс щеше да ми счупи рамото. Затова, като си издрах лявата ръка в чакъла, се изхитрих да я подпъхна под главата му, а в същото време мушнах дясната между краката му и го сграбих за лявото бедро. Преобърнах се назад, докато правех това, опитвайки се да стъпя на крака, веднага щом намерех опора. Исках да го вдигна от земята и веднага да го тръшна отново долу, като за по-сигурно си забия рамото в стомаха му.

Но Жерар размаха крака и се обърна наляво, като ме принуди да се прехвърля над тялото му. Пуснах главата му и освободих лявата си ръка, докато се премятах. Мигновено се извъртях и потърсих стъпалото му, за да го извия.

Ала на Жерар тези номера не му минаваха. Той вече се бе подпрял на една ръка. Със силно изтласкане се освободи от мен и стъпи на крака. Аз също се изправих и отскочих назад. Жерар веднага започна да настъпва и ми стана ясно, че ако продължавам да влизам в клинч, той направо ще гледа да ме размаже. Налагаше се да поема риска.

Взех да следя краката му и когато реших, че моментът е най-подходящ, шмугнах се под протегнатите му ръце точно в мига, в който прехвърляше тежестта си от десния крак на левия. Успях да сграбча десния му глезнен и да го извия назад на около метър от земята. Жерар залитна и падна напред, върху лявата си страна.

Надигна се с усилие, но аз го улучих в челюстта с едни ляв, който го накара отново да се просне. Той разтръска глава и, като се бранеше с ръце, пак се изправи. Опитах да го ритна в стомаха, ала тялото му се извъртя и не улучих. Жерар възстанови равновесието си и отново тръгна към мен.

Кръжах около него, като се целех в лицето. Още два пъти успях да го бълсна в корема и да отскоча. Той се усмихваше. Знаеше, че ме е страх да се приближа. С бърз ритник го улучих в стомаха. Юмруците му се отпуснаха достатъчно, за да успея с ръба на дланта си да го ударя отстрани по врата, точно над ключицата. Точно в този момент, обаче, ръцете му се стрелнаха напред и се сключиха около кръста ми. Уцелих го по челюстта, но той само стегна още по-здраво хватката си и ме вдигна във въздуха. Вече беше твърде късно да го удрям отново.

Огромните му ръчища мачкаха бъбреците ми. Намерих с палци сънните му артерии и натиснах.

Но Жерар продължи да ме издига, назад и високо над главата си. Пръстите ми го изпуснаха, отделиха се от него. Тогава той ме хвърли по гръб върху чакъла, както селянките блъскат прането си в камъните.

В главата ми избухнаха звезди и светът стана потреперващ и нереален, когато Жерар отново ме вдигна на крака. Видях как юмрукът му...

Изгревът беше прекрасен, само че го гледах под грещен ъгъл... Събъркан с около деветдесет градуса.

Изведнъж ми се зави свят. Това усещане забави за миг осъзнаването на подробната пътна карта от болки, която се простираше по целия ми гръб и завършваше при столицата, някъде в околността на брадичката ми.

Висях високо във въздуха. С леко завъртане на главата си можех да виждам на много голямо разстояние надолу.

Почувствах, че в тялото ми са вкопчени чифт мощнни щипци. Като се поизвърнах да ги погледна, разбрах, че са ръце. Щом завъртях врата си още малко, установих и че са ръцете на Жерар. Той ме държеше със съвсем изпънати ръце над главата си. Бе застанал в самия край на пътеката и ниско долу можех да видя Гарнат и завършека на черния път. Ако ме пуснеше, част от мен щеше да се присъедини към птичите курешки, с които бе обсипан скалният откос, а остатъкът щеше да прилича на добре познатите ми от едно време изхвърлени върху брега медузи.

— Да. Погледни надолу, Коруин — обади се Жерар, като усети, че се размърдвам и вдигна очи, за да срещне моите. — Всичко, което трябва да направя, е да отворя ръцете си.

— Слушам те — промълвих тихо аз, докато се опитвах да измисля как да го повлека със себе си, ако му хрумнеше да ме хвърли.

— Аз не съм умен — продължи той, — но ме споходи една мисъл... една ужасна мисъл. И това е единственият начин, който знам, за да направя нещо в тази връзка. Помислих си, че ти беше далеч от Амбър страшно дълго време. Няма как да знам дали историята, че си загубил паметта си, е съвсем вярна. Ти се върна и взе всичко под свой

контрол, но все още не си станал на практика владетелят тук. Смъртта на слугите на Бенедикт ме обезпокои, а сега съм смутен от смъртта на Кейн. Ерик също умря наскоро, Бенедикт е осакатен. Не е много лесно да те обвиня за тези неща, но все пак ми хрумна, че е възможно... че не е изключено да си сключил таен съюз с нашите врагове от черния път.

— Не съм — отсякох аз.

— Това е без значение за онова, което искам да кажа — заяви Жерар. — Просто ме изслушай. Каквото има да става, ще стане. Ако по време на дългото си отсъствие, ти си подготвил този развой на събитията — като може би в плана ти влиза дори и премахването на татко и Бранд, — тогава според мен ти си готов да унищожиш всеки от семейството, който се опита да ти попречи в узурпирането на трона.

— Ако случаят беше такъв, щях ли сам да се предам в ръцете на Ерик, за да бъда ослепен и затворен?

— Изслушай ме! — повтори Жерар. — Като нищо може да си допуснал някоя грешка, която да е довела дотам. Сега това няма значение. Възможно е да си така невинен, както твърдиш, или да носиш цялата вина. Само погледни надолу, Коруин. Това е всичко. Погледни надолу към черния път. Ако той е твоето творение, смъртта те очаква в края му. Още веднъж ти показах каква ми е силата, в случай, че си забравил. Мога да те убия, Коруин. Не бъди толкова сигурен, че мечът ще ти помогне. Стига ми само да се добера до теб и ще те убия с голи ръце. Ще го направя, за да удържа обещанието си. А обещанието ми е, че ако си виновен, ще те убия в мига, в който се убедя в това. Освен това знай, че животът ми е застрахован, Коруин, защото сега е свързан с твоя собствен.

— Какво искаш да кажеш?

— Всички останали са с нас в този момент, посредством моята Фигура — гледат и слушат. Не би могъл сега да уредиш отстраняването ми, без да разкриеш намеренията си пред цялото семейство. По този начин, ако аз умра преждевременно, обещанието ми пак може да бъде спазено.

— Ясно — казах аз. — А ако някой друг те убие? Тогава ще премахнат и мен. По барикадите ще останат само Джултан, Бенедикт, Рандъм и момичетата. Просто прекрасно... за него, който и да е той. Чия идея беше това, всъщност?

— Моя! Изцяло моя! — извика Жерар и почувствах как пръстите му стиснаха по-силно, ръцете му се напрегнаха и леко се сгънаха. — Само се опитваш да объркаш нещата! Както винаги! Всичко си вървеше чудесно, преди да се върнеш ти! Дявол да го вземе, Коруин! Смятам, че ти си виновен!

И той ме подхвърли нагоре.

— Невинен съм, Жерар! — беше единственото, което успях да изкрешя.

После той ме хвана, като едва не ми счупи рамото и ме отнесе встрани от ръба на пропастта. Там ме пусна и ме остави да стъпя на крака. След което веднага се отдалечи и отиде в пълната с чакъл котловинка, в която се бяхме били. Последвах го и започнахме да си събираме нещата.

Докато си закопчаваше огромния портупей, Жерар вдигна поглед към мен и пак отмести очи.

— Повече няма да говорим за това — рече той.

— Добре.

Обърнах се и тръгнах към конете. Яхнахме ги и продължихме надолу по пътеката.

Сред горичката се носеше тихата музика на поточето. Вече повисоко, слънцето сипеше потоците си от светлина върху дърветата. По тревата все още имаше остатъци от роса и пръстта, с която бях покрил гроба на Кейн, беше влажна.

Извадих лопатата от багажа и отворих гроба. Без да пророни дума, Жерар ми помогна да преместим тялото върху парчето плат, което бяхме донесли за тази цел. Увихме го около него и го зашихме с едри, свободни бодове.

— Коруин! Виж! — изведнъж развълнувано прошепна Жерар и ме стисна за лакътя.

Проследих посоката на погледа му и замръзнах. Никой от нас не помръдвахше, докато гледахме видението. Еднорогът бе обгърнат от нежно, сияещо бяло, сякаш беше покрит с пух, а не с козина и грива; мъничките му, раздвоени копитца бяха златни, както и деликатният вит рог, който се издигаше върху тясната му глава. Той стоеше на една от по-ниските скали и почираваше от лишеите, които растяха там. Очите

му, когато ги вдигна и погледна в нашата посока, бяха ярко, изумрудено зелени. Той сподели за няколко мига пълната ни неподвижност. После направи бързо, нервно движение с предния си крак, замахна във въздуха и три пъти тропна по камъка. След което стана неясен и безшумно изчезна като снежинка, може би в гората от дясната ни страна.

Изправих се и отидох до камъка. Жерар ме последва. Там, сред мъха, намерих следите от мъничките му копита.

— Значи наистина сме го видели — възклика Жерар.

Кимнах.

— Видяхме нещо. Някога преди виждал ли си го?

— Не. А ти?

Поклатих отрицателно глава.

— Джулиан твърди, че го е зървал веднъж в далечината — каза Жерар. — Разправя, че хрътките му отказали да го подгонят.

— Прекрасен беше. Тази дълга, копринена опашка, тези блестящи копита...

— Да. Татко винаги е приемал появата му за добра поличба.

— И аз съм склонен да я приема така.

— Странен момент е изbral... След всичките тези години...

Пак кимнах.

— Има ли някакъв специален обичай? — попита Жерар. — След като ни е покровител и изобщо... не трябва ли да направим нещо?

— И да има, татко никога не го е споменавал пред мен — отвърнах аз. Потупах скалата, върху която бе стоял еднорога. — Ако предвещаваш някакъв обрат в съдбите ни, ако с появата си изразяваш своята благосклонност към нас... благодаря ти, еднорог. А дори и да не е така, пак ти благодаря за светлината, която твоето присъствие донесе в тези мрачни времена.

После отидохме при изворчето и пихме. Прикрепихме зловещия си товар върху гърба на третия кон. Поведохме жребците за юздите, докато не се отдалечихме от мястото, където, като се изключеше ромоленето на водата, всичко бе съвсем притихнало.

VI

Вечните ритуали на живота карат хората непрестанно да подхранват надеждата, че съществуването им ще е безкрайно. Така, в пристъп на вдъхновение, изложих накратко онова, което бях научил през дългия си живот, а Рандъм кимна в отговор и дружелюбно изруга.

Намирахме се в библиотеката и аз седях върху ръба на голямото бюро. Рандъм заемаше стола вдясно от мен. Жерар стоеше прав в другия край на помещението и разглеждаше някакви оръжия, които висяха на стената. А може да разглеждаше и гравюрата на Рейн, изобразяваща еднорога. Все едно, и той като всички ни не обръщаше внимание на Джулиан, който се бе изпънал в един фотьойл близо до витринките в самия център на стаята, протегнал крака, кръстосани при глазените, скръстил ръце и вперил любуващ се поглед в люспестите си ботуши. Файона — на ръст вероятно не повече от един и петдесет и пет, — не сваляше зелените си очи от сините на Флора, докато разговаряха, застанали край камината, а косата ѝ грееше по-ярко от гаснещия огън в нея. Файона, както винаги, ми напомняше за картина, от която художникът току-що се е отдръпнал, оставяйки четката, а зад усмивката му вече бавно се оформят въпроси. Ямката в основата на шията ѝ, където палецът на художника бе маркирал началото на ключицата, винаги привличаше погледа ми като белег, показващ майсторството му, особено когато тя вдигнеше глава, въпросително или повелително, да се обърне към нас, по-високите. Точно в този момент Файона леко се усмихна, несъмнено усетила, че я гледам. Понякога си мислех, че е почти ясновидка и макар добре да съзнавах тези нейни дарби, всеки път се чувствах объркан. Луела, заела отдалечена позиция в ъгъла, с гръб към всички ни, се преструваше, че чете книга. Зелените ѝ къдри не достигаха с пет сантиметра до тъмната яка. Не бях сигурен, дали отдръпването ѝ се дължеше на враждебност, самовгълбеност или просто на предпазливост. Вероятно от всичко по-малко. Нейното присъствие в Амбър не беше нещо обичайно.

... А фактът, че представлявахме по-скоро събрани на едно място индивидуалности, а не група, семейство, в един момент, когато исках да постигна известно приобщаване, желание за взаимопомощ, бе предизвикал първоначалната ми забележка и потвърждението на Рандъм.

Почувствах познато присъствие, чух едно: „Здравей, Коруин“ и ето я и Дирдри, протегнала ми ръка. Подадох ѝ моята, стиснах нейната и леко я повдигнах. Дирдри направи крачка напред, като първа стъпка от някакъв сложен танц и се приближи съвсем, обърната с лице към мен. За миг главата и раменете ѝ бяха като обхванати в рамка от прозорчето с решетки зад нея, а стената от лявата ѝ страна беше покрита с великолепен гоблен. Разбира се, всичко бе планирано и предварително репетирано. И въпреки това беше ефектно. В лявата си ръка държеше моята Фигура. Дирдри се усмихна. При появяването ѝ, другите се обърнаха към нас и тя с бавно завъртане покоси всички с усмивката си, като някоя Мона Лиза с картечница.

— Коруин — целуна ме леко и се отдръпна, — опасявам се, че съм подранила.

— Това е изключено — отговорих ѝ аз и се обърнах към Рандъм, който тъкмо бе станал и успя да ме изпревари със секунди.

— Може ли да ти приготвя едно питие, сестричке? — попита той, като пое ръката ѝ и кимна към барчето.

— О, да. Благодаря — и той я отведе да ѝ налее чаша вино, като по този начин избягна или поне отложи обичайната ѝ, според мен, свада с Флора. Ако не друго, то изглежда, че поне повечето от старите разногласия си бяха все същите, каквито ги помнех. Така че, макар да се лишавах от нейната компания, то бе в името на запазения мир в семейството, което в момента бе много важно за мен. Рандъм умееше добре да се справя с подобни ситуации, стига да пожелаеше.

Нервно барабанях с пръсти по бюрото, потърквах наболяващото ме рамо, кръстосвах и разкръстосвах крака, обмислях дали да не запаля цигара...

Изведнъж той се появи. В отсрещния край на стаята Жерар се обърна наляво, каза нещо и протегна ръка. Миг по-късно държеше в нея лявата и единствена ръка на Бенедикт, последния, когото очаквахме.

Добре. Фактът, че Бенедикт бе предпочел да използва Фигурата на Жерар, а не моята, беше неговия начин да изрази чувствата си към мен. А дали това не показваше и наличието на някакъв съюз против мен? Идеята му беше най-малкото да се замисля. Възможно ли бе точно Бенедикт да е подтикнал Жерар към упражненията ни от тази сутрин? Нищо чудно.

В този момент Джулиан се изправи, прекоси стаята, каза нещо на Бенедикт и му стисна ръката. Това раздвижване привлече вниманието на Луела. Тя се обърна, затвори книгата и я остави. После се усмихна, приближи се и поздрави Бенедикт, кимна на Джулиан, каза нещо на Жерар. Импровизираната конференция взе да става все по-оживена. Така, добре.

Четирима на трима. И двама в средата.

Изчаках, загледан в групичката отсреща. Всички бяхме налице и можех да помоля за тяхното внимание, след което да се заема с онова, което имах наум. Обаче...

Изкушението беше твърде голямо. Знаех, че всички усещат напрежението. Сякаш в помещението изведнъж се бяха включили два магнитни полюса. Интересно как щяха да се подредят металните стружки.

Флора ми хвърли един бърз поглед. Не вярвах да си е променила мнението през нощта — освен, разбира се, ако не се бе случило нещо. Не, сигурен бях, че мога да предвидя следващия й ход.

Оказах се прав. Чух я да споменава нещо за жажда и чаша вино. Обърна се и направи крачка към мен, като изглежда изчакваше Файона да я придружи. После се поколеба за момент, когато това не стана, превърнала се изведнъж в център на всеобщото внимание. Тя осъзна този факт, бързо взе решение, усмихна се и продължи към мен.

— Коруин — рече Флора, — струва ми се, че бих пийнала чаша вино.

Без да се обръщам и без да откъсвам поглед от разиграващия се пред мен театър, аз подхвърлих през рамо:

— Рандъм, ще бъдеш ли така добър да налееш чаша вино на Флора?

— Да, разбира се — отвърна той и чух необходимите звуци.

Флора кимна, вече без да се усмихва, и мина вдясно от мен.

Четирима на четирима, а скъпата Файона остана да гори като факел в средата на стаята. Тя напълно съзнаваше ролята си и ѝ се наслаждаваше. Веднага се обрна към овалното огледало с тъмна, покрита с великолепни резби рамка, закачено в пространството между двете най-близки лавици с книги и се зае да приглежда немирен кичур коса над лявото си слепоочие.

При движението на ръката ѝ, сред червените и златни шарки на килима, близо до левия ѝ крак, проблясна нещо в зелено и сребърно.

Прииска ми се едновременно да изругая и да се засмея. Пустата му хитруша пак си играеше с нас. И, както винаги, беше блестяща. Нищо не се бе изменило. Без нито да ругая, нито да се усмихвам, направих крачка напред, както ѝ беше ясно, че ще постъпя.

Но Джулиан също се приближи и то малко по-бързо от мен. Той се намираше по-близо и може би я бе забелязал частица от секундата по-рано.

Наведе се, вдигна я и леко я залюля.

— Грината ти, сестричке — любезно произнесе Джулиан. — Изглежда е решила да изостави китката ти, глупачката. Ще ми позволиш ли...

Файона протегна ръка, като го дари с една от нейните усмивки с премрежени очи, докато той закопчаваше изумрудената ѝ гривна. Щом приключи с това занимание, Джулиан обхвана ръката ѝ в дланите си и започна отново да се обръща към неговия ъгъл, където останалите им хвърляха коси погледи, докато се опитваха да изглеждат заети със своя разговор.

— Сигурен съм, че ще ти хареса анекдота, който сега ще си разправяме — подхвани той.

Усмивката ѝ стана дори още по-очарователна, когато тя измъкна ръката си.

— Благодаря ти, Джулиан. Убедена съм, че щом го чуя, ще се разсмея. Последна, както обикновено, опасявам се. — Файона се обрна и ме хвани подръка. — Сега предпочитам да се подкрепя с чаша вино.

И така, аз я отведох с мен и се погрижих да получи чаша. Петима на четирима.

Джулиан, който не обича да издава чувствата си, мигове покъсно взе решение и ни последва. Той си напълни една чаша, отпи от

нея, вгледа се в мен за десетина, петнайсет секунди и каза:

— Мисля, че вече всички сме тук. Кога смяташ да ни съобщиш какво си си наумил?

— Не виждам причини да отлагам повече, след като всички се събрахме. — Повиши глас и го насочих към отсрешния край на стаята. — Моментът настъпи. Да се настаним удобно.

Групичката се приближи към нас. Запреместваха се столове и постепенно се заемаха. Наливаше се още вино. След минута, аудиторията беше готова.

— Благодаря ви — започнах аз, когато и последните шумове загълхнаха. — Бих искал да споделя с вас няколко неща и с една част може и наистина да го направя. Зависи как ще посрещнете първите от тях, които ще чуете веднага. Рандъм, разкажи им онова, което ми разправи вчера.

— Добре.

Оттеглих се в стола зад бюрото, а Рандъм зае мястото ми върху ръба му. Облегнах се назад и изслушах отново историята за контакта му с Бранд и опита му да го спаси. Този път версията беше съкратена, без предположенията, които не ми излизаха от ума, откакто Рандъм ги бе насадил там. И въпреки пропуските в разказа, знаех, че и другите мислено ги допълват. Именно по тази причина исках Рандъм да говори първи. Ако просто бях започнал с опит да им обясня своите подозрения, почти със сигурност щяха да решат, че използвам широко разпространената практика да отвлечам вниманието от себе си — факт, който моментално щеше да бъде последван от отделните, резки, металически щраквания на мозъците им, затварящи се за всяка моя дума. А така, независимо от подозренията си, че Рандъм говори онова, което аз съм поръчал, те все пак щяха да го изслушат и донякъде да се позамислят. Щяха да си поиграт с възникналите идеи, опитвайки се да проумеят защо изобщо съм организирал това събиране. Щяха да ми дадат времето, необходимо за да пуснат корени в съзнанията им фактите от историята и да ги подгответ за възприемчивост към потвърждаването им. После щяха да се зачудят, дали Рандъм би могъл да представи доказателства. Аз самият се питах същото.

Докато се питах и чаках, наблюдавах останалите — безплодно, но неизбежно занимание. По-скоро от любопитство, отколкото заради евентуални подозрения, се заех да следя за реакции, улики, никакви

знаци по лицата на присъстващите — лицата, които познавах най-добре на света, доколкото изобщо разбирах от подобни неща. И, разбира се, от тях не можах да науча нищо. Може би е вярно, че човек истински поглежда другите, само когато ги вижда за първи път, след което просто извиква в съзнанието си запечатания тогава образ и по него ги разпознава. Моят мозък е достатъчно ленив, за да повярва в тази история. Винаги, получи ли възможност, той се възползва от способността си да мисли абстрактно и се измъква от вършенето на работа. Този път се насилах да видя нещо, но пак не се получаваше. Джулиан беше нахлузил своята леко отегчена, леко развеселена маска. По лицето на Жерар се редуваха изненада, гняв и замисленост. Бенедикт изглеждаше мрачен и подозрителен. Луела беше тъжна и непроницаема, както винаги. Дирдри имаше разсеян вид, Флора изразяваше съгласие, а Файона изучаваше всички останали, включително и мен, като си съставяше свой собствен каталог на реакциите.

Единственото, в което след известно време бях сигурен, бе, че разказът на Рандъм определено ги впечатляваше. Макар никой да не се издаваше, видях как отегчението изчезва, старите подозрения отслабват, а на тяхно място се раждат нови. Родствениците ми бяха заинтересувани, почти запленени. И всеки имаше въпроси. Първо бяха малко, после заваляха един през друг.

— Почакайте — прекъснах ги накрая. — Оставете го да довърши разказа си. Така на някои от въпросите ви ще бъде отговорено. А другите ги задайте след това.

Последваха кимания и изръмжавания и Рандъм продължи до самия край. По-точно, до нашата схватка с хората-зверове в апартамента на Флора, като обясни, че те бяха от същия вид като онзи, който е убил Кейн. Флора потвърди тази част.

Щом започнаха да задават въпроси, аз се заех внимателно да ги наблюдавам. Засега се ограничаваха с материала от историята на Рандъм и бяха мили и любезни. Ала ми се искаше да избягна преминаването от предположения към увереността, че зад всичко това стои някой от нас. Изплуваше ли тази идея, несъмнено щяха да заговорят за мен и да възникнат конфликти. Което можеше да доведе до грозни думи и създаването на настроение, каквото нямах желание да предизвиквам. Най-добре беше първо да потърсим доказателствата

и, избягвайки взаимните упреци и обвинения, да притиснем, ако е възможно, виновника в ъгъла и едва тогава да укрепя позициите си.

Затова само наблюдавах и изчаквах. Когато почувствах, че часът на фаталния момент почти е ударил, спрях часовника.

— Всички тези спорове и предположения щяха да са излишни, ако в този момент разполагахме с пълните факти. А може би има начин да се сдобием с тях... и то веднага. Затова и съм ви събрали тук.

Това свърши работа. Накарах ги да ме слушат. Готови да действат. Вероятно дори с желание.

— Предлагам да направим опит да се свържем с Бранд и да го върнем у дома — обявих аз. — Сега.

— Как? — попита Бенедикт.

— С Фигурите.

— Опитвали сме — възрази Джулиан. — Не може да бъде достигнат по този начин. Не отговаря.

— Нямах предвид обичайния метод — казах. — Помолих всеки от вас да носи пълен комплект Фигури със себе си. Вярвам, че са тук?

Кимания в знак на потвърждение.

— Чудесно — продължих. — Хайде сега да извадим всички Фигури на Бранд. Предлагам да опитаме деветимата едновременно да осъществим контакт с него.

— Интересна мисъл — промърмори Бенедикт.

— Да — съгласи се Джулиан, извади своята колода и взе да рови из нея. — Струва си поне да се пробва. Може да генерираме сборна енергия. Кой знае.

Намерих Фигурата на Бранд. Изчаках и другите да направят същото.

— Нека да съгласуваме действията си — наредих. — Всички ли сте готови?

Получих осем потвърждения.

— Да започваме тогава. Опитайте. Сега.

Взрях се в моята карта. Чертите на Бранд напомняха моите, но той беше по-нисък и по-слаб. Косата му беше като на Файона. Облечен бе в зелен костюм за езда. Яздеше бял кон. Преди колко време? Преди колко време беше това? Замислих се. Мечтател, мистик и поет, Бранд вечно беше или въодушевен, или обезверен, изпълнен или с цинизъм, или с безгранично доверие. Чувствата му сякаш не знаеха средно

положение. Понятието маниакално депресивен не би могло да обхване сложния му характер, но все пак описваше донякъде накъде клоняха нещата. В този ред на мисли трябва да призная, че понякога го намирах за много по-забавен, внимателен и предан от всичките ми останали роднини. Друг път, обаче, той умееше да излъчва толкова злоба, сарказъм и жестокост, че умишлено го избягвах от страх да не го нараня. Бранд се бе намирал във второто си състояние при последната ни среща, точно преди сбиването ни с Ерик, довело до моето изгнаничество от Амбър.

... С такива мисли и чувства се вглеждах във Фигурата му, опитвах да го достигна със съзнанието си, с волята си, отваряйки празно пространство, което той да запълни. Около мен, останалите ровеха в своите собствени спомени и правеха същото.

Картата бавно взе да добива замъглен вид и се появи илюзия за дълбочина. После долових познатото потрепване и усещане за раздвижване, което показваше, че е установен контакт. Фигурата изстинела под пръстите ми и постепенно образът се фокусира и избистри, като стана някак жив и изпълнен с драматизъм.

Бранд се намираше в някаква килия. Зад него се виждаше каменна стена. Върху пода имаше слама. Той бе окован и веригата му минаваше през огромен пръстен, забит в стената над него. Веригата беше доста дълга и му осигуряваше немалко пространство за движение. В момента той се бе възползвал от този факт и лежеше проснат върху купчина от слама и парцали в ъгъла. Косата и брадата му бяха дълги, а лицето — по-слабо от всякога. Дрехите му бяха окъсани и мръсни. Изглежда спеше. Мислите ми се върнаха към моето собствено затворничество — миризмите, студа, отвратителната храна, влагата, самотата, лудостта, която идва и си отива. Той поне разполагаше все още с очите си, защото премига и ги отвори, когато няколко души от нас произнесохме името му. Те бяха зелени и гледаха със стъклен и празен поглед.

Дали не беше упоен? Или мислеше, че има халюцинации?

Но изведнъж духът му се завърна. Бранд се надигна и протегна ръка.

— Братя! — възклика той. — Сестри мои...

— Идвам при теб! — екна вик, който разтърси стаята.

Жерар скочи на крака, прекатури стола си, втурна се през помещението и грабна една огромна бойна секира от стената. Той я притисна като за близък бой до китката на ръката си, в която държеше Фигурата. Замръзна за миг и се вгледа в картата. После протегна свободната си ръка и изведнъж се озова там, прегърнал Бранд, който избра този момент, за да припадне отново. Образът се поколеба. Връзката прекъсна.

Изругах и взех да търся из колодата Фигурата на Жерар. Някои от останалите изглежда правеха същото. Намерих я и се втренчих в нея. Постепенно замъгляването, дълбочината, проясняването. Готово!

Жерар бе притиснал веригата пътно към стената и я сечеше със секирата. Тя, обаче, беше дебела и продължаваше да оказва съпротива на мощните му удари. Най-после успя да смачка няколко от брънките, но това му бе отнело почти две минути и звънтящите, силни звуци бяха предупредили стражите.

Зашото отляво се понесоха шумове — дрънчене, плъзване на резета, скърдане на панти. Макар тази част на килията да бе скрита от погледа ми, явно беше, че вратата ѝ се отваря. Бранд отново се надигна. Жерар продължаваше да бълска по веригата.

— Жерар! Вратата! — извиках аз.

— Знам! — изрева той, нави веригата около ръката си и я дръпна. Тя не се скъса.

Тогава Жерар пусна веригата и размаха секирата, зашото един от воините с шипове на ръцете го бе нападнал с вдигнат меч. Нападателят падна и веднага беше сменен от друг. После третия и четвъртия ги сполетя същото. Около тях се трупаха още воини.

В този момент се мярна някакво замъглено движение и в живата картина се появи коленичилия Рандъм, стиснал в дясната си ръка пръстите на Бранд, а с лявата изправил стола пред себе си като щит, насочил навън краката му. Рандъм пъргаво се изправи и се хвърли върху нападателите, врязвайки стола между тях като истински таран. Стражите отстъпиха. Той вдигна стола и го развъртя. Един от воините лежеше мъртъв на пода, паднал под секирата на Жерар. Друг бе изпълзял встрани, вкопчил се в отрязания остатък от дясната си ръка. Рандъм измъкна кинжала си и го оставил в намиращ се наблизо корем, разби главите на още двама души със стола и притисна до стената последния страж. Докато ставаше това, мъртвецът зловещо се вдигна

над пода и бавно се понесе нагоре, като междувременно от него обилно капеше кръв. Промушеният с кинжала бе паднал на колене и стискаше с две ръце дръжката.

През това време Жерар хвана здраво веригата, запъна крак в стената и започна усилено да дърпа. Раменете му се разшириха, когато огромните мускули по тях се издуха. Веригата не помръдваше. Може би десет секунди. Петнайсет...

Тогава, с рязко издрънчаване, тя се скъса. Жерар политна назад и се задържа с бърз замах на ръката. Той хвърли поглед назад, явно към Рандъм, който в момента се намираше извън полезното ми. Очевидно остана доволен, обърна се и вдигна отново изпадналия в безсъзнание Бранд. Както го държеше в ръце, Жерар ни махна изпод отпуснатия си товар. Тогава и Рандъм скочи до тях, с все стола, и също ни направи знак.

Всички се съсредоточихме над Фигурите им и след миг те вече стояха между нас, а ние се скупчихме наоколо.

Надигна се почти общ възторжен възглас, когато се втурнахме да го докоснем, да го видим, нашият брат, който се бе намирал в неизвестност през всичките тези години и току-що го бяхме измъкнали от тайнствените му похитители. И най-после, слава Богу, на някой въпроси щеше да бъде отговорено. Само че той изглеждаше толкова слаб, толкова блед, толкова...

— Отдръпнете се! — изкрещя Жерар. — Ще го отнеса на дивана! Тогава ще можете да го гледате колкото си искате...

Мъртвешка тишина. Защото всички се отдръпнаха, след което се вкамениха. Бранд беше покрит с кръв и тя още бликаше. От левия му хълбок стърчеше забит до дръжката нож. Преди миг той не беше там. Някой от нас току-що се бе опитал да проникне бъбрека му и по всяка вероятност беше успял. Не се зарадвах на факта, че „Предположението Рандъм-Коруин“, което гласеше „някой от нас стои зад всичко това“ намери убедително потвърждение. Разполагах със секунда, за да съсредоточа всичките си способности в опит мислено да фотографирам положението на всеки. После магията се развали. Жерар отнесе Бранд до дивана, а ние се отдръпнахме. И всеки от нас знаеше, че всички осъзнаваме не само какво се бе случило, но и до какви изводи водеше то.

Жерар положи Бранд легнал по очи и разкъса мръсната му риза.

— Донесете чиста вода да го измия — нареди той. — И кърпи. Дайте физиологичен разтвор, глюкоза и нещо, на което да ги окачим. Намерете цял медицински комплект.

Дирдри и Флора се запътиха към вратата.

— Моят апартамент е най-близо — обади се Рандъм. — В него ще намерите медицински комплект. Но единствената система е в лабораторията на третия етаж. Най-добре и аз да помогна.

Тримата излязоха заедно.

Всеки от нас е получил медицинско образование по някое време, при това и тук, и зад граница. Онова, което научавахме сред Сенките обаче, трябваше да се пригажда за Амбър. Повечето антибиотици от световете сенки, например, тук не действаха. От друга страна и личната ни имунна защита изглежда е по-различна от всички други, които сме изследвали, така че ние много по-трудно се разболяваме... а ако това стане, много по-бързо се справяме с болестта. Освен това притежаваме и силни регенеративни способности.

Всичко това е съвсем разбираемо — оригиналът трябва да е подобър от своите сенки. И ние, амбъритите знаем тези факти от малки и гледаме да преминем медицинско обучение още в относително ранните фази на живота си. И в общи линии, въпреки приказките за хората, които сами се лекуват, при нас основният проблем е пълното, нелишено от основания недоверие към всекиго, особено към онези, в чиито ръце може да се е оказал животът ни. Всичко това донякъде обяснява защо не се втурнах да избутам Жерар и да поема сам грижите за Бранд, макар да бях завършил медицински колеж на сянката Земя само преди две техни поколения. Останалата част от обяснението идваше от факта, че Жерар не допускаше никой да се приближи до Бранд. И Джулиан, и Файона бяха направили по крачка напред, явно със същите намерения, само за да се сблъскат с лявата ръка на Жерар, изпречена като бариера на железопътен прелез.

— Не — бе казал той. — Знам, че не съм го направил аз и това като че ли е всичко, което знам. Няма да дам втора възможност на никого.

Ако здрав член на нашето семейство получеше такава рана, щях да заявя, че издържеше ли първия половин час, щеше да оживее. Бранд, обаче... при състоянието, в което се намираше... Нищо не можеше да се каже.

Когато излезлите се върнаха с медицинския комплект и системата, Жерар почисти Бранд, заши раната и я превърза. После закрепи системата, счупи оковите с чука и длетото, които Рандъм бе донесъл, покри Бранд с чаршаф и одеало и отново му премери пулса.

— Как е? — попита аз.

— Слаб — отвърна Жерар, придърпа си един стол и седна край дивана. — Някой да ми донесе меча... и чаша вино. Имам нужда и от двете. Освен това, ако е останала някаква храна, дайте ми, че съм гладен.

Луела се запъти към скрина, а Рандъм отиде да вземе меча му от закачалката зад вратата.

— Да не смяташ просто да се устроиш на лагер тук? — попита Рандъм, докато му подаваше оръжието.

— Точно така.

— Защо не пренесем Бранд на по-удобно легло?

— И там, където е в момента, си му е добре. Аз ще реша кога може да бъде преместен. Междувременно, някой да разпали огъня. После изгасете част от свещите.

Рандъм кимна.

— Аз ще се заема — заяви той. След това вдигна ножа, който Жерар бе измъкнал от хълбока на Бранд — тънка кама, с около осемнайсет сантиметрово острие. Рандъм я постави върху дланта си.

— Някой да познава това?

— Аз, не — обади се Бенедикт.

— Както и аз — рече Джулиан.

— Не — отрекох също.

Момичетата отрицателно поклатиха глави.

Рандъм започна да разглежда камата.

— Лесна е за скриване... в ръкав, ботуш или корсет. Изисквала се е истинска смелост, за да бъде използвана по този начин...

— Или отчаяние — подхвърлих аз.

— ... И много точно предвиждане на състоялата се групова сцена. Едва ли не вдъхновение.

— Възможно ли е да го е направил някой от стражите? — попита Джулиан. — Още там, в килията.

— Не — отсече Жерар. — Никой от тях не успя да се приближи достатъчно.

— Камата ми изглежда добре балансирана за хвърляне — каза Дирдри.

— Така е — потвърди Рандъм и я завъртя между пръстите си. — Само че никой от тях не разполагаше с подходяща възможност. Сигурен съм в това.

Луела се върна и донесе поднос с нарязано месо, половин хляб, бутилка вино и бокал. Разчистих една малка масичка и я поставих до стола на Жерар. Докато слагаше върху нея подноса, Луела запита:

— Но защо? Излиза, че е някой от нас. Защо някой от нас ще иска да го направи?

Въздъхнах.

— Чий затворник мислиш, че е бил? — попитах.

— На някой от нас ли?

— Ако е знаел нещо, което е принудило някого да стигне до такива мерки, как смяташ? По същите причини, които са го накарали да го затвори на мястото, където беше и да го държи там.

Тя смиръщи вежди.

— Пак не виждам никакъв смисъл. Защо просто не са го убили и да приключат?

Вдигнах рамене.

— Сигурно са искали да го използват по някакъв начин. Но на този въпрос само един човек може да ти отговори достоверно. Когато го откриеш, попитай него.

— Или нея — вметна Джулиан. — Сестричке, теб сякаш изведнъж те обзе свръхнаивност.

Очите на Луела гневно се впериха в тези на Джулиан, два айсберга, в които се отразяваше леден безкрай.

— Доколкото си спомням — започна тя, — когато те се върнаха тук, ти стана от мястото си, обърна се наляво, заобиколи бюрото и се изправи от дясната страна Жерар. Като при това доста се беше привел напред. А ръцете ти бяха извън полезните ни, отдолу.

— А пък доколкото си спомням аз — не ѝ остана длъжен Джулиан, — ти самата се намираше на достатъчно за нанасяне на удар разстояние, от лявата страна Жерар... и също се бе привела напред.

— Тогава трябва да съм го направила с лявата ръка, а аз не съм левак.

— Може би точно на този факт Бранд дължи колкото живот му е останал.

— Изглежда, Джулиан, страшно много ти се иска да изкараш някой друг виновен.

— Хайде, стига! — намесих се аз. — Достатъчно. Знаете, че това е самозащита. Само един от нас го е направил и не така ще го накараме да се издаде.

— Него или нея — добави Джулиан.

Жерар се надигна, изправи рамене и ни загледа яростно.

— Няма да търпя да прочите на пациента ми — заяви той. — А ти, Рандъм, обеща да се погрижиш за огъня.

— Ей сега — каза Рандъм и се запъти към камината.

— Да се преместим във всекидневната до централната зала нания етаж — предложих аз. — Жерар, ще поставя двама стражи да пазят тази врата отвън.

— Недей — възрази Жерар. — Бих предпочел, ако някой желае да направи опит, да стигне дотук. А на сутринта ще ви връча главата ми.

Кимнах в знак на съгласие.

— Добре, ако имаш нужда от нещо, можеш да позвъниш... или да повикаш някой от нас с Фигурите. Утре сутрин ще те осведомим за всичко, което евентуално сме научили.

Жерар отново седна, изсумтя и започна да се храни. Рандъм разпали огъня и изгаси няколко свещи. Одеалото върху Бранд леко се надигаше и спадаше — бавно, но равномерно. Всички тихичко се изнисахме от стаята и тръгнахме към стълбите, като ги оставихме сами с искрите и пукането на огъня, със системата и бутилките.

VII

Много пъти съм се събуждал — понякога треперещ, винаги изплашен, — от кошмар, че отново се намирам в моята стара килия, отново сляп, в тъмниците под двореца на Амбър. Не, че и преди не ми се бе случвало да попадам в затвор. Няколко пъти съм бил затварян, за различни периоди от време. Но самотата и слепотата, при почти липсващата надежда да си възстановя зрението и свободата, бяха оставили дълбоки следи в съзнанието ми. През деня обикновено успявам да държа тези спомени по-далече от мислите си, ала нощем, понякога, те излизат на свобода и танцуват необуздано из мозъка ми. Видът на Бранд в неговата килия отново ги бе събудил и аз потръпвах, макар че нощта беше топла. А това последно разтърсване сякаш допринесе за окончателното им настаняване в главата ми. Сега, сред братята и сестрите ми в обкичената с щитове всекидневна, не можех да се отърва от мисълта, че някой от тях бе постъпил с Бранд така, както Ерик бе постъпил с мен. Независимо, че самата възможност едва ли можеше да се нарече изненадващо откритие, фактът, че се намирах в едно помещение с виновника, а нямах представа кой е, ужасно ме тормозеше. Единствената ми утеха беше, че всички останали, според наблюденията ми, също изглеждаха разтревожени. Включително и виновникът, сега, след като теорията ми за съществуването му бе доказала правотата си. Разбрах, че през цялото време съм се надявал за всичко да са отговорни чужди хора. Ала, уви... От една страна трябваше да внимавам повече от всякога какво говоря. От друга — моментът изглеждаше подходящ за изстискване на информация, при положение, че всички бяха все още в необичайно състояние на духа. Желанието да си сътрудничат пред надвисналата заплаха можеше да се окаже полезно. Дори виновникът ще гледа да се държи като всички останали. А кой знае какво би могъл да изпусне, докато полага усилия да го прави?

— Е, има ли още някой дребен, интересен експеримент, който ти се ще да проведеш? — поинтересува се Джулиан, като сключи ръце зад

тила си и се облегна в любимия ми фотьойл.

— За момента, няма — отвърнах му аз.

— Жалко — въздъхна той. — Надявах се да предложиш издирване и на татко по същия начин. Тогава, ако ни провърви, бихме могли да го намерим и някой да го отстрани от пътя с по-голяма сигурност. След това защо пък останалите да не поиграем на руска рулетка с тези твои чудесни оръжия, дето ги сътвори? Победителят получава всичко.

— Говориш необмислено — отбелязах аз.

— Не е вярно. Обмислил съм всяка дума. Толкова много време хабим да се лъжем един друг, че ми се стори забавно да изразя онova, което наистина чувствам. Само за да видя дали някой ще забележи.

— Както виждаш, забелязахме. Освен това забелязахме и, че сегашният Джулиан с нищо не е по-добър от предишния.

— Избери си който искаш, но ние и двамата се интересуваме дали имаш някаква идея какво смяташ да правиш по-нататък?

— Имам — отговорих. — Възнамерявам да се сдобия с отговорите на няколко въпроса, свързани с всичко онova, което ни тормози. Спокойно можем да започнем с Бранд и неговите проблеми. — Обърнах се към Бенедикт, който седеше до камината и гледаше пламъците: — Докато бяхме в Avalon, ти ми каза, Бенедикт, че Бранд е бил един от онези, които са ме търсили след моето изчезване.

— Точно така — потвърди Бенедикт.

— Всички те търсихме — подхвърли Джулиан.

— Ала не в самото начало. Първо сте били само Бранд, Жерар и ти, Бенедикт. Нали така ми каза?

— Да — рече той. — Но и другите действително тръгнаха да те търсят, само че по-късно. Тогава ти споменах и за това.

Съгласих се с кимване.

— По онova време Бранд попадна ли на нещо необичайно?

— Необичайно ли? В какъв смисъл?

— Не знам. Опитвам се да намеря някаква връзка между онova, което му се е случило на него, с това, което се случи на мен.

— Тогава не търсиш, където трябва — заяви Бенедикт. — Той се върна и обясни, че не е постигнал никакъв успех. А след това вися тук цяла вечност, необезпокоен.

— Знам тези неща — отвърнах. — Ала от онова, което ми каза Рандъм, разбирам, че последното му изчезване е станало приблизително месец преди моето възстановяване и завръщане. В това има нещо странно. Ако не е споменал нищо по-особено, когато се е върнал след издирването, не го ли е направил малко преди изчезването си? Или междувременно? Каквото и да е. Разкажете, ако знаете нещо!

Последва всеобща размяна на погледи. Но всички изглеждаха по-скоро любопитни, отколкото нервни или подозрителни.

— Ами — започна накрая Луела, — не съм сигурна... Може би това е без значение.

Погледите се събраха върху нея. Тя започна бавно да завързва и развързва колана си, докато говореше.

— Беше някъде между връщането и изчезването на Бранд — продължи Луела. — Вероятно нищо не означава. Просто ми се видя странно. Преди много време Бранд пристигна в Ребма...

— Преди колко време? — попита аз.

Тя се намръщи замислено.

— Петдесет, шейсет, седемдесет години... не помня със сигурност.

Опитах се да приложа грубия коефициент на преобразуване, който бях изчислил по време на дългото си затворничество. Един ден в Амбър се равняваше на малко повече от два дни и половина на сянката Земя, където бях прекарал изгнанието си. Исках да подреждам събитията в Амбър по моята собствена скала на времето, когато бе възможно, просто за да не би да изникнеше някоя неочеквана връзка. Значи Бранд бе ходил в Ребма някъде през деветнайсети век.

— Каквато и да беше датата — пак подхвани Луела, — той се отби на гости при мен. Остана няколко седмици. — Тя погледна към Рандъм. — Интересуваше се от Мартин.

Рандъм присви очи и наклони глава.

— Обясни ли защо?

— Не съвсем. Намекна, че е срещнал Мартин някъде при пътуванията си и даваше да се разбере, че би желал отново да се свърже с него. Едва след като си замина осъзнах, че единствената причина за посещението му е била да научи всичко възможно за Мартин. Знаете колко хитро умее Бранд да подпитва, като уж това не го интересува изобщо. Чак, когато говорих и с неколцина други, при

които бе ходил, започнах да проумявам какво е постигнал. Така и не разбрах защо, обаче.

— Много странно — отбеляза Рандъм. — Това ме подсеща за нещо, на което досега не придавах особено значение. Веднъж той ме разпитва надълго и нашироко за сина ми... и то трябва да е било точно по това време. Но тогава не спомена нищо за тяхна минала среща... или че иска да се види с него в бъдеще. Всичко започна от някакъв спор по въпроса за извънбрачните деца. Когато показах, че се чувствам обиден, той се извини и ме обсипа с учтиви въпроси за момчето, което тогава приех като обикновена проява на любезност — просто желание да замаже положението. Но ти си права, че Бранд умееше да измъква информация от хората. Защо досега не си ми казвала нищо за този случай?

Луела мило се усмихна.

— Защо пък да го правя?

Рандъм бавно кимна. Лицето му остана безизразно.

— Е, и какво му разправи за Мартин? Какво успя да научи от теб? Какво знаеш ти, а аз не знам?

Тя поклати глава и усмивката ѝ се стопи.

— Всъщност — нищо. Доколкото ми е известно, в Ребма никой не е чувал нищо за Мартин, откакто е минал през Лабиринта и е изчезнал. Не вярвам на тръгване Бранд да е знал повече, отколкото на идване.

— Странно... — промърморих аз. — Да е разпитвал и някой друг за тези неща?

— Аз не си спомням — каза Джулиан.

— Нито пък аз — добави Бенедикт.

Останалите поклатиха отрицателно глави.

— Да спрем засега дотук, но да отбележим факта — предложих аз. — Трябва да съм наясно и с още някои работи. Както разбрах, Джулиан, преди известно време ти и Жерар сте правили опит да проследите черния път и тогава Жерар е бил ранен. След това двамата се отседнали при Бенедикт, докато Жерар се пооправи. Бих искал да получа информация за тази експедиция.

— Изглежда вече разполагаш с нея — отговори Джулиан. — Току-що описа точно какво се е случило.

— Къде научи всичко това, Коруин? — заинтересува се Бенедикт.

— В Авалон.

— От кого?

— От Дара.

Той се изправи, приближи се, застана насреща ми и ядосано ме загледа отвисоко.

— Ти продължаваш да ми пробутваш абсурдната си история за това момиче!

Въздъхнах.

— Вече безброй пъти говорихме за това. Обясних ти всичко, което знам. Ала независимо дали ми вярваш или не, точно тя ми разказа случая.

— Значи явно е имало неща, които си пропуснал да споменеш. Досега не беше ставало дума за това.

— Вярно ли е? За Джулиан и Жерар?

— Да — отвърна той.

— Тогава забрави за момент източника на информацията и ми разкажи какво се случи.

— Добре — съгласи се Бенедикт. — Сега, когато причината за цялата тази тайнственост вече не съществува, мога да говоря открыто. Имам предвид Ерик, разбира се. Той не знаеше къде се намирам, както и мнозина от останалите. Новините за Амбър ги научавах главно от Жерар. Ерик ставал все по-неспокойен заради черния път и накрая решил да изпрати съгледвачи, които да го проследят през Сенките до самия му източник. Джулиан и Жерар били избраниците. Недалеч от Авалон, те били нападнати от голям отряд странни същества. Жерар използва Фигурите, за да ме повика на помощ и аз веднага отидох. Заедно разгромихме врага. Тъй като кракът на Жерар беше счупен по време на битката, а и самият Джулиан бе доста натъртен, отведох ги и двамата с мен у дома. Тогава наруших мълчанието си и се свързах с Ерик, за да му съобщя къде са те и какво е станало. Той им нареди да прекъснат пътуването и веднага, щом се възстановят, да се върнат в Амбър. Така останаха при мен, докато им заздравеят раните, след което потеглиха обратно.

— Това ли е всичко?

— Това е всичко.

Но не беше така. Дара ми бе разказала и друго. Тя говореше за още един посетител. Спомнях си това съвсем ясно. В онзи ден край

потока, когато в мъглата над водопада се извиваше крехка дъга, а воденичното колело се въртеше ли въртеше, като извикваше видения и ги прогонваше отново, денят, в който се фехтувахме с Дара и говорихме, и пътувахме през Сенките, когато минахме през първобитната гора и излязохме при бурен поток, който въртеше колело, достойно за зърното на боговете, денят, в който си направихме пикник, флиртувахме и клюкарствахме, тя ми бе казала много неща, голяма част от които без съмнение не бяха верни. Ала Дара не бе излъгала за пътуването на Джулиан и Жерар, и бях склонен да вярвам, че и за посещенията на Бранд ми е говорила истината. А тя бе използвала думата „често“.

Бенедикт не криеше недоверието си към мен. И само то беше достатъчна причина да не споделя информация, която преценяваше като твърде деликатна, за да бъде моя работа. Дявол да го вземе, на негово място и аз щях да постъпя по същия начин. Но трябваше да съм идиот, за да му кажа сега какво знам. Защото съществуваха и други възможности.

Нишо чудно да имаше намерение по-късно да ми разкаже обстоятелствата около посещенията на Бранд. Не беше изключено те да засягаха нещо, което той не желаеше да обсъжда пред семейството, особено пред человека, опитал се да го убие.

А бе възможно, разбира се, и самият Бенедикт да стоеше зад всичко това. В такъв случай не ми се искаше дори да мисля за последствията. Служил съм под командването на Наполеон, Ли и Макартър и съм се научил да ценя и тактиците, и стратегите. Бенедикт беше и двете, и то най-добрият, когото съм срещал. Неотдавнашната загуба на дясната му ръка по никакъв начин не бе повлияла на тези му качества, нито пък го бе лишила от умението да се бие. Ако не бях извадил късмет, при последното ни недоразумение той като нищо щеше да ме направи на парченца. Не, никак не ми се искаше на дъното да е Бенедикт и нямах намерение насила да измъквам от него онова, което той бе сметнал за нужно да не споделя в момента. Надявах се само, че го пази за после.

Така че се задоволих с неговото „Това е всичко“ и минах на други въпроси.

— Флора — обърнах се към нея аз, — когато за първи път дойдох при теб, след катастрофата, ти каза нещо, което още не мога

напълно да разбера. По-късно разполагах с много време за спомени и като се сетих за твоята загадъчна фраза, се замислих. Но още не мога да я проумея. Затова, моля те, кажи ми какво имаше предвид, когато каза, че из сенките бродят повече ужаси, отколкото някой можел да си представи?

— Хм, не си спомням да съм го казала — започна Флора, — но предполагам, че съм го направила, щом си останал толкова впечатлен. Знаеш ефекта, за който съм говорела: Амбър изглежда действия като магнит на всички съседни сенки, привлича нещата, които се намират в тях. Колкото си по-близо до Амбър, толкова по-лесен става пътят, дори за съществата от сенките. И макар между всеки две сенки да има някакъв процес на размяна на материя, ефектът при Амбър е много по-силен и действа само в едната посока. Винаги сме били нащрек за появата на разни по-особени неща. Е, няколко години преди възстановяването ти, в околността на Амбър тези неща изглежда взеха да се появяват по-често от обикновено. Опасни неща, почти без изключение. Повечето ни бяха познати от околните сенки. След време, обаче, започнаха да прииждат същества от все по-далече. Накрая се появиха и такива, за които не знаехме нищо. Не можехме да намерим никаква причина за това внезапно нахлуване, макар че търсихме някакви заплахи, които можеха да ги изтласкат към нас. С други думи, ставаше някакво невероятно проникване на Сенките в нашия свят.

— Татко беше ли още тук, когато всичко това започна?

— О, да. Няколко години преди възстановяването ти... както вече казах.

— Разбирам. Някой помислял ли е за възможността да има връзка между това състояние на нещата и заминаването на татко?

— Естествено — обади се Бенедикт. — Все още смятам, че това беше причината. Той тръгна да провери какво става и да оправи нещата.

— Но това е чисто предположение — намеси се Джулиан. — Знаете го какъв беше. За нищо не даваше обяснения.

Бенедикт вдигна рамене.

— За предположението ми има основания, обаче — каза той. — Както разбирам, татко е споделял загрижеността си за... миграциите на чудовища, да ги наречем, на няколко пъти.

Извадих картите си от кутията им. Напоследък си бях изработил навика постоянно да нося в себе си една колода. Намерих Фигурата на Жерар и се вгледах в нея. Останалите замълчаха и взеха да ме наблюдават. След няколко секунди, установих връзка.

Жерар продължаваше да седи във фотьойла, с оставен върху коленете меч. Все още се хранеше. Прегълтна, като усети присъствието ми и изръмжа:

— Да, Коруин? Какво искаш?

— Как е Бранд?

— Спи — отвърна той. — Пулсът му е малко по-сilen. Дишането му е същото... равномерно. Още е твърде рано да се каже...

— Зная — казах. — Най-вече исках да те питам дали си спомняш нещо. Малко преди заминаването на татко, случайно някоя негова дума или постъпка да те е оставяла с впечатлението, че може да е бил подтикнат от нашествието на съществата от Сенките в Амбър?

— Ей на това, според мен, му се вика насочващ въпрос — обади се Джулиан.

Жерар избърса уста.

— Възможно е да е имало връзка, прав си. Той изглеждаше разтревожен и ужасно зает с нещо. И действително говореше за съществата. Но никога на практика не е казвал, че те са главната му грижа... нито пък, че тя е нещо съвсем друго.

— Какво например?

Той поклати глава.

— Каквото и да е. А... да. Има нещо, което по всяка вероятност е хубаво да знаете, дори да не е важно. Малко след неговото изчезване, аз наистина се опитах да проверя нещо. И то бе дали на практика съм последният човек, който го е виждал. Почти сигурен съм, че е така. Цялата вечер бях в двореца и се пригответях да се връщам на флагманския кораб. Татко се бе оттеглил преди около час, но аз останах в караулното да поиграя на дама с капитан Тобен. Тъй като на другата сутрин отплавахме, реших да си взема някоя книга. Затова се качих тук горе, в библиотеката. Татко седеше зад бюрото. — Жерар посочи с глава. — Беше се заровил в някакви стари книги и все още не се бе преоблякъл. Кимна ми, когато влязох и аз подхвърлих, че идвам само да си взема книга. Той отвърна: „Дошъл си точно, където трябва“ и продължи да чете. Докато разглеждах лавиците, татко спомена нещо

в смисъл, че не можел да заспи. Намерих си книга, казах му лека нощ, той ми пожела „Приятно плаване“ и излязох. — Жерар отново сведе поглед. — Сега съм сигурен, че носеше Рубина на справедливостта през онази нощ и аз го видях така ясно, както сега го виждам на теб. Също така сигурен съм и че не беше с него преди това същата вечер. Задълго след това останах с впечатлението, че го е отнесъл със себе си, където и да бе отишъл. В покоите му нямаше признания да е сменял по-късно дрехите си. Повече не видях камъка, чак докато ти и Блийс нападнахте Амбър. Тогава той се появи на врата на Ерик. Когато го попитах откъде го е взел, заяви, че го е намерил в покоите на татко. Тъй като нямах доказателства, че ме лъже, трябваше да приема неговата версия. Но този въпрос все още ме измъчва. Когато ме попита — а и като видях, че си го сложил — съмненията ми се върнаха. Затова си помислих, че е по-добре и ти да знаеш за това.

— Благодаря ти — казах и в съзнанието ми изникна още един въпрос, но реших засега да не го задавам. Заради другите, приключих разговора с думите: — Смяташ ли, че има нужда от още одеала? Или от нещо друго? — Жерар вдигна бокала си в моята посока и отпи от него. — Хубаво. Продължавай доброто си дело — поръчах и прекарах длан над картата. — Изглежда, че брат Бранд се крепи засега — обърнах се към останалите, — а Жерар не си спомня татко да е казвал нещо, което да говори за пряка връзка между проникването на Сенките и неговото заминаване. Интересно какво ще ни разкаже Бранд, като дойде в съзнание.

— Ако дойде в съзнание — подхвърли Джулиан.

— Смятам, че ще се оправи — заявих аз. — Всички сме получавали много сериозни рани. Едно от малкото неща, на които съм се научил да вярвам, е нашата жизненост. Предполагам, че до сутринта ще е в състояние да говори.

— Как предлагаш да постъпим с виновника — попита той, — в случай, че Бранд го назове?

— Да го разпитаме — отвърнах.

— В такъв случай бих искал аз да го разпитам. Започва да ми се струва, че този път може и да си прав, Коруин, и човекът, който го е пронизал, наистина да е отговорен и за нашето положение на обсада, и за изчезването на татко, и за убийството на Кейн. Затова бих се радвал

да го поразпитам, преди да му прережем гърлото, а за последното искам доброволно да си предложа кандидатурата.

— Ще го имаме предвид — обещах му аз.

— Ти не си изключен от сметката, Коруин.

— Съзнавам го много добре.

— Трябва да ви кажа нещо — обади се Бенедикт, като заглуши отговора на Джулиан. — Безпокой ме както силата, така и очевидната цел на нашите противници. Вече няколко пъти съм се сблъсквал с тях и те действително искат кръвта ни. Като приемам за момента твоята история, Коруин, за онова момиче Дара, последните ѝ думи изглежда обобщават техните намерения: „Амбър ще бъде унищожен“. Няма да го завладяват, покоряват или да му дават урок. Ще го унищожат. Джулиан, ти не би имал нищо против да си владетел тук, нали?

Джулиан се усмихна.

— Може би додатка по същото време. Не и днес, благодаря.

— Това, което искам да кажа е, че мога да си представя как ти — или който и да е от нас — събира наемници или търси съюзници, за да направи преврат. Но не вярвам да наеме сила, която да е толкова мощна, че самата тя да представлява неразрешим проблем след това. Сила, чиято цел е да разруши, а не да завладее. Не мога да си представя, че ти, Коруин, аз или останалите, наистина можем да се опитаме да разрушим Амбър или да пожелаем да влезем в съюз със сили, които биха го направили. Заради тези неща не ми харесва външните на Коруин, че зад всичко това стои някой от нас.

Трябваше да се съглася с кимване. Съзнавах слабостта на тази брънка от моята верига предположения. И все пак, имаше толкова много неизвестни... Можех да предложа алтернативи, както направи преди Рандъм, но догадките не доказват нищо.

— Възможно е — каза Рандъм — някой от нас да е сключил сделката, като е подценил съюзниците си. Нищо чудно сега виновникът да е не по-малко притеснен, ала да не е в състояние да спре хода на събитията, дори и да му се иска.

— Можем да му предложим възможността да ни предаде своите съюзници — обади се Файона. — Ако успеем да убедим Джулиан да не му прерязва гърлото и останалите се съгласят на същото, не е изключено той да си признае... в случай, че предположението на Рандъм е правилно. Вече няма да претендира за трона, но очевидно не

се е очертавало да го получи и преди. Така ще остане жив и ще спести на Амбър много неприятности. Желае ли някой друг да се присъедини към подобно решение?

— Аз — отвърнах. — Готов съм да му подаря живота, ако си признае, при условие да го прекара в изгнание.

— Подкрепям това предложение — заяви Бенедикт.

— И аз — добави Рандъм.

— Имам още едно условие — намеси се Джулиан. — Ако не е лично отговорен за смъртта на Кейн. В противен случай, държа на своето. А трябва да има и доказателства.

— Живот в изгнание — каза Дирдри. — Добре. Съгласна съм.

— И аз — обади се Флора.

— Аз също — последва я Луела.

— Вероятно и Жерар ще се съгласи — рекох. — Но си мисля, дали Бранд ще разсъждава като нас. Имам чувството, че идеята може да не му допадне.

— Да попитаме Жерар — предложи Бенедикт. — Ако Бранд се оправи и се окаже единственият, който е против, виновникът ще знае, че трябва да се пази само от един враг... а двамата винаги биха могли да се споразумеят за някакви условия помежду им.

— Добре — казах аз, като заглуших в себе си лошите предчувствия и отново влязох във връзка с Жерар, който също се съгласи.

Така че всички станахме на крака и се заклехме в Еднорога на Амбър — клетвата на Джулиан имаше и допълнителна клауза, — като добавихме и, че ще наложим изгнание на всеки, който я престъпи. Честно казано, изобщо не вярвах, че така ще постигнем нещо, ала винаги е приятно да се види семейството обединено.

След това един по един заявихме, че ще останем в двореца тази нощ — най-вече като знак, че не се боим от онова, което Бранд може да каже на сутринта... и особено, за да покажем, че никой от нас няма желание да напуска града, нещо, което нямаше да бъде забравено, дори Бранд да предадеше Богу дух през нощта. Нямах повече въпроси към групата, а никой не се хвърли да поема греховете върху себе си, така че се облегнах назад и заслушах другите. Разговорът се разпадна на серия от диалози, като една от основните теми бяха опитите да се възстанови живата картина и да се уточни кой къде се е намирал. Неизменно се

установяваше, че ударът е можел да бъде нанесен от всеки друг, освен от говорещия. Аз пушех и си мълчах. Дирдри изказа интересното предположение, че самият Жерар може да е пробол Бранд, докато всички бяхме скучени наоколо и героичните му усилия да са продиктувани не от желание да му спаси кожата, а по-скоро от интереса му да се сдобие с позиция, от която би могъл да му запуши устата... и в такъв случай Бранд нямаше никакви шансове да преживее нощта. Находчиво, но просто не можех да повярвам. Другите също отказаха да го приемат. Или поне, никой не пожела да се качи горе и да изхвърли Жерар навън.

След малко се приближи Файона и седна до мен.

— Надявам се да излезе нещо от моето предложение — каза тя.

— Нищо друго не успях да измисля.

— Може и да излезе — рекох аз.

— Виждам, че си прибавил интересно укражение към гардероба си — отбеляза Файона, вдигна Рубина на справедливостта с палец и показалец и го заразглежда. После погледна към мен. — Умееш ли да го караш да прави разни номера за теб?

— Донякъде.

— Значи си успял да го настроиш. С помощта на Лабиринта, нали?

— Да. Ерик ми обясни как, малко преди да умре.

— Разбирам.

Тя пусна камъка, облегна се назад в стола си и загледа пламъците.

— А предупреди ли те за някои неща свързани с него? — попита Файона.

— Не — отвърнах.

— Питам се дали го е направил нарочно или е станало случайно?

— Ами, беше доста зает с умирането си в този момент. Това чувствително ограничи нашия разговор.

— Зная. Чудех се дали омразата му към теб се е оказала по-силна от надеждите му за кралството или просто и той не е знаел за някои от заложените принципи.

— А ти какво знаеш за тях?

— Спомни си смъртта на Ерик, Коруин. Аз не бях тук тогава, но дойдох навреме за погребението. Присъствах, когато миха и обличаха

тялото му... и внимателно разгледах раните. Убедена съм, че никоя от тях не беше фатална, сама по себе си. Имаше три рани на гърдите, но само за една изглеждаше вероятно да стига до сърцето...

— Една е достатъчна, ако...

— Почакай — спря ме тя. — Не беше лесно, но се опитах да проверя ъгъла на пробождането с тънка стъклена пръчица. Исках да го разрежа, но Кейн не ми позволи. И все пак, не вярвам сърцето или артериите да бяха засегнати. Още не е прекалено късно да се направи аутопсия, ако пожелаеш да продължа проучванията си в тази насока. Сигурна съм, че раните и общото натоварване са допринесли за смъртта му, но съм уверена, че тя е настъпила най-вече заради Рубина.

— Защо смяташ така?

— Защото помня някои от нещата, които казваше Дуоркин, когато учех при него... и нещата, които съм забелязвала и сама покъсно, благодарение на това. Той твърдеше, че макар и да дарява притежателя си с необикновени възможности, камъкът в същото време смуче от неговата жизненост. Колкото по-дълго го носиш, толкова повече взима той от теб. След това съм обръщала внимание и забелязах, че татко си го слагаше съвсем рядко и никога не го оставяше на врата си задълго.

Мислите ми се върнаха към Ерик и онзи ден, когато той лежеше и умираше върху склона на Колвир, а битката вършееше около него. Припомних си първия миг, в който го видях — бледото лице, затрудненото дишане, кръвта по гърдите му... А Рубина на справедливостта, увиснал на верижката си, пулсираше като сърце сред влажните гънки на дрехата му. Никога — нито преди, нито после — не го бях виждал да прави това. Постепенно пулсирането взе да отслабва, а когато Ерик умря и скръстих ръцете му върху камъка, феноменът се прекрати.

— Какво ти е известно за начина му на действие? — попитах Файона.

Тя поклати глава.

— Дуоркин смяташе това за държавна тайна. Знам за очевидното — контрола над природните стихии — и от някои забележки на татко съм останала с впечатление, че Рубина изостря или усилва възприятията. Дуоркин го споменаваше предимно като убедителен пример за това, как Лабиринта присъства във всичко, което ни дава

сила — дори Фигурите съдържат Лабиринта, ако се вгледаш повнимателно и достатъчно дълго — и го сочеще като илюстрация на принципа за съхранение: всяко наше необикновено умение си има цена. Колкото по-големи възможности дава то, толкова повече трябва да се вложи в него. Картите са направо дреболия, но дори и след тяхното ползване, човек усеща лека умора. Пътуването през Сенките, при което упражняваме заложения в нас образ на Лабиринта, е още поизтощително. Минаването през самия Лабиринт е огромно изстискване на енергия. А в Рубина, казваше той, същият принцип е заложен в дори още по-силна степен и онзи, който го използва, плаща за това найскъпо.

Ако тези неща бяха верни, те разкриваха нова черта в характера на моя покоен и най-малко обичан брат. В случай, че той е знаел за този феномен и въпреки това е носил и използвал Рубина така дълго, за да защити Амбър, то Ерик трябва да е бил направо герой. Ала, погледнато в тази светлина, фактът, че ми го бе дал без никакви предупреждения, се превръщаше в негов опит за сетен път да ми отмъсти, дори на смъртното си легло. Но той ми каза, че ме изключва от проклятието си, за да се стовари то с пълна сила върху нашите врагове. Разбира се, това означаваше само, че ги мрази малко повече, отколкото мен и гледа стратегически да използва последния остатък от енергията си за доброто на Амбър. Тогава се сетих, че бележките на Дуоркин, които бях намерил в посоченото ми от Ерик скривалище, бяха непълни. Възможно ли бе той сам да ги е разделил и умишлено да е унищожил онази част, в която се предупреждава за опасността, с цел да навреди на приемника си? Не ми звучеше много правдоподобно, тъй като Ерик нямаше откъде да знае, че точно тогава ще се появя, нито че изходът от битката ще бъде точно такъв, нито че точно аз ще бъда неговият приемник. Това спокойно можеше да е някой от неговите любимци, които през цялото време му помагаха и той естествено не е искал да му оставя скрити капани. Не. Както аз виждах нещата, или Ерик не е подозирал за тези свойства на камъка, тъй като е разполагал само с частичните инструкции за употребата му, или някой се е добрал до бележките на Дуоркин преди мен и е унищожил част от материала, за да постави живота ми в опасност. И това пак можеше да е ръката на истинския враг.

— А не знаеш ли някакво средство за защита? — попитах.

— Не — отвърна Файона. — Мога да ти дам само две насоки, дано са ти от полза. Първото е, че не си спомням татко някога да е носил Рубина за по-дълго време. Второто, което съм извлякла от някои неща, казани от него, като се започне с един коментар в смисъл, че „когато хората се превърнат в статуи, значи или си, където не трябва, или си в беда“. Дълго време го тормозих да ми обясни какво е имал предвид с това и накрая останах с впечатлението, че първият признак за прекалено дългото носене на камъка е някакъв вид изопачаване на усещането ти за време. Явно Рубина ускорява метаболизма — всичко — и в резултат започва да ти се струва, че светът около теб се движи по-бавно. Което може да се окаже много опасно. Горе-долу това е цялата ми информация и признавам, че голяма част от нея е просто догадки. Преди колко време си сложи Рубина?

— Преди доста — отвърнах аз, като мислено отбелязах пулса си и се огледах да видя дали нещо ми изглежда забавено.

Не можех да реша със сигурност, макар че, разбира се, не бях в най-добрата си форма. Ала досега приемах това изцяло за дело на Жерар. Нямах намерение да сваля камъка, обаче, само защото някой от семейството е предложил да го направя, дори това да беше умната Файона в един от моментите, когато изглеждаше по-приятелски настроена. Дали се дължеше на опак нрав, на инат... Не, беше израз на независимост. И на дълбоко вътрешно недоверие. Така и така го носех само от няколко часа. Щях да изчакам.

— Е, ти показа, че знаеш как да го използваш — завърши тя. — Исках само да те посъветвам да не се излагаш прекалено дълго на действието му, докато не си го опознал достатъчно.

— Благодаря ти, Фай. Скоро ще го сваля и оценявам предупреждението ти. Между другото, какво стана с Дуоркин?

Тя се почука по челото.

— Накрая разумът му не издържа, горкия човек. Надявам се, че татко му е намерил някое надеждно и спокойно местенце сред Сенките.

— Разбирам какво имаш предвид. Дано да е така. Бедният.

Джулиан се изправи и приключи разговора си с Луела. Той се протегна, кимна й и тръгна към нас.

— Коруин, имаш ли още някакви въпроси към нас?

— Засега, не.

Той се усмихна.

— А да искаш нещо да ни кажеш?

— В момента, не.

— Още някакви експерименти, гатанки, главобълъсканици?

— Не.

— Добре. Тогава си лягам. Лека нощ.

— Лека.

Той се поклони пред Файона, махна на Бенедикт и Рандъм, кимна към Флора и Дирдри, докато минаваше покрай тях на път към вратата. Прекрачи прага, обърна се, каза:

— А сега всички можете да говорите за мен — и излезе.

— Добре — възкликна Файона. — Хайде. Аз мисля, че е той.

— Защо? — попитах аз.

— Ще изброя всички. Може да не съм обективна, но се доверявам на интуицията си. Бенедикт, според мен, е извън всяко подозрение. Ако той желаеше трона, досега щеше да го има — с преки, военни действия. При цялото време, с което е разполагал, той можеше да проведе успешна атака дори срещу татко. Бенедикт е способен да победи и всички знаем това. Ти, от друга страна, направи няколко такива гафа, каквито не би допуснал, ако беше във възможност да владее на способностите си. Затова вярвам в твоята история за амнезията и всичко останало. Никой не включва в своята стратегия собственото си ослепяване. Жерар е на път да докаже невинността си. Склонна съм да мисля, че той е там, горе най-вече по тази причина, а не толкова от желание да защити Бранд. Във всеки случай, скоро ще знаем със сигурност... или ще възникнат някои нови подозрения. Рандъм е бил под много строго наблюдение през последните години и просто не е имал възможност да сътвори всичко случило се. Така че той отпада. От нас, по-деликатните, Флора не е достатъчно умна, на Дирдри й липсва смелост, Луела няма мотиви, тъй като навсякъде другаде е пощастлива, отколкото тук, а аз, разбира се, нямам друга вина, освен злонамереност. Значи, остава Джулиан. Способен ли е да го направи? Да. Иска ли трона? Естествено. Разполагал ли е с времето и възможностите? Пак, да. Той е твой човек.

— А дали би убил Кейн? — попитах аз. — Двамата бяха приятели.

Тя изви презрително устни.

— Джулиан няма приятели. Леденото му сърце се стопля само, когато мисли за себе си. О, през последните години той изглеждаше по-близък с Кейн, отколкото с който и да е друг. Но дори това... дори това може да е било част от плана. Да е имитирал приятелски отношения достатъчно дълго, за да изглеждат достоверни, така че сега да не бъде заподозрян. Смятам, че е способен на това, защото не мога да повярвам, че е способен на силна емоционална привързаност.

Поклатих глава.

— Не знам. Сприятияването му с Кейн е станало в мое отсъствие и всичко, което ми е известно, е от втора ръка. И все пак, ако Джулиан е търсел приятелство с човек, когото да чувства близък, мога да си ги представя. Те двамата много си приличаха. Склонен съм да вярвам, че Джулиан е бил искрен, защото е трудно с години да заблуждаваш някого, че си му приятел. Освен, ако той е невероятно глупав, а Кейн определено не беше. Ти твърдиш, че мнението ти е субективно и интуитивно. Моето също е такова, като става въпрос за подобни неща. Просто не ми се иска да повярвам, че някой може да бъде толкова подъл, та да използва единствения си приятел по въпросния начин. Затова мисля, че в твоя списък има някаква грешка.

Файона въздъхна.

— За човек, който от толкова отдавна е на този свят, Коруин, понякога направо говориш глупости. Да не би престоят ти на онова смешно местенце да те е променил? Преди време и ти щеше да виждаш очевидното така, както го виждам аз.

— Възможно е да съм се променил, защото подобни неща вече не ми изглеждат очевидни. А може би и ти си се променила, Файона? Стана си малко по-цинична от малкото момиченце, което познавах. Преди време вероятно на теб това нямаше да ти се струва чак толкова очевидно.

Тя мило ми се усмихна.

— Никога не казвай на някоя жена, че се е променила, Коруин. Освен към по-добро. Някога знаеше и това. Възможно ли е да си някоя от сенките на Коруин, изпратена тук да страда и да ни заблуждава? А истинският Коруин да ни наблюдава отнякъде и да ни се смее?

— Аз съм тук и не ми е до смях — отговорих.

Файона се разсмя.

— Да, това трябва да е! Току-що реших, че ти не си ти. Внимание, всички! — извика тя и скочи на крака. — Току-що забелязах, че това всъщност не е Коруин! Трябва да е някоя от неговите сенки! Той току-що заяви, че вярва в приятелството, достойнството, благородството на духа и всички подобни глупости, за които пише в романите! Явно е, че съм права.

Останалите мълчаливо я зяпаха. Тя отново се разсмя, след което рязко седна.

Чух Флора да измърморва „Пияна е“ и да подновява разговора си с Дирдри. Рандъм каза „Нека е сянка тогава“ и продължи спора си с Бенедикт и Луела.

— Е, убеди ли се? — попита Файона.

— В какво?

— Че си нереален — обясни тя и ме потупа по коляното. — Каквато съм и аз, сега като се замисля. Днес беше лош ден, Коруин.

— Зная. И аз се чувствам ужасно. Мислех, че ми е дошла толкова добра идея как да измъкнем Бранд. И тя наистина свърши работа. Само че каква му беше ползата?

— Не пренебрегвай зрънцата добродетел, които си придобил — каза тя. — Ти не си виновен, че така се обърнаха нещата.

— Благодаря.

— Май идеята на Джулиан беше добра. Мисля, че няма да остана будна още дълго.

Изправих се заедно с нея и я изпратих до вратата.

— Добре съм — спря ме Файона. — Наистина.

— Сигурна ли си? — Тя рязко кимна. — Ще се видим тогава на сутринта.

— Надявам се. А сега можете да говорите за мен.

Файона намигна и излезе.

Обърнах се и видях да приближават Бенедикт и Луела.

— Лягате ли си?

Бенедикт кимна.

— Няма да е зле — каза Луела и ме целуна по бузата.

— Това пък защо?

— Заради няколко неща — отвърна тя. — Лека нощ.

— Лека нощ.

Рандъм се бе навел пред камината и разравяше огъня. Дирдри се обърна към него:

— Недей слага повече дърва само заради нас. И двете с Флора си лягаме.

— Добре. — Той остави ръжена и се изправи. — Приятни сънища — извика след тях.

Дирдри ми се усмихна сънливо, а Флора — нервно. Добавих моето „лека нощ“ и ги изпратих до вратата.

— Научи ли нещо ново и полезно? — попита Рандъм.

Вдигнах рамене.

— А ти?

— Мнения, предположения. Никакви нови факти — отвърна той.

— Опитвахме се да решим кой е следващият в списъка.

— И...?

— Бенедикт смята, че е въпрос на ези или тура. Ти или той. При положение, че ти не стоиш зад всичко, разбира се. Той мисли, че и приятелят ти Ганелон трябва да внимава.

— Ганелон... да, вярно. Трябаше аз да се сетя. Може да е прав и за равните ни шансове. При това не е изключено везните да натежат към него, защото е известно, че аз съм нащрек след провала на фалшификацията им.

— По-скоро сега на всички ни е ясно, че самият Бенедикт е нащрек. Той съвсем ясно даде да се разбере какво е неговото мнение. Струва ми се, че би посрещнал с радост подобен опит.

Засмях се.

— Така шансовете ни отново стават равни. Изглежда наистина въпросът е ези или тура.

— И Бенедикт заяви същото. Естествено, той знаеше, че ще ти кажа.

— Естествено, аз бих искал да започне сам да говори с мен. Е...

— въздъхнах, — не мога да направя кой знае какво сега. Да върви всичко по дяволите! Отивам да се пъхна в леглото.

Рандъм кимна.

— Първо погледни отдолу.

Излязохме от стаята и се запътихме към стълбището.

— Коруин, жалко, че заедно с оръжиета не се сети да донесеш от онази Сянка и малко кафе — обади се той. — Сега щеше да ми дойде

добре.

— Не ти ли действа разсънващо?

— Не. Обичам да изпивам по една, две чаши вечерно време.

— На мен пък ми липсва сутрин. Ще трябва да внесем, като се оправи цялата тази каша.

— Много утешително, няма що. Но идеята си я бива. Какво ѝ стана на Фай, между другото?

— Убедена е, че виновникът е Джулиан.

— Может и да е права.

— Ами Кейн?

— Да предположим, че това не е дело на един-единствен човек

— тръгна нагоре по стълбата Рандъм. — Да кажем, че са двама, например Джулиан и Кейн. Накрая те се скарват, Кейн се оказва по-слабия, Джулиан се отървава от него и използва смъртта му, за да разклати твоето положение. От бивши приятели излизат най-големи врагове.

— Няма смисъл — казах аз. — Вече ми се завива свят, като почна да мисля над възможностите. Ще трябва или да изчакаме да се случи още нещо, или сами да го накараме да се случи. Вероятно — второто. Ала не тази вечер...

— Ей, почакай!

— Извинявай — спрях на площадката. — Не знам какво ме прихваща. Сигурно е от финалния спринт.

— Нервна енергия — отбеляза Рандъм и отново се изравни с мен. Продължихме заедно нагоре и аз се постарах да поддърjam неговото темпо, като подтиснах желанието си да бързам.

— Е, приятни сънища — пожела ми накрая той.

— Лека нощ, Рандъм.

Той заизкачва следващото рамо на стълбата, а аз тръгнах по коридора към своя апартамент. Чувствах се вече съвсем изнервен и вероятно затова изпуснах ключа.

Посегнах и го хванах във въздуха, още преди да е паднал и наполовина. В същия момент бях изненадан от впечатлението, че движението му е някак по-бавно, отколкото би трябало да бъде. Пъхнах го в ключалката и го завъртях.

Стаята беше тъмна, но реших да не паля свещ или газена лампа. Отдавна бях свикнал с мрака. Заключих и пуснах резето. Очите ми

донаќъде се бяха приспособили към тъмнината от слабото осветление в коридора. Обърнах се. През завесите също проникваше слабото сияние на звездите. Прекосих помещението, като в същото време разкопчавах колана си.

Той ме причакваше в спалнята, вляво от вратата. Позицията му беше идеална и той не се издаде с нищо. Налетях право на него. Стойката му бе съвършена, кинжалът му беше готов, на негова страна бе предимството на пълната изненада. По всички правила трябваше да умра — не в леглото си, а там, в краката му.

Зърнах с крайчеца на окото си движението, осъзнах присъствието му и неговото значение, още докато прекрачвах прага.

Разбрах, че е прекалено късно, за да избягна удара, в мига, в който вдигах ръка да се предпазя. Но нещо странно ме порази, преди самото острие: нападателят ми изглежда се движеше твърде бавно. Той би трябвало да действа мълниеносно, с цялото напрежение, натрупано по време на чакането му. Аз не би трябвало и да разбера какво става, преди да ме е пронизал. Не би трябвало да имам толкова време, че да се извърна и да вдигна ръката си чак дотам. Очите ми се премрежиха от червена мъгла и усетих как длантата ми бълсва замахналата ръка в момента, в който стоманата се забива в корема ми. Сред червенината сякаш мярнах слабите очертания на онази космична версия на Лабиринта, която бях следвал по-рано същия ден. Докато се превивах и падах, неспособен да мисля и все пак още миг в съзнание, този образ ставаше все по-ясен и близък. Исках да избягам, но конят ми се препъна. И ме хвърли.

VIII

В живота на всеки човек настъпва момент, когато трябва да се пролее малко кръв. За нещастие, отново бе мой ред и изглежда кръвта съвсем не беше малко. Лежах върху дясната си страна, превит надвие и притисках с ръце корема си. Бях подгизнал и от време на време по нещо се процеждаше от гънките му — отпред, ниско долу вляво, точно под пояса. Чувствах се просто като разрязан плик за писмо. Това бяха първите ми усещания, когато отново дойдох в съзнание. А първата ми мисъл бе: „Какво чака той?“ Явно се бе отказал от нанасянето на решителния удар. Но защо?

Отворих очи — бяха се възползвали, от колкото там време бе изтекло, за да се приспособят към тъмнината. Извърнах глава. Не видях никой друг освен мен в стаята. Но нещо странно се бе случило и аз все още не можех да го осъзная. Затворих очи и пак отпуснах глава върху дюшека.

Нещо не беше в ред, въпреки че всъщност и беше...

Дюшекът... Да, лежах върху моето легло. Едва ли бих могъл да се озова тук без чужда помощ. Но би било напълно абсурдно първо да ме наръга, а след това да ме отнесе до леглото.

Моето легло... Това си беше моето легло, въпреки че и не беше.

Затворих здраво очи. Стиснах зъби. Нищо не разбирах. Съзнавах, че е невъзможно да разсъждавам нормално сега, когато всеки момент можех да изгубя съзнание, поради кръвта, която се събираще в стомаха ми и после се процеждаше навън. Опитах да събера мислите си. Никак не беше лесно.

Моето легло. Преди изцяло да осъзнаеш каквото и да е друго, ти първо съзнаваш дали си се събудил в собственото си легло. А аз се бях събудил, но...

Подтиснах с усилие обзелото ме внезапно желание да кихна, защото почувствах, че това направо би ме разкъсало на парчета. Присвих ноздри и си поех дълбоко въздух, след което издишах на

пресекулки през устата. Навсякъде около мен витаеше вкусът, миризът и усещането за прах.

Атаката срещу носа ми отмина и пак отворих очи. Вече знаех къде съм. Не разбирах защо и как съм се озовал тук, но се бях върнал отново на едно място, което никога не бях очаквал, че ще видя отново.

Отпуснах надолу дясната си ръка, използвах я, за да се изправя.

Това беше моята спалня, в моята къща. Старата ми къща. Местенцето, било мое много отдавна, когато още бях Карл Кори. Бях върнат сред Сенките, в онзи свят, където прекарах годините на моето изгнаничество. Стаята бе потънала в прах. Леглото — неоправено от последния път, когато бях спал в него — повече от половин десетилетие. Знаех много добре в какво състояние се намира къщата, тъй като бях надзъртал тук само преди няколко седмици.

Напрегнах всичките си сили, успях да плъзна краката си над ръба на леглото и да ги поставя на земята. Свих се отново на две и седнах. Положението не беше никак розово.

Докато временно се чувствах в безопасност от по-нататъшни нападения, все пак съзnavах, че точно в този момент имам нужда от нещо повече от безопасност. Трябаше ми помощ, не бях в състояние да си помогна сам. Не бях сигурен колко дълго бих могъл да остана в съзнание. Следователно, трябаше да сляза долу и да се измъкна навън. Телефонът нямаше да има сигнал, а най-близката къща беше на доста голямо разстояние. Трябаше поне да успея да се смъкна долу до пътя. Спомних си със сарказъм, че една от причините да се установя тук, бе фактът, че шосето не е оживено. Обичам уединението, е, поне в определени моменти.

С дясната ръка придърпах към себе си най-близката възглавница и я измъкнах от калъфката ѝ. Обърнах калъфката наопаки, опитах да я сгъна, отказах се, смачках я на топка, пъхнах я под ризата си и я притиснах към раната. Останах да си седя така, като просто притисках калъфката към мястото. Всичко това ми бе коствало върховно усилие и открих, че е твърде болезнено да си поемам прекалено дълбоко въздух.

След известно време придърпах и втората възглавница към себе си, сложих я върху коленете си и я оставил да се изхлузи от калъфката. Тази калъфка ми трябаше, за да махам на преминаващите шофьори, тъй като дрехите ми, както обикновено, бяха тъмни. Ала още преди да успея да я издърпам през колана си, ме порази поведението на самата

възглавница. Тя все още не беше паднала на пода. Бях я освободил от калъфката ѝ, нищо не я придържаше и тя наистина падаше. Но падаше доста бавно, спускаше се надолу с призрачна плавност.

Спомних си за падането на ключа, когато го изпуснах пред стаята си. Спомних си за неочекваната бързина, с която се изкачихме по стълбите заедно с Рандъм. Спомних си и за думите на Файона, и за Рубина на справедливостта, който все още висеше на врата ми и сега тупаше в такт с пулсирането на раната ми. Вероятно той бе спасил живота ми, поне засега. Да, сигурно точно така бе станало, в случай че теориите на Файона бяха верни. Той по всяка вероятност ми бе дал няколко мига повече, отколкото иначе биха ми се полагали, когато нападателят е нанесъл удара си, позволяйки ми да се извърна и да извъртя ръка. Може би дори по някакъв начин, той бе и причината за внезапното ми прехвърляне тук. Но друг път щях да мисля върху тези неща, ако разбира се успеех да продължа пълноценните си взаимоотношения с бъдещето. Сега трябаше да се освободя от Рубина — в случай че страховете на Файона по отношение на него също се окажеха верни — и да се пораздвижа.

Напъхах навътре втората калъфка и опитах да се изправя, като се придържах за таблата на леглото. Не се получи! Световъртеж и прекалено силна болка. Приведох се към пода, защото се страхувах да не изгубя съзнание, докато слизам надолу. Успях. Починах си. След това започнах да се придвижвам. Пълзях съвсем бавно.

Предната врата, доколкото си спомнях, сега беше закована с пирони. Добре. Тогава ще изляза през задната.

Успях да се добера до вратата на спалнята, спрях и се облегнах на рамката. Докато си почивах, свалих Рубина на справедливостта от врата си и увих верижката му около китката си. Налагаше се да го скрия някъде, но за сейфа в кабинета ми трябаше да се отклоня прекалено много. Освен това бях сигурен, че оставям след себе си кървава диря. Всеки, който я откриеше и проследеше, можеше да прояви достатъчно любопитство, за да провери и щеше да намери мъничката вещ. А освен това нямаше да ми стигнат нито времето, нито силите...

Излязох от спалнята, завих и пролазих през къщата. Трябаше да се изправя и да напрегна всичките си сили, за да отворя задната врата. Допуснах грешка, като не си починах преди това.

Когато отново дойдох в съзнание, лежах върху прага. Нощта беше сурова и облаци изпълваха по-голямата част от небето. Силен вятър олюляваше клоните, надвиснали над задния двор. Почувствах няколко капчици върху опаката страна на проснатата ми през прага ръка.

Понадигнах се и пропълзях навън. Имаше около пет сантиметра сняг. Леденостуденият въздух ми помогна да се свестя. Почти обзет от паника, проумях колко замъглено е било съзнанието ми през по-голяма част на придвижването ми от спалнята до тук. Можех да изпадна в несвяст по всяко време.

Насочих се незабавно към най-отдалечения край на къщата. Отклоних се само, за да се добера до купчината с тор, поразрових я, пуснах Рубина и отново поставих отгоре туфата изсъхнала трева, която бях отскубнал. Позагладих снега и продължих.

Когато най-накрая успях да завия зад ъгъла, озовах се на завет и се отправих надолу по лекия наклон. Стигнах до фасадата на къщата и отново си починах. Една кола току-що бе отминала и аз се взрях в стоповете, които постепенно се смаляваха. Единственото видимо наоколо превозно средство.

Когато пак се раздвижих, ледените кристалчета пронизаха лицето ми. Коленете ми бяха мокри, премръзнали и парещи. Предният двор първоначално преминаваше в леко нанадолнище, след което се спускаше рязко към шосето. Вдясно, на около стотина метра имаше рязък наклон, при който шофьорите обикновено удряха спирачки. По всяка вероятност това щеше да ми осигури няколко мига повече в светлината на фаровете на всеки, който идваше от тази посока — едно от онези малки успокоения, които съзнанието винаги си намира, когато нещата станат прекалено сериозни, нещо като аспирин за успокояване на нервите. След като на три пъти спирах да си почивам, най-накрая успях да се съмъкна до шосето, а оттам и до големия камък, върху който бе сложен номера на моята къща. Седнах на него и се облегнах на ледената мантина. Издърпах втората калъфка и я провесих върху коленете си.

Зачаках. Разбирах, че съзнанието ми е замъглено. Смятам, че изпадах в несвяст на няколко пъти. Когато се улавях, че съм в съзнание, опитвах се да въведа някакъв ред в мислите си, да преценя онова, което се бе случило в светлината на всичко останало, което

току-що ме бе сполетяло, да потърся и други мерки за безопасност. Но никак си последното усилие се оказа прекалено голямо. Просто беше изключително трудно да се мисли, извън рамките на непосредствената реакция към конкретните обстоятелства. В миг на сковано просветление, обаче, ми хрумна, че все още притежавам Фигурите си. Бих могъл да се свържа с някого в Амбър и да го накарам да ме пренесе обратно.

Но с кого? Не бях чак толкова зашеметен, за да не осъзнавам, че има риск да попадна на виновника за сегашното си състояние. Щеше ли да бъде по-добре да рискувам по този начин или трябваше да се възползвам от шансовете си тук? Все пак Рандъм или Жерар...

Стори ми се, че чух кола. Слабо, някъде в далечината... Въпреки, че вятърът и ударите на сърцето заглушаваха възприятията ми. Извърнах глава. Напрегнах се.

Ето... Отново. Да. Беше двигател. Приготвих се да размахам кальфката.

Дори и в този момент съзнанието ми продължаваше да блуждае. И единствената мисъл, която пробяга през него беше, че може вече да не съм способен да се концентрирам достатъчно, за да боравя с Фигурите.

Шумът се усили. Вдигнах кальфката. Миг по-късно най-отдалечената точка по пътя от дясната ми страна бе озарена от светлина. Веднага след това видях колата върху възвишението. Докато се спускаше надолу по хълма, отново я изгубих от поглед. След което тя пак се изкачи и наблизи, а в светлината на фаровете ѝ се стрелкаха снежинки.

Започнах да махам, когато доближи наклона. Фаровете ме осветиха и бе изключено шофьорът да не ме е видял. Но въпреки това ме подминаха — мъж в лимузина последен модел и жена на седалката до него. Жената се извърна и ме погледна, но шофьорът дори и не намали.

Няколко минути по-късно се зададе друга кола, малко по-стара, караше я жена, не се виждаха други пътници. В интерес на истината тя намали, но само за секунда. Сигурно не ѝ бе харесало как изглеждам. Натисна здраво газта и само след миг вече бе изчезнала.

Облегнах се назад и се отпуснах. Не вървеше един принц на Амбър да разчита на братското отношение на хората и да осъждва

чуждия морал. Или поне не насериозно, а ме болеше прекалено много, за да се смея точно сега.

Бях безсилен, без възможност да се концентрирам и неспособен да се движа — властта ми над Сенките бе напълно безполезна. Иначе, реших аз, първо бих я използвал, за да се озова някъде на топло... Зачудих се, дали бих могъл да се върна обратно горе на хълма, до купа с тор. Не ми бе хрумнало да се опитам да използвам Рубина, за да променя времето. Но, по всяка вероятност, за това също бях прекалено слаб. Може би подобно усилие направо щеше да ме убило. Въпреки че...

Разтърсих глава. Бях започнал да се унасям, почти бях заспал. Трябваше да остана буден. Това друга кола ли беше? Може би. Опитах се да вдигна калъфката, но я изпуснах. Когато се наведох напред, за да я взема, наложи се да остана известно време, подпрял глава върху коленете си. Дирдри... Бих могъл да извикам моята скъпа сестра. Ако някой бе готов да ми помогне, то това беше Дирдри. Ще извадя нейната Фигура и ще я повикам. Само след миг. Ех, да не ми беше сестра... Трябваше да се отпусна. Може и да съм негодник, но не съм глупак. Може би понякога, когато се отпусна, дори съжалявам. За някои неща. Само ако бе малко по-топло... Но не беше чак толкова зле, превит така... Това кола ли беше? Исках да вдигна глава, но открих, че не мога да го направя. Реших, че това не е от кой знае какво значение, така и така щяха да ме видят.

Почувствах как светлина озари клепачите ми и чух двигателя. Нито се приближаваше, нито се отдалечаваше. Просто равномерно буботеше. След което чух вик. После щрак — пауза — тряс от отварянето и затварянето на врата. Усещах, че бих могъл да отворя очите си, но просто не исках да го направя. Страхувах се, че ще видя единствено тъмния и празен път, че шумът ще се сведе до ударите на сърцето ми и воя на вятъра. Беше по-добре да се задоволя с това, което имах, отколкото да рискувам.

— Хей! Какво се е случило? Ранен ли сте?

Шум от стъпки... Истина бе.

Отворих очи. Положих усилие да се изправя отново.

— Кори! Господи! Та това наистина си ти!

Насилих се да се усмихна, но не посмях да кимна, от страх да не се строполя.

— Аз съм, Бил. Как я караш?

— Какво се е случило?

— Ранен съм. По всяка вероятност, зле. Имам нужда от лекар.

— Ако те придържам ще можеш ли да вървиш? Или трябва да те пренеса?

— Да опитаме с вървенето.

Той ме изправи на крака и аз се облегнах на него. Отправихме се към колата му. Спомням си единствено първите няколко крачки.

Когато едва поклащащата се прелестна колесница рязко зави и, като за последно, здравата се олюя, аз се опитах да вдигна ръка, осъзнах, че е завързана, за да не откачи прикрепената към нея система и реших, че ще оживея. Подуших мириса на болница и се допитах до вътрешния си часовник. След като бях стигнал толкова далече, смятах, че дължа на собственото си аз правото да продължи. Бях стоплен и настанен удобно... доколкото позволяваха неотдавнашните събития. Това ми стигаше. Затворих очи, отпуснах глава и отново заспах.

По-късно, когато отново се събудих, се чувствах доста по-добре. Бях забелязан от една сестра и тя ми каза, че са изминали седем часа, откакто са ме докарали в болницата и че лекарят ще мине да поговори малко с мен. Донесе ми чаша вода и ме уведоми, че снегът е спрял. Беше любопитна да разбере какво ми се бе случило.

Реших, че е крайно време да скальпия някаква история. Колкото по-простичка, толкова по-добре. И така, значи, връщал съм се у дома след продължителен престой зад граница. Пристигнал съм на стоп, влязъл съм в къщата и съм бил нападнат от някакъв вандал или скитник, когото съм изненадал. Пропълзял съм обратно навън, за да потърся помощ. Точка.

Когато я разказах на лекаря, първоначално не можах да разбера, дали ми повярва или напротив. Той беше възпълен човек, чието лице сякаш бе провиснало и застинело в определено изражение още преди много, много години. Казваше се Бейли, Морис Бейли. Кимаше непрекъснато, докато говорех, а после попита:

— Успяхте ли да видите човека?

Поклатих глава.

— Беше тъмно.

— А откраднал ли ви е нещо?

— Не знам.

— Имахте ли портфейл?

Реших, че е по-добре да кажа „да“ на този въпрос.

— Е, нямахте портфейл, когато постъпихте тук, така че сигурно той го е взел.

— Сигурно — съгласих се.

— Помните ли ме изобщо?

— Не бих казал. Трябва ли?

— Когато ви докараха, ми се сторихте смътно познат отнякъде.

Първоначално това беше всичко...

— И...? — попитах аз.

— Какви са тези дрехи, с които бяхте облечен? Приличаха на нещо като униформа.

— Последен вик на модата там тия дни. Казахте, че ме познавате отнякъде?

— Да — отговори ми той. — Къде се намира това „там“, между другото? Откъде идвate? Къде сте били?

— Пътувам много — отвърнах. — Канехте се да ми кажете нещо преди малко.

— Да. Ние сме малка клиника и преди известно време един бързорек търговски представител убеди шефовете да инвестират в компютъризирането на медицинската картотечна система. Ако областта се бе разраснала и ние бяхме разширили много практиката си, можеше и да си струва парите. Обаче нито едното, нито другото се случи, а това е доста скъпа техника. Така дори се поощриха проявите на известна доза мързел от страна на административното обслужване. Старите архиви не се прочистват така, както се правеше преди, дори и за бърза помощ. Има място за много непотребна информация. Така че, когато господин Рот ми каза името ви, аз направих рутинната проверка, открих нещо и тогава осъзнах, защо ми изглеждате толкова познат. Онази нощ също бях на работа в залата за спешна помощ — беше преди около седем години, а вие бяхте претърпели автомобилна злополука. Спомних си, че се потрудих доста върху вас — мислех, че няма да оживеете. Тогава, обаче, ме изненадахте и още продължавате да го правите. Не мога да открия дори белезите, които поне би трябвало да са останали. Много добре сте се възстановили.

— Благодаря. Бих казал, че заслугата е изцяло на лекаря.

— Ще ми кажете ли на колко години сте, за да го отбележа в картона?

— Трийсет и шест — отвърнах. Безопасна възраст.

Той я драсна набързо някъде в картона, който държеше върху коленете си.

— Знаете ли, бих се заклел — след като се заех да ви преглеждам и си спомних, — че изглеждахте по същия начин и предишния път, когато ви видях.

— Здравословен начин на живот.

— Знаете ли за кръвната си група?

— Особена е, но можете да я третирате като АБ положителна за всички практически нужди. Понасям да ми се прелива всяка кръв, но от моята не бива да се прелива на никой друг.

Той кимна.

— Характерът на вашата злополука, както знаете, изисква полицейско донесение.

— Така и предполагах.

— Просто реших, че може да искате да пообмислите нещата.

— Благодаря — отвърнах аз. — Значи вие сте били дежурен онази нощ и вие сте ме закърпили? Интересно. Какво още си спомняте от тогава?

— Какво имате предвид?

— Обстоятелствата, при които съм бил докаран. Паметта ми се губи от момента преди катастрофата до известно време след това, когато бях преместен на някакво друго място — „Гринуд“. Спомняте ли си как съм пристигнал тук?

Той се намръщи, точно когато вече бях решил, че има единствена физиономия за всички възможни ситуации.

— Изпратихме линейка.

— В отговор на какво? Кой е докладвал за злополуката? Как?

— Разбирам какво имате предвид. Областният патрул се обади за линейка. Доколкото си спомням, някой видял инцидента и позвънил в участъка. Тогава те се свързали по радиостанцията с кола, която се намирала в района. Тя отишла до езерото, потвърдила обаждането, оказали ви първа помощ и повикали линейка. Това е всичко.

— Някъде да е отбелязано кой е съобщил пръв за инцидента?

Лекарят сви рамене.

— Не спада към нещата, които отбелязваме. Вашата застрахователна компания не е ли разследвала случая? Не е ли бил предявен иск? Те по всяка вероятност биха могли...

— Трябваше да напусна страната, веднага щом се възстанових — прекъснах го аз. — Не съм разнищвал нещата. Но предполагам, че е редно да има полицейски доклад.

— Естествено. Само че нямам представа колко дълго ги съхраняват — после се разкилоти и продължи: — Освен, разбира се, ако същият търговски представител не е ходил и при тях... Все пак, не е ли доста късно да се говори за това, а? Струва ми се, че има някаква давност за подобни неща. Приятелят ви Рот ще ви каже със сигурност...

— Нямах предвид предявяването на иск — отвърнах аз. — Просто исках да знам какво всъщност е станало. Връщах се към случилото се от време на време в продължение на доста години. Разбирате ли, паметта ми е засегната от частична амнезия по отношение на миналото.

— Говорили ли сте за това с психиатър? — попита ме той. Нещо в начина, по който го каза, не ми хареса. Тогава ме осени един от онези мънички проблясъци на прозрение. Възможно ли е Флора да бе успяла да ме освидетелства като луд, преди преместването ми в „Гринуд“? Дали това го имаше в картона ми тук? И дали все още ме водеха като избягал оттам? Бе изминало доста време и не знаех нищо за правната страна на въпроса. Ако все пак случаят наистина беше такъв, те не биха могли да знаят, дали след това под нечия друга компетенция не съм бил освидетелстван отново като нормален. Благоразумието, предполагам, бе онова, което ме накара да се наведа напред и да хвърля един поглед към китката на лекаря. Изглежда подсъзнателно си бях спомнил, че той бе гледал към часовник с календар, когато ми измерваше пулса. Да, точно така беше. Присвих очи. Добре. Дата и месец: 28 ноември. Набързо пресметнах с моята две и половина към едно система за превръщане и получих годината. Наистина годините бяха седем, точно както той бе отбелязал.

— Не, не съм — отвърнах, — просто заключих, че причината е по-скоро органична, отколкото функционална и отписах липсващото ми време просто като безвъзвратно загубено.

— Разбирам, използвате доста свободно подобни изрази. Понякога това правят и хора, които са били подложени на лечение.

— Знам, че съм доста по тези въпроси.

Въздъхна. Стана.

— Вижте — каза, — ще повикам г-н Рот и ще му кажа, че сте се събудили. Така май е най-добре.

— Какво искате да кажете с това?

— Искам да кажа, че тъй като приятелят ви е адвокат, може би има неща, които ще пожелаете да обсъдите с него, преди да разговаряте с полицията.

Той разтвори картона, в който някъде си бе записал възрастта ми, вдигна химикалката, навъси вежди и попита:

— Все пак, коя дата сме днес?

Исках си Фигурите. Реших, че принадлежностите ми би трябвало да са в чекмеджето на нощното шкафче, отстрани на леглото. Но за да го достигна, трябваше прекалено много да се извия, а не ми се щеше излишно да напрягам шевовете на раната си. Всъщност, не беше чак толкова спешно. Осем часа сън в Амбър се равняват на двайсет тука, така че у дома всички все още би трябвало да са порядъчно заспали. Исках да се свържа с Рандъм, за да ми измисли някакво прикритие за това, че не съм бил там сутринта. По-късно.

Не желаех да изглеждам подозрителен в момент като този. А исках и незабавно да разбера всичко, което евентуално Бранд бе казал. Исках да съм в състояние да реагирам. Набързо зажонглих с мислите си. Ако можех да прекарам най-тежкия етап от възстановяването си тук, в Сенките, това би означавало по-малко изгубено време, когато се върна обратно в Амбър. Трябваше да разпределя времето си много внимателно и да избягна усложнения откъм тази страна. Надявах се, че Бил ще дойде скоро. Изгарях от нетърпение да разбера какво е положението тук.

Бил беше местен човек; завършил училище в Бъфало, върнал се обратно, оженил се, присъединил се към семейната фирма и това бе всичко. Той ме познаваше като пенсиониран офицер от армията, който понякога тръгва на загадъчни делови пътувания. И двамата бяхме членове на местния клуб и именно там се бяхме срещнали. Познавал

го бях в продължение на повече от година, но не бяхме разменили и десетина думи. След което една вечер се случи така, че бях седнал до него на бара и някак си стана ясно, че и двамата сме ужасно запалени по военната история и, по-точно, по Наполеоновите войни. Следващото, което разбрахме, беше, че затварят заведението. Оттогава станахме близки приятели и останахме такива чак до момента, в който възникнаха моите проблеми. След това, от време на време се бях питал какво ли става с него. Всъщност, единственото, което ме бе възпряло да се видя с Бил при последното ми идване, беше фактът, че той без съмнение щеше да започне да ми задава всевъзможни въпроси от рода на какво е станало с мен, а главата ми бе претъпкана с прекалено много неща, за да успея да се справя елегантно с тях и в същото време да се позабавлявам. Веднъж, два пъти дори ми бе хрумвало — след като всичко най-накрая се уредеше в Амбър — ако мога, да се върна и да го видя. Въпреки, че не се бе получило точно така, съжалявах, че вече нямам възможност да се срещам с него в салона на клуба.

Той пристигна след по-малко от час, нисък, възпълен, червендалест, побелял малко повече по слепоочията, усмихващ се и кимащ с глава. Вече бях успял да се изправя, облегнат в леглото, бях опитал да си поема на няколко пъти дълбоко въздух и бях решил, че опитите ми са преждевременни. Той сграбчи ръката ми и седна на стола отстрани. Беше донесъл и куфарчето си.

— Изкара ми ангелите снощи, Карл. Помислих си, че виждам призрак.

Кимнах.

— Малко ако беше закъснял и наистина можеше да е призрак — отвърнах аз. — Благодаря ти. Как я караш?

Бил въздъхна.

— Работа. Нали знаеш. Същите стари истории, само че сега са много повече.

— А Алис?

— Добре е. Имаме още два внука, на Бил Младши, близнаци. Почакай за секунда. — Той измъкна портфейла си и намери една снимка. — Ето.

Разгледах я внимателно, забелязах, че приличат на рода.

— Просто да не повярва човек — казах аз.

— Не изглеждаш никак зле, като се има предвид колко години минаха.

Разсмях се и се потупах по корема.

— Искам да кажа, като изключим това — отвърна ми той. — Къде беше?

— Господи! Къде ли не бях! На толкова много места ходих, че накрая престанах да ги броя.

Лицето му остана безизразно, но Бил улови погледа ми и се втренчи в мен.

— Карл, в какво си се забъркал?

Усмихнах се.

— Ако имаш предвид, дали съм загазил пред закона, отговорът е не. Проблемите ми фактически са свързани с друга страна и ще трябва да се върна обратно там в най-скоро време.

Лицето му отново се отпусна, очите му леко пробляснаха зад бифокалните очила.

— Нещо като военен съветник ли си на онова място?

Кимнах.

— Можеш ли да ми кажеш къде е то?

Поклатих глава.

— Съжалявам.

— Е, тогава донякъде започвам да разбирам — заяви той. — Доктор Бейли ме уведоми какво си му казал, че се е случило снощи. Между нас да си остане, това има ли нещо общо с каквото там се занимаваш?

Кимнах отново.

— Е, така нещата се поизясняват. Не кой знае колко, но достатъчно. Няма да те питам към кое разузнаване си, нито дали изобщо съществува такова. Винаги съм те смятал за джентълмен, при това разумен. Точно поради тази причина изчезването ти събуди любопитството ми и аз проучих някои неща. Усещах, че си бъркам носа там, където не ми е работата и това ме караше да се чувствам неловко. Но твоя граждански статус беше доста озадачаващ и аз държах да разбера какво точно се е случило. Главно, защото бях ужасно загрижен за теб. Надявам се, това да не те ядоса.

— Да ме ядоса? Не са чак толкова много хората, които ги е грижа какво става с мен. Благодарен съм ти за това. А също така и доста

любопитен какво точно си открил. Така и не ми остана време да се поразровя в някои работи, нали разбиращ, и да си ги изясня. Какво ще кажеш да ми разправиш за онова, което си научил?

Той отвори куфарчето си и извади папка с ксерокопия. Разстла я върху коленете си, измъкна няколко жълтеникави листа хартия, изписани със спретнат почерк. Повдигна най-горния, взря се в него за миг и започна:

— След като си избягал от болницата в Олбъни и си претърпял онази катастрофа, Брандън явно напуска сцената и...

— Спри! — прекъснах го, като вдигнах ръка и се опитах да седна изправено.

— Какво?

— Объркал си реда на събитията, както и мястото — отвърнах му аз. — Първо идва катастрофата и „Гринуд“ не е в Олбъни.

— Знам. Имах предвид санаториума в Портър, където си прекарал два дни и после си избягал. Претърпял си автомобилната злополука същия този ден и в резултат на това са те докарали тук. След което на сцената се появява сестра ти Ивлин. Тя настоява да те преместят в „Гринуд“, където прекарваш няколко седмици, преди отново да се измъкнеш по собствена инициатива. Прав ли съм?

— Отчасти. Поне за последното. Както казах и на лекаря, от паметта ми са изтрити няколкото дни преди катастрофата. Тази работа със санаториума в Олбъни ми навява някакви много смътни спомени. Можеш ли да ми кажеш още нещо за там?

— О, да. Това може дори да е свързано със състоянието на паметта ти. Бил си въдворен в психиатрията на базата на незаконно разпореждане.

— От кого?

Той разрови листовете и надникна.

— „Брат, Брандън Кори, лекуващ лекар, Хилари Б. Ренд — психиатър“ — прочете той. — Още спомени?

— Твърде възможно е. Продължавай.

— И така, разпореждането е било подписано на тази основа. Бил си съответно освидетелстван, задържан и изпратен на лечение. А що се отнася до паметта ти...

— Да?

— Не знам кой знае колко за самата процедура и въздействието, което впоследствие оказва върху паметта, но, докато си се намирал в Портър, си бил подложен на електрошокова терапия. След което, както вече споменах, в архива е отбелязано, че си избягал на втория ден. Явно си получил обратно колата си, мястото не е уточнено и насочвайки се насам си претърпял онази автомобилна катастрофа.

— Изглежда достоверно. Наистина.

Съвсем в началото, когато Бил бе започнал да говори, за миг изпитах безумното усещане, че съм бил върнат на някаква друга, погрешна Сянка — всичко беше подобно на истинското, но не съответстваше напълно. Но вече не ми изглеждаше така. По някакъв начин нещо в мен откликваше на цялата тази история.

— А сега по въпроса за съдебното разпореждане — продължи той. — Основавало се е на фалшиви доказателства, но тогава просто е нямало как съдът да разбере за това. Истинският доктор Ренд се е намирал в Англия по време на събитията и, когато по-късно се свързах с него, той изобщо не беше чувал за теб. Обаче кабинетът му е бил разбит по време на неговото отсъствие. Другото странно нещо е, че вторият инициал от името му не е Б. Също така никога не бе чувал нищо и за Брандън Кори.

— Какво е станало с Брандън?

— Просто изчезнал. След бягството ти от Портър, направили няколко опита да се свържат с него, но не могли да го открият. След това ти си претърпял автомобилната катастрофа, бил си докаран тук и подложен на лечение. По същото време една жена на име Ивлин Фломел, която се представила за твоя сестра, се свързала с клиниката тук и им съобщила, че си поставен под попечителство и семейството желае да бъдеш преместен в „Гринуд“. При отсъствието на Брандън, който бил посочен като твой попечител, нейните инструкции били изпълнени, тъй като била единственият достатъчно близък член от семейството на разположение. Няколко седмици по-късно си избягал отново. С това приключва и моята хронология на събитията.

— В крайна сметка тогава какво е юридическото ми положение в момента? — попитах го аз.

— О, напълно си реабилитиран. След като говорих с доктор Ренд, той дойде дотук и даде пред съда писмени показания, изброявящи конкретните факти. Разпореждането бе анулирано.

— Тогава защо лекарят се държа така, сякаш съм психично болен?

— О, Господи! Изобщо не се притеснявай. Трябаше да се сетя. Всичко, записано в картотеката им тук, по всяка вероятност показва, че явно тогава си бил. На излизане ще е най-добре да се видя с него. Тук имам копие и от съдебните протоколи. Мога да му го покажа.

— Колко време, след като съм напуснал „Гринуд“, нещата със съда са се оправили?

— На следващия месец — отвърна той. — Трябаха ми няколко седмици преди да реша да си навра носа в цялата тази работа.

— Не можеш дори да си представиш колко съм щастлив, че си го направил. А освен това ми каза и някои неща, които смятам ще се окажат от изключителна важност.

— Хубаво е, когато понякога можеш да помогнеш на приятеля си — отвърна ми той, като затвори папката и я постави обратно в куфарчето си. — Още нещо... Когато всичко свърши — там, с каквото се занимаваш — ако ти е разрешено да говориш за това, бих искал да чуя цялата история.

— Не мога да ти обещая — отвърнах му аз.

— Знам. Просто го споменах между другото. Освен това, какво смяташ да правиш с твоята къща?

— Моята къща? Още ли имам права над нея?

— Да, но по всяка вероятност тази година ще бъде продадена заради неплатени стари данъци, в случай, че ти не направиш нищо по въпроса.

— Изненадан съм, че това още не се е случило.

— Упълномощил си банката да ти плаща сметките.

— Въобще не бях помислил за това. Направих го за удобство и заради текущите сметки. Нещо такова.

— Е, разплащателният ти влог вече е почти празен. Онзи ден разговарях с Макнейли по въпроса. Това означава, че ако не направиш нищо, къщата ти ще бъде продадена догодина.

— Вече не ми трябва. Могат да правят с нея каквото искат.

— В такъв случай ти самият би могъл да я продадеш и да получиш част от парите.

— Няма да се задържа толкова дълго тук.

— Мога да го свърша вместо теб и да ти пратя парите, където искаш.

— Добре. Ще подпиша всичко необходимо. Плати с тях болничната ми сметка, а останалото го задръж за себе си.

— Не мога да направя това.

Свих рамене.

— Тогава направи онова, което смяташ за най-добре, но непременно си удръж добър хонорар.

— Каквото остане, ще го вложа в банката на твоето име.

— Добре. Благодаря ти. Между другото, преди да съм забравил, би ли погледнал дали в чекмеджето на масичката няма една колода карти? Все още не мога да се протегна чак дотам, а по-късно ще имам нужда от тях.

— Разбира се.

Той се протегна и го отвори.

— Един голям кафяв плик. Доста издут. Вероятно в него са поставили всичко, което е било по джобовете ти.

— Отвори го.

— Да, има едно тесте — отвърна той, като бръкна вътре. — О, Господи! Каква прекрасна кутийка! Може ли?

— Аз... — какво можех да му отговоря.

Бил изтърси картите от кутийката.

— Чудесни са... — промърмори. — Нещо като карти за предсказване на бъдещето... Старинни ли са?

— Да.

— Студени като лед... Никога не съм виждал подобно нещо. Та това си ти! Облечен като някакъв рицар! За какво служат?

— Това е една много сложна игра — отговорих му аз.

— След като са старинни, как е възможно това да си ти?

— Не съм твърдял, че съм аз. Ти го каза.

— Добре де, аз го казах. Прародя?

— Нещо такова.

— А, ето и едно доста хубаво момиче! Но то ужасно прилича на червенокосата...

— Мисля, че...

Събра картите, постави ги обратно в кутийката и ми ги подаде.

— И еднорогът е чудесен — добави той. — Не биваше да ги разглеждам, нали?

— Няма нищо.

Бил въздъхна и се облегна назад, като сключи ръце зад главата си.

— Не можах да се въздържа — каза той. — Просто в теб има нещо много странно, Карл, освен тази тайнствена работа, с която може би се занимаваш, а тайнствените неща винаги са възбудждали любопитството ми. Никога по-рано не съм бил толкова близко до истински загадъчен случай.

— И всичко това само защото разгledа с очите си една колода студени карти за таро?

— Не, те само допринасят за атмосферата. И докато онова, с което се занимаваш през всичките тези години, естествено не ми влиза в работата, съществува един съвсем скорошен инцидент, който наистина не съм в състояние да разбера.

— За какво говориш?

— След като те докарах дотук и отведох Алис у дома, се върнах обратно в къщата ти, с надеждата да получа някаква бегла представа какво се е случило. Снегът бе поспрял, въпреки че по-късно отново започна да вали, и следите ти все още личаха съвсем ясно — вървяха около къщата и надолу по предния двор.

Кимнах.

— Но нямаше никакви следи, които да водят към къщата — нищо, което да показва пристигането ти. А освен това, нямаше и никакви други следи, които да се отдалечават от къщата — нищо, което да сочи бягството на твоя нападател.

Разсмях се.

— Смяташ, че съм се самонаранил ли?

— Не, естествено. Дори не се виждаше и никакво оръжие. Проследих кървавите петна, които водеха обратно към спалнята, до леглото ти. Разбира се, разполагах единствено с фенерчето си, но онова, което видях, извика у мен усещането за нещо свръхестествено. Изглеждаше така, сякаш ти просто внезапно си се появил кървящ, там на леглото, след което си се изправил и си тръгнал да излизаш.

— Невъзможно, разбира се.

— Липсата на всякакви следи ме озадачава.

— Вятърът е навял сняг върху тях.

— Само върху тях? Ами останалите? — Той поклати глава. — Не, не смяtam. Просто mi се иска да продължа с полицейския доклад, тъй като mi е интересно какво пък би казал за него, ако изобщо някога ti се прииска да mi разкажеш за всичко това.

— Ще запомня.

— Да, но чудя се... Имам странното усещане, че повече никога няма да те видя. Сякаш съм един от онези второстепенни герои в евтина мелодрама, които свалят от сцената, без дори да са научили развръзката.

— Мога да разбера точно как се чувствува — отвърнах аз. — Моята собствена роля понякога ме кара да искам да удуша автора. Но погледни на нещата и от другата страна: отвътре историите рядко се развиват според очакванията ни. Обикновено това са червясали дребнави фарсове и когато накрая всичко се разкрие, нещата се свеждат до най-първични подбуди. Често пъти е много по-добре просто да задържим догадките и илюзиите си.

Той се усмихна.

— Говориш си както винаги, въпреки че знам и случаи, когато си бил изкушаван от добродетелта. Няколко случая...

— Как стигнахме от следите до мен самия? — попитах го аз. — Исках да ти кажа, че внезапно си спомних, че се приближих към къщата точно по същия път, по който я ѝ напуснах. Връщането явно е заличило следите от пристигането ми.

— Не е лошо. И нападателят ти е следвал същия маршрут, а?

— Сигурно.

— Доста добре — призна той. — Знаеш как да разсееш едно основателно съмнение. Но на мен все още mi се струва, че в по-голямата си част доказателствата свидетелстват за нещо свръхестествено.

— Свръхестествено ли? Не. Странно, може би. Въпрос на интерпретация.

— Или семантика. Чел ли си полицейския доклад върху твоя случай?

— Не, а ти?

— Да. Какво ще кажеш, ако се окаже повече от просто странен? Тогава ще приемеш ли моята дума за случилото се, така както я

използвах: „свръхестествено“?

— Добре.

— ... И ще ми отговориш на един въпрос?

— Не знам...

— Просто с да или не. Нищо повече.

— Добре, дадено. И какво се казва в доклада?

— Казва се, че са получили обаждане за катастрофата и една патрулна кола се насочила към местопроизшествието. Там се натъкнали на мъж в странно облекло, който точно ти е оказвал първа помощ. Твърдял, че те е изтеглил от катастрофиралата в езерото кола. Това изглеждало достоверно, защото той също бил мокър до кости. Среден на ръст, слабоват, червенокос. Бил облечен в никакви зеленикави дрехи, които според един от полицайите, изглеждали като костюм, изваден направо от филм за Робин Худ. Отказал да разкрие самоличността си, да ги придружи до участъка или въобще да даде никакви показания. Когато настояли да го направи, той изsvирил и от храстите с препускане изскочил един бял кон. Мъжът се метнал на гърба му и се понесъл в галоп. Никой повече не го видял.

Разсмях се. Заболя ме, но просто не можех да се въздържа.

— Проклет да съм! — казах. — Нещата започват да се изясняват.

За миг Бил просто ме изгледа втренчено, след което каза:

— Така ли?

— Да, така смяtam. Може би все пак си струваше да бъда наръган и да се върна обратно, след всичко, което научих днес.

— Логиката ти на подреждане на двете неща е доста странна — отвърна той и си разтри брадичката си.

— Да, вярно е. Но започвам да съзирам никаква логика там, където преди не виждах изобщо нищо. Може би си заслужава да се допусне подобно предположение, макар и неволно.

— Само заради мъжа на белия кон?

— Отчасти, отчасти... Бил, съвсем скоро ще си тръгна оттук.

— Няма да ходиш никъде, поне за известно време.

— Все едно — онези документи, които спомена... Смяtam, че е по-добре да ги подпиша още днес.

— Добре. Ще ги подгответя след обяд. Но не ми се иска да правиш глупости.

— Вече съм много по-предпазлив, повярвай ми.

— Надявам се — отвърна той, като затвори с трясък куфарчето си и стана от стола. — Е, оставям те да си починеш. Ще изясня нещата с доктора и ще ти изпратя още днес документите.

— Още веднъж много ти благодаря.

Стиснах му ръката.

— Между другото, нали се съгласи да ми отговориш на един въпрос?

— Да, съгласих се. И какъв е въпросът?

— Ти човешко същество ли си? — попита ме Бил, като продължаваше да стиска ръката ми, а лицето му не изразяваше нищо особено.

Първоначално се разсмях, но след това станах сериозен.

— Не знам. Иска ми се... иска ми се да вярвам. Но всъщност... Разбира се, че съм! Това е нелепо... О, по дяволите! Но ти наистина имаш предвид точно това, нали? И аз обещах да бъда искрен... — прехапах горната си устна и се замислих за миг, след което отвърнах:

— Не, мисля, че не съм.

— И аз така смятам — отвърна той и ми се усмихна. — Това всъщност няма никакво значение за мен, но си помислих, че за теб може би е важно — просто да знаеш, че някой друг знае, че си различен и това не му пречи.

— Никога няма да го забравя — отвърнах му аз.

— Е... до скоро.

— До скоро.

IX

Полицаят от щатската полиция току-що си бе тръгнал... Късен следобед. Лежах си там, чувствах се по-добре и се чувствах по-добре, защото се чувствам по-добре. Лежах и разсъждавах върху рисковете, свързани с живота в Амбър. И двамата с Бранд бяхме приковани на легло, посредством предпочитаното от семейството оръжие. Запитах се, кой от двамата го бе отнесъл по-лошо. По всяка вероятност, той. Може да бе засегнат бъбрека му, а и по начало той беше в доста незавидно положение.

С олюляване прекосих на два пъти стаята, преди служителят на Бил да се появи с документите, които трябваше да подпиша. Необходимо бе да съм наясно с възможностите си. Винаги е необходимо. Тъй като бях в състояние да се възстановявам няколко пъти по-бързо, от хората около мен тук, в тази Сянка, почувствах, че би трябало да мога да се изправя и да се пораздвижа малко; би трябало да съм в състояние да направя онова, което другите щяха да могат след, да кажем, ден и половина или два. Установих, че мога. Наистина болеше, първия път се почувствах замаян, втория — не чак толкова. Това все пак беше нещо. Така че си легнах, чувствайки се по-добре.

Бях разстилал Фигурите десетина пъти, като подреждах лични пасианси и разчитах на ясните съдби сред добре познатите лица. И всеки път с мъка се бях въздържал, бях подтискал желанието да се свържа с Рандъм, да му разкажа какво се беше случило, да се осведомя за евентуални нови разкрития. По-късно, непрекъснато си повтарях. Всеки допълнителен час от съня им се равнява на два и половина часа за теб тук. Всеки два и половина часа за теб тук са равнозначни на седем или осем за някой простосмъртен. Изчакай. Размисли. Възстанови се.

Така се случи, че малко след вечеря, точно когато отново се стъмваше, изгубих спечелената преднина. Вече бях разказал на стегнатия в колосаната си униформа млад представител на Щатската

полиция всичко, което възнамерявах да му кажа. Нямах ни най-малка представа дали ми повярва, но беше любезен и не стоя дълго. Всъщност, нещата започнаха да се случват само няколко секунди, след като той си тръгна.

Лежах си, чувствах се по-добре и чаках доктор Бейли да намине и провери, дали продължавам да се възстановявам все така благополучно. Лежах си, претеглях разказаните ми от Бил неща и се опитвах да ги сглобя към останалото, което знаех или за което се досещах...

Контакт! Бяха ме изпреварили. Някой в Амбър беше доста ранобуден.

— Коруин!

Беше Рандъм, звучеше доста развълнувано.

— Коруин! Събуди се! Отвори! Бранд дойде в съзнание и иска да те види.

— По вратата ли блъскаш и се опитваш да ме събудиш?

— Да.

— Сам ли си?

— Да.

— Добре. Не съм в стаята си. Свързал си се с мен в Сенките.

— Нищо не разбирам.

— Нито пък аз. Ранен съм, но ще оживея. Ще ти разкажа цялата история по-късно. Кажи ми за Бранд.

— Събудил се преди малко. Казал на Жерар, че иска незабавно да говори с теб. Жерар позвънил за слугата, изпратил го до стаята ти. Та той, след като не успял да те събуди, дойде при мен. Току-що го отпратих обратно да каже на Жерар, че ще те заведа веднага.

— Разбирам — отговорих му аз, протегнах се бавно и седнах на леглото. — Премести се някъде, където не могат да те видят и аз ще премина. Ще имам нужда от мантия или нещо подобно. Липсва ми туй-онуй от дрехите.

— В такъв случай, може би ще е по-добре, ако се върна обратно в покоите си.

— Добре. Давай.

— Минутка, тогава.

Тишина.

Размърдах бавно крака. Седнах на ръба на леглото. Събрах Фигурите си и ги поставих обратно в кутийката им. Чувствах, че е много важно да замаскирам добре раната си, когато се озова обратно в Амбър. Дори и в по-нормални времена, човек никога не трябва да излага на показ уязвимостта си.

Поех дълбоко въздух и се изправих, стиснал здраво рамката на леглото. Двата по-ранни опита дадоха добър резултат. Дишах нормално. Отпуснах пръстите си. Не беше зле, ако се движех бавно и не се напрягах повече от необходимото, за да изглеждам нормално... Може би щях да съм в състояние да ги заблудя, докато силите ми наистина се възвърнат.

Точно в този момент чух стъпки и в рамката на вратата се появи една приятелски настроена сестра. Свежа, съразмерна, различаваща се от снежинките главно по това, че те всичките си приличат.

— Връщайте се обратно в леглото, г-н Кори! Не ви е позволено да ставате!

— Мадам — отвърнах ѝ аз, — доста наложително е да стана. Трябва да тръгвам.

— Можехте да позвъните за подлога — каза тя, влезе в стаята и се приближи към мен.

Когато отново усетих присъствието на Рандъм, аз уморено поклатих глава към нея. Чудех се, как ли щеше да докладва за това — и дали щеше да спомене за призматичния ми послеобраз, когато изчезнех чрез Фигурата. Още една история, предполагам, за нарастващата поредица от легенди, които по всяка вероятност щях да оставя след себе си.

— Погледни на нещата от тази страна, скъпа моя — казах ѝ аз, — нашите отношения бяха изцяло на физическа основа. Ще има и други... много други. Сбогом!

Поклоних се и ѝ изпратих въздушна целувка, докато прекрачвах към Амбър, оставяйки я с празни ръце, докато аз самият сграбчих рамото на Рандъм и се олюлях.

— Коруин! Какво, по дяволите...

— Ако, както се казва, за адмиралство се плаща с пролятата кръв, току-що си купих военноморски чин — прекъснах го аз. — Дай ми нещо да облека.

Той разстла върху раменете ми едно дълго и тежко наметало и аз опипом се опитах да го закопчая на врата си.

— Готово — казах. — Отведи ме при него.

Преведе ме през вратата, по коридора, към стълбите. Облягах се доста здраво на него, докато вървяхме.

— Много ли е зле?

— Нож — отвърнах и поставих ръка на мястото. — Някой ме нападна в стаята ми снощи.

— Кой?

— Ами, не може да си бил ти, защото тъкмо се бяхме разделили, Жерар пък беше в библиотеката с Бранд. Извадих трима ви от останалите и започнах да гадая. Това е най-добрият начин...

— Джулиан — предложи Рандъм.

— Той определено е съмнителен. Снощи Файона се държа доста грубо с него заради мен и, разбира се, за никого не е тайна, че не го обичам кой знае колко.

— Коруин, него го няма. Тръгнал си е през нощта. Слугата, който дойде да ме събуди, каза, че Джулиан си е отишъл. Как ти се струва това?

Стигнахме до стълбите. Едната ми ръка остана върху Рандъм, а с другата се придържах към перилата. Поисках да спрем на първата площадка и си починах малко.

— Не знам — казах му. — Понякога може да се окаже също толкова лошо да надцениш ползата от съмнението, колкото и да не му обърнеш внимание изобщо. Но ми хрумна, че ако той е сметнал, че се е отървал от мен, щеше да изглежда много по-добре, ако бе останал тук и се бе направил на ужасно изненадан, научавайки новината, отколкото да се разкара така набързо. Това наистина изглежда подозрително. Склонен съм да мисля, че може да си е тръгнал, защото го е било страх от онова, което евентуално ще разкаже Бранд, когато дойде в съзнание.

— Да, но ти оцеля, Коруин. Изпльзнал си се от който там те е нападнал и той не е имало как да бъде сигурен, че те е очистил. Ако аз бях на неговото място, досега щях да съм през девет земи в десета.

— Така е — признах аз и отново заслизахме надолу по стълбите.

— Да, може и да си прав. Нека засега да оставим нещата само на теория. И никой не трябва да разбере, че съм ранен.

— Да бъде волята ти. Мълчанието струва повече от едно нощно гърне в Амбър.

— Какво значи това?

— Ами, позлатява те, все едно имаш флош роял.

— Остроумието ти причинява болка както на ранените, така и на здравите части от тялото ми, Рандъм. Помисли за това как нападателят е проникнал в стаята ми.

— Прозореца?

— Зарезен е отвътре. Вече така го държа. А и ключалката на вратата е нова. Доста хитроумно изобретение.

— Добре, сетих се. Отговорът ми гласи, че и той е член на семейството.

— Говори.

— Някой те мрази толкова много, че се е решил отново да мине през Лабиринта, за да може да ти нанесе удара. Слязъл е долу, преминал е, проектирал се е в стаята ти и те е нападнал.

— Това би пасвало идеално, с изключение на едно-единствено нещо. Всички си тръгнахме горе-долу по едно и също време. Нападението не стана по-късно вечерта. Случи се в момента, в който влязох в стаята си. Не вярвам, че е имало достатъчно време някой от нас дори да слезе до залата, а какво остава и да преодолее Лабиринта. Нападателят вече е бил в стаята и е чакал. Така че, ако е бил някой от нас, проникнал е по друг начин.

— В такъв случай може да се е справил с ключалката, с хитроумните ти изобретения и всичко останало.

— Възможно е — отвърнах му аз, когато стигнахме до площадката и продължихме нататък. — Ще си починем на ъгъла, така че да мога да вляза в библиотеката без чужда помощ.

— Разбира се.

Така и направихме. Поупокоих дишането си, придърпах наметалото плътно около себе си, изправих рамене, приближих се и почухах на вратата.

— Един момент — беше гласът на Жерар.

Стъпки, приближаващи се към вратата...

— Кой е?

— Коруин — отвърнах. — Рандъм е с мен.

Чух го, как се провикна навътре:

— И Рандъм ли искаш?

Чух и тихото „не“, изречено в отговор.

Вратата се отвори.

— Само ти, Коруин — каза Жерар.

Кимнах и се извърнах към Рандъм.

— Ще се видим по-късно.

Той отвърна на кимването ми с кимване и се запъти обратно в посоката, от която бяхме дошли. Влязох в библиотеката.

— Разтвори наметалото си, Коруин — заповяда ми Жерар.

— Не е необходимо — каза Бранд.

Погледнах през рамото на Жерар и го видях да лежи, подпрян на множеството възглавници, разкривайки в усмивка жълтеникавите си зъби.

— Съжалявам, но не съм толкова доверчив, колкото Бранд — настоя Жерар — и не ще позволя усилията ми да отидат на вятъра. Нека да видя.

— Казах, че не е необходимо — повтори отново Бранд. — Не е той човекът, който ме промуши.

Жерар се извърна рязко.

— Откъде знаеш, че не е? — попита го той.

— Защото знам кой го направи, естествено. Не ставай глупав, Жерар. Не бих изпратил да го доведат, ако имах причини да се страхувам от него.

— Беше в безсъзнание, когато ти спасих живота. Не би могъл да знаеш, кой го е направил.

— Сигурен ли си в това?

— Е... Тогава защо не ми каза?

— Имам си причини и то доста сериозни. А сега искам да разговарям с Коруин насаме.

Жерар сведе глава.

— Гледай да не се вълнуващ много — каза той. Пристъпи към вратата и я отвори отново. — Ще бъда наблизо, така че да мог да те чуя, ако извикаш — добави Жерар и затвори вратата след себе си.

Приближих се. Бранд се протегна и аз стиснах ръката му.

— Радвам се, че успя да дойдеш — каза той.

— Аз също — отвърнах му и седнах на стола на Жерар, като се опитвах да не припадна върху него. — Как се чувствуаш?

— От една страна ужасно, но от друга много по-добре, отколкото съм се чувствал от години. Всичко е относително.

— Повечето неща, да.

— Но не и Амбър.

Въздъхнах.

— Добре. Да не навлизаме в празнословия. Какво, по дяволите, се случи?

Гледаше ме втренчено. Изучаваше ме, търсеше нещо. Какво? Какво знаех, предполагам. Или казано по-точно, какво не знаех. Негативната страна на нещата се преценява по-трудно, мозъкът му трябва да е работил бързо, още от момента, в който е дошъл в съзнание. Тъй като добре го познавах, бях наясно, че го интересуваше много повече какво не знаех, отколкото какво знаех. Нямаше да каже нищо излишно, ако можеше да си го спести. Искаше да разбере минимума просветление, което трябва да хвърли, за да получи онова, което желае. Не би изразходвал доброволно нито ват повече. Това бе начинът му на действие и явно, искаше нещо. Освен... В последните години много по-силно, отколкото когато и да е било преди, се бях опитвал да се самоубедя, че хората наистина се променят, че ходът на времето не служи само за подсилване на онова, което вече съществува, че понякога в хората стават и качествени промени, породени от нещата, които правят, виждат, мислят или чувстват. Подобно убеждение би ми донесло някаква малка утеха във времена като тези, когато всичко сякаш се обръщаше с краката нагоре, без да споменавам, че това безкрайно подсилващо житетската ми философия. По всяка вероятност Бранд бе отговорен за спасяването на живота и паметта ми, независимо какви са били подбудите му. Много добре. Реших да го смяtam за невинен до доказване на противното, но да не оставям гърба си незащитен. Една малка отстъпка, моят ход срещу простата психология на нравите, която обикновено определяше началото на нашите игрички.

— Нещата никога не са такива, каквито изглеждат, Коруин — започна той. — Приятелят ти днес ще бъде твой враг утре и...

— Стига увъртания! — прекъснах го. — Време е да играем с открити карти. Наистина оценявам онова, което Брандън Кори е направил за мен, но пък идеята да опитаме номера, който използвахме, за да те открием и върнем обратно, беше моя.

Бранд кимна.

— Смятам, че след толкова много време, сега наистина съществуват добри основания за нова проява на братски чувства.

— Бих могъл да предположа, обаче, че си имал и допълнителни основания, за да ми помогнеш.

Той отново се усмихна, вдигна дясната си ръка, след което я отпусна надолу.

— Тогава или сме квит, или всеки дължи по нещо на другия, зависи от гледната точка. Както изглежда, в момента имаме нужда един от друг и би било хубаво да се виждаме във възможно най-ласкова светлина.

— Усукваш го, Бранд. Опитваш се да предугадиш действията ми. А също така проваляш опитите ми за идеализъм. Измъкна ме от леглото, за да ми кажеш нещо. Хайде, започвай.

— Същият стар Коруин — отвърна ми той и се разкилоти. След това отмести поглед. — Или може би не? Питам се... дали това те промени, как мислиш? Да живееш толкова дълго в Сенките? Без да знаеш кой всъщност си? Да си част от нещо друго?

— Може би — отвърнах. — Не знам. Да, предполагам, че се промених. Знам, че във всеки случай, търпението ми лесно се изчерпва, когато се опре до семейни въпроси.

— Говориш без двусмислици и действаш открито, а? По този начин губиш част от удоволствието. Но все пак и подобно нововъведение си струва. Ще обърка всички... обрат, когато те най-малко го очакват. Да, това може и да се окаже ценно. А също и освежаващо. Добре. Без паника! Приключи с встъпителното си слово. Разменихме си вече всички любезности. Ще оголя фактите, ще обуздая звяра наречен Двусмисленост и ще изтръгна от мрака на неизвестното перлата на сладкото чисто познание. Но само още миг преди това, ако не възразяваш. Имаш ли нещо за пущене в теб? Изминаха толкова години и копнея за някой мръсен плевел или нещо подобно, с което да отпразнувам завръщането си у дома.

Готовех се да кажа не, но бях сигурен, че има няколко цигари в бюрото, оставени там от мен. Всъщност, не исках допълнително да се натоварвам, но: „Секунда само“ просто ми се изпълзna от устата.

Докато се изправях и прекосявах стаята, постараах се движенията ми да изглеждат нормални, а не вдървени. Щом зарових в чекмеджето,

направих всичко възможно ръката ми да изглежда така, сякаш е поставена съвсем нормално отгоре на плота, а не да излезе, че съм се облегнал здраво, както всъщност си беше. Прикривах колкото можех движенията си с тяло и наметало.

Намерих пакета и се върнах по същия начин, по който бях и отишъл, като спрях само, за да запали две цигари от камината. Бранд не бързаше да поеме своята от мен.

— Ръката ти доста трепери — забеляза той. — Какво се е случило?

— Снощи попрекалих със забавленията — отговорих и отново седнах на стола си.

— Бях забравил. Предполагам, че се е налагало да отпразнувате, нали? Разбира се. Всички заедно в една стая... Неочакваният успех да ме откриете и върнете обратно... Отчаян ход от страна на много нервен, много виновен човек... Но успехът е половинчат. Аз съм ранен и ням, но докога? Тогава...

— Каза, че знаеш кой го е направил? Шегуваше ли се?

— Не, не се шегувах.

— Тогава кой?

— Всяко нещо по реда си, скъпи ми братко. Всяко нещо по реда си. Последователността и реда, хронологията и важността на събитията — това е най-главното в случая. Позволи ми да предам драматичните събития в съответната им строга последователност. Виждам се прободен и всички вие скучени наоколо. Ax! Какво ли не бих дал да бъда свидетел на тази картина! Вероятно ще можеш да ми опишеш изражението, изписало се на всяко отделно лице?

— Страхувам се, че лицата им бяха последната ми грижа в този момент?

Бранд въздъхна и издуха дима.

— Е, добре — примери се той. — Няма значение, мога да видя лицата им. Имам живо въображение, както знаеш. Стъпване, страдание, смут, оцветени от подозрение и страх. След което всички вие сте си тръгнали, така ми казаха, а милият Жерар е останал да се грижи за мен тук. — Той мълкна, взря се в дима и за миг нотките на ирония изчезнаха от гласа му. — Да знаеш, че той е единственият почен човек сред нас.

— Записал съм го най-отгоре в ранглистата си — отвърнах му аз.

— Добре се погрижи за мен. И винаги е бдял над всички ни — внезапно се разсмя. — Казано честно, не мога да разбера, защо изобщо го е грижа. Като се поразмислих, обаче — подбуден от твоето възстановяващо се аз, — сигурно сте се оттеглили, за да обсъдите нещата. Още едно празненство, което съжалявам, че пропуснах. Всички тези емоции, подозрения и лъжи, рикоширащи една в друга — и на никой не му се е искало пръв да пожелае лека нощ. След известно време сигурно се е стигнало и до свада. Всички са се стараели да докажат, че са невинни, нащрек за всяка предоставена възможност да очернят останалите. Опити да се сплаши виновника. Може би няколко камъка, запратени по изкупителните жертви. Но в крайна сметка, на практика почти нищо не е било постигнато. Прав ли съм?

Кимнах, оцених по достойнство начина, по който мозъкът му работеше и се примирих, разрешавайки му да изрази нещата по собствения си начин.

— Знаеш, че си прав — отвърнах.

При което той ме погледна изкосо, после продължи:

— Но накрая все пак всички са се разотишли, за да лежат будни и да се тревожат или пък са се събрали с някой съучастник, за да планират нещата. Имало е скрити вълнения през нощта. Ласкае ме мисълта, че моето благосъстояние е било в съзнанието на всички. Някои, разбира се, са били за, други против. И в разгара на всичко това аз се окопитих... Не, даже нещо повече — възстановявам се успешно. Не искам да разочаровам поддръжниците си. Жерар отдели доста от времето си, за да ме осведоми надлежно за отминалите събития. Когато получих достатъчно информация, пратих да те повикат.

— В случай, че още не си забелязал, тук съм. Какво искаше да ми кажеш?

— Търпение, братко! Търпение! Помисли за всичките години, които си прекарал в Сенките, без дори да си спомняш... това. — Той направи широк жест с цигарата си. — Припомни си цялото време, през което си чакал, без да знаеш нищо, докато успях да те открия и се опитах да пооправя окаяното ти положение. Сигурно сега някои моменти не биха изглеждали толкова забавни, за разлика от тогава.

— Беше ми казано, че си ме търсил — отговорих му аз. — Това доста ме учуди, защото последния път, когато бяхме заедно, не се разделихме в особено приятелски отношения.

Кимна.

— Не мога да го отрека — призна той, — но в края на краищата винаги успявам да превъзмогна подобни неща.

Изсумтях.

— Опитвам се да решавам какво точно да ти кажа и на какво ще повярвал — продължи той. — Не вярвам да приемеш, ако просто ще заявя, че с изключение на няколко малки подробности, настоящите ми подбуди са почти изцяло подчинени на общото благо.

Отново изсумтях.

— Но това е истината — заяви Бранд, — и за да утвържда подозренията ти, ще добавя, че е така, просто защото нямам кой знае какъв избор. Всяко начало е трудно. Откъдето и да започна, все ще има нещо, което да предхожда. Нямаше те толкова дълго. Ако трябва да назовем едно-единствено нещо, тогава нека то да бъде тронът. Ето. Казах го. Както разбиращ, обмисляхме по какъв начин да го завладеем. Това беше точно след твоето изчезване и по никакъв начин, предполагам, подтикнато от него. Татко подозираше Ерик в убийството ти. Но нямаше никакви доказателства. Подкладахме това чувство — по някоя дума тук-там, от време-навреме. Годините си минаваха, не можехме да се свържем по никакъв начин с теб и изглеждаше все по-вероятно наистина да си мъртъв. Татко гледаше на Ерик с явно неодобрение. Тогава, една вечер, във връзка с разговор, който бях започнал на никаква абсолютно безопасна тема — почти всички бяхме на масата — той заяви, че никога никой братоубиец няма да се възкачи на трона. Докато го казваше, беше се втренчил в Ерик. Знаеш какви можеха да стават очите му. Ерик пламна, подобно на залез, и задълго не бе в състояние да прегълъща. И тогава татко доведе нещата до много по-далече, отколкото някой от нас бе желал или очаквал. За да бъда напълно откровен с теб, трябва да кажа, че не знам дали говореше, просто за да даде израз на чувствата си или наистина мислеше онова, което каза. Той ни заяви, че почти е бил решил да избере теб за свой наследник, затова приема каквото там нещастие те е сполетяло като посегателство върху неговата собствена личност. Нямало да заговори за това, ако не бил убеден в смъртта ти. В следващите месеци ти издигнахме гробница, за да пригадам по-солидна форма на заключенията му, като едновременно с това се постарахме никой да не забрави чувствата, които татко хранеше към Ерик. Тъй като ние

усещахме, че след теб, Ерик щеше да бъде онзи, който ще се опита да се домогне до трона.

— Ние! Кои бяха другите?

— Търпение, Коруин. Последователност и ред, точна хронология и нареждане по важност! Съответни акценти и ударения... Слушай. — Той си взе друга цигара, запали я от фаса и изпълни въздуха с мириз на изгорял филтър. — Следващата ни стъпка се състоеше в това да разкараме татко от Амбър. Това беше най-критичната и опасна част от плана ни и именно тук възникнаха разногласия. Не ми харесваше идеята за съюз със сила, която не разбирах напълно, особено с такава, която им даваше известна власт върху нас. Да използваш Сенките е едно, но да им позволиш те да те използват е твърде безразсъдно, независимо от обстоятелствата. Противопоставих се, но большинството реши друго. — Той се усмихна. — Двама срещу един. Да, бяхме трима. И така, продължихме. Капанът беше поставен и татко се хвана на въдицата...

— Жив ли е още? — попитах го.

— Не знам — отвърна ми Бранд. — След това нещата съвсем се объркаха и аз си имах собствени проблеми, за да се занимавам и с това. След заминаването на татко, първият ни ход бе да укрепим позициите си, докато изчаквахме да мине достатъчно дълъг период от време, за да може предположението за вероятната му смърт да изглежда оправдано. В идеалния случай всичко, от което имахме нужда, беше сътрудничеството на още един-единствен човек. Кейн или Джулиан — нямаше значение кой от двамата. Блийс вече бе заминал в Сенките и в този момент събираще огромна военна сила...

— Блийс! Той е бил един от вас?

— Дори нещо повече. Гласяхме го за трона — разбира се, с възможност за оказване на подходящо влияние върху него, така че нещата щяха де факто да прераснат в триумвират. И така, както вече ти казах, той замина, за да събира легиони. Надявахме се на безкръвен преврат, но трябваше да сме подгответи в случай, че думите се окажеха недостатъчни за победата на нашата кауза. Ако Джулиан ни подсигуреше влизането по суша или пък Кейн откъм морето, можехме бързо да превозим легионите и да извоюваме победата си със силата на оръжието, ако това се окажеше необходимо. За съжаление, избрах неподходящия човек. По моя преценка Кейн превъзхождаше Джулиан,

що се отнася до продажност. И така, с добре премерена деликатност, го посветих в делата ни. Първоначално той изглеждаше съгласен да се заеме с нещата. Но впоследствие или е размислил, или пък е успял да ме заблуди доста ловко от самото начало. Естествено, иска ми се да вярвам, че е било първото. Както и да е, в един определен момент той стигна до заключението, че ще извлече по-голяма изгода, ако подкрепи претендента на съперническия лагер, а именно Ерик. До този момент надеждите на Ерик бяха до известна степен охлаждани от отношението на татко към него — но татко вече го нямаше и разкритието на замисъла ни му даде възможност да действа като защитник на трона. За наше най-голямо нещастие, подобна позиция го отделяше само на крачка от трона сам по себе си. За да утежни още повече нещата, Джулиан се присъедини към Кейн в тържествения обет за вярност на легионите му към Ерик, като защитник на трона. По този начин се сформира другото трио. И така, Ерик публично се закле да защитава трона — ролите вече бяха разпределени. Естествено, в този момент аз се намирах в доста неудобно положение. Тъй като те не знаеха, кои бяха моите съратници, върху мен се стовари основният удар на тяхната ненавист. При все това не можеха да ме хвърлят в тъмница или да ме измъчват, защото посредством Фигурите аз незабавно щях да се изплъзна от ръцете им. Съзнаваха, че ако ме убият, може да последва реакция от останалите в тайна мои съучастници. И така, за известно време се налагаше нещата да се задържат в патова ситуация. Те много добре виждаха, че повече не мога да действам открито срещу тях. Държаха ме под строг надзор. Затова бе предложен един по-заобиколен път. Отново се противопоставих и отново загубих — двама срещу един. Щяхме да използваме същите сили, които бяхме извикали, за да се справят с татко — този път с цел да очерним Ерик. Ако толкова самоуверено обсебената отговорност за защитата на Амбър, се окажеше прекалено голяма за него и тогава Блийс се появеше на сцената и овладееше ситуацията със замах, после — когато сам решеше да възприеме ролята на защитник — Блийс щеше да разполага дори и с подкрепата на народа и след известен период от време щеше да поеме извънредния товар на доверието и да приеме върховната власт за доброто на Амбър.

— Въпрос — прекъснах го аз. — Ами Бенедикт? Знам, че се е отказал и се е оттеглил недоволен в своя Avalon, но ако нещо наистина

заплаши Амбър...

— Да — поклати глава Бранд. — И именно поради тази причина част от плана ни включваше да въвлечем Бенедикт в поредица от собствени неприятности.

Помислих си за постоянните нападения върху Avalon от страна на амазонките. Помислих си за онова, което беше останало от дясната ръка на Бенедикт. Отворих уста, за да кажа още нещо, но Бранд вдигна ръка.

— Позволи ми да довърша по моя си начин, Коруин. Аз не пренебрегвам твоя начин на мислене, докато говориш. Усещам болката, която пулсира в теб, болка, подобна на моята собствена. Да, знам това и още много други неща. — Докато взимаше нова цигара, в очите му проблясна странен пламък, цигарата се запали от само себе си. Той си дръпна силно от нея и заговори докато издишваше. — Не бях съгласен с другите във връзка с това решение. Беше свързано с прекалено голяма заплаха, излагахме на риск самия Амбър. Скъсах с тях... — В продължение на няколко мига той се взира в дима, преди да продължи отново: — Но нещата бяха отишли прекалено далече, за да мога просто да се оттегля. Трябваше да се изправя срещу тях, за да защитя както себе си, така и Амбър. Беше прекалено късно да премина на страната на Ерик. Той не би ме защитил, дори и да можеше, а освен това бях сигурен, че ще загуби. Именно тогава реших да използвам някои нови възможности, които се бяха разкрили пред мен. Често се бях чудил за странните взаимоотношения между Ерик и Флора на сянката Земя, която тя се преструваше, че толкова много харесва. Таях смътни подозрения, че има нещо в онова място, което явно го засяга и че тя може да е негов агент там. И докато нямаше начин да се доближа достатъчно близо до него, за да се сдобия с удовлетворителен отговор в това отношение, бях уверен, че не ще да са необходими кой знае какви проучвания, директни или не, за да разбера с какво точно се занимава Флора. Така и направих. Тогава внезапно темпото се ускори. Собствената ми клика беше силно загрижена за точното ми местонахождение. И когато те извадих на бял свят и възвърнах част от паметта ти, Ерик научи от Флора, че нещо внезапно се е объркало. Затова и двете страни твърде скоро започнаха да ме търсят. Бях решил, че завръщането ти ще осути плановете на всички и ще ме извади от задънената улица, в която от доста отдавна се намирах, за да предложа

друг, различен от настоящия, начин на действие. Претенциите на Ерик отново щяха да бъдат затъмнени, ти щеше да си имаш свои собствени поддръжници, моята партия щеше да е изгубила целта, оправдаваща действията им и аз бях сигурен, че ти няма да се окажеш неблагодарен по отношение на мен, предвид моя принос към събитията. Тогава ти избяга от Портър и нещата наистина се усложниха. Всички те търсехме, както по-късно научих, поради различни причини. Но моите бивши съюзници притежаваха нещо по-специално, от което се възползваха. Те разбрали какво се е случило, открили те и успели да се доберат първи до теб. Явно съществуващ един съвсем прост начин да се запази дотогавашното статукво, чрез което те щяха да задържат по-изгодната си позиция. Блийс изстреля куршумите, които те пратиха в езерото, заедно с колата ти. Пристигнах в момента, в който това се случи. Той си тръгна почти веднага, тъй като по всичко личеше, че си бе свършил добре работата. Извлякох те от езерото и от теб беше останало достатъчно, за да се заема с лечението ти. Сега, като си помисля отново за това, всъщност беше доста обезкуражаващо да не знам, дали лечението действително е било успешно, дали си се събудил като Коруин или като Кори. Беше обезсърчаващо и по-късно, тъй като продължавах да съм в неведение... Спуснах се през Сенките, когато помощта пристигна. Малко по-късно съюзниците ми успяха да ме засекат по някакъв начин и ме оставиха там, където ти ме намери. Знаеш ли останалата част от историята?

— Не цялата.

— Прекъсвай ме, когато нещо не ти е ясно. Аз самият научих останалото по-късно. Шайката на Ерик разбрала за злополуката, открила местонахождението ти и се погрижила да те преместят в частна клиника, където си щял да бъдеш по-добре защитен. Държали те силно упоен, за да бъдат и те самите по-добре защитени.

— Защо е трябвало Ерик да ме защиства, особено след като появяването ми е щяло да осути плановете му?

— До този момент седмина от нас знаеха, че ти все още си жив. Осведомените бяхме твърде много. Просто беше прекалено късно да направи онова, което му се искаше. Той все още се опитваше да опровергае думите на баща ни. Ако нещо ти се случеше, докато си под негова власт, домогванията му до трона щяха да бъдат възпрени завинаги. Ако Бенедикт бе споменал нещо за това или пък Жерар... Не,

не би го направил. След това — да, но преди — не. Стана така, че широко разпространения факт за твоето съществуване го принуждаваше да действа по-бързо. Той запланува коронацията си и реши да те държи вън от играта, докато последната не бъде извършена. Прекалено прибързано решение, но не смяtam, че е имал кой знае какъв избор. Предполагам знаеш какво се случи по-нататък, тъй като ти беше главното действащо лице.

— Натъкнах се на Блийс, точно когато правеше поредния си ход. Нямах кой знае какъв късмет.

Той повдигна рамене.

— О, можеше и да имаш — ако беше спечелил и ако бе имал възможност да направиш нещо срещу Блийс. Малшанс, макар и не съвсем. Тук вече конкретните им съображения започват да ми убягват, но вярвам, че цялата атака всъщност се е основавала на някаква заблуждаваща противника маневра.

— Защо?

— Както вече ти казах, не знам. Но Ерик се намираше там, където искаха да бъде. Може би просто не трябваше да наричам това атака.

Поклатих глава. Прекалено много, прекалено бързо... Повечето от фактите изглеждаха достоверни, след като се пресееха от пристрастията на разказвача. Но въпреки това...

— Не знам... — започнах аз.

— Разбира се, но ако ме попиташи, ще ти кажа.

— Кой беше третият член на групата ви?

— Същият, който ме и наръга, разбира се. Иска ли ти се да рискуваш с едно предположение?

— Не, ти ми кажи.

— Файона. Цялата работа беше нейна идея.

— Защо не ми каза веднага?

— Защото просто нямаше да останеш достатъчно дълго, за да чуеш останалото, което имам да ти кажа. Щеше да се втурнеш, за да я задържиш, да откриеш, че вече я няма, да вдигнеш на крак всички останали, да започнеш разследване и да изгубиш много ценно време. Все още можеш да направиш всичко това, но поне успях да си осигуря вниманието ти в продължение на предостатъчно за мен време, за да те убедя, че знам много добре с какво съм се захванал. Сега, когато ти

казвам, че най-важното въщност е времето и възможно най-скоро трябва да чуеш и останалото, което имам да ти кажа — за да има изобщо Амбър някакви шансове — по-добре е да ме изслушаши, отколкото да преследваш някаква побъркана жена.

Вече почти се бях надигнал от стола си.

— Не трябва ли да я преследвам? — попитах го.

— Да върви по дяволите, поне засега. Имаш много по-сериозни проблеми. Най-добре, седни.

Така и направих.

X

Сал от лунни лъчи... призрачни факли, подобни на пламъците в черно-белите филми... звезди... няколко тънки нишки мъгла...

Облегнах се на парапета и отправих поглед към света... Абсолютна тишина владееше нощта, прогизналият от мечти град, цялата вселена, която се виждаше оттук. В далечината — морето, Амбър, Ардън, Гарнат, фара на Кабра, горичката на еднорога, гробницата ми на върха на Колвир... Смълчани, там отдолу, въпреки това очертани съвсем ясно, далечни... Гледка от божи поглед, бих казал, или пък от погледа на душа, освободила се от тялото и издигаща се все по-нависоко и по-нависоко... Среднощ...

Бях там, където призраците си играеха на призраци, където поличбите, знаменията, тайните знаци и оживелите желания се промъкваха през нощните улици и високите чертози на двореца в небесния Амбър. Тир-на Ногт^[1]... Царството на вечната младост.

Обръщайки се с гръб към парапета и знаците на мирския свят отдолу, аз се вгледах в улиците и тъмните тераси, в замъците на господарите и кварталите на простолюдието... Лунната светлина беше силна в Тир-на Ногт, сребърни нишки се преплитаха върху фасадите на всяко едно от местата, оживяло някога в нашето въображение... С тояга в ръка, аз продължих напред, странниците се движеха около мен, появяваха се по прозорците, по балконите, на пейките, на портите... Преминавах невидим, всъщност на това място аз самият бях призрак, независимо от какво точно се състои един призрак...

Тишина и сребърни нишки... Само почукването на тоягата ми, при това почти приглушено... Мъглата се спускаше все по-плътно към сърцевината на нещата... Дворецът се превърна в бял пламък от мъгла... Роса, подобна на капчици живак върху прекрасните жълто-червеникави цветчета и стъблъца в градините, покрай алеите... Изгряващата луна пробождаше очите подобно на слънцето по пладне, звездите засенчени, затъмнени от нея... Тишина и сребърни нишки... Блясъкът...

Нямах намерение да идвам, тъй като предсказанията му — ако действително съществуваха — бяха лъжовни, приликата между живота и местата долу — нарушена, въображаемите му представления — често обърквачи. И все пак бях дошъл... Част от сделката ми с времето...

След като бях оставил Бранд да се възстановява под грижите на Жерар, осъзнах че аз самият се нуждая от допълнителна почивка и потърсих начин да си я осигуря, без да разкривам немощта си. Файона наистина бе избягала и нито тя, нито Джулиан можеха да бъдат достигнати чрез Фигурите. Ако бях казал на Бенедикт и Жерар, онова което Бранд ми бе разказал, сигурен бях, че щяха да настояват да положим всички усилия, за да открием следите й, да открием следите и на двамата. Също така, обаче, бях сигурен и че всички усилия щяха да се окажат напразни.

Бях пратил да повикат Рандъм и Ганелон и се бях оттеглил в покоите си, като дадох да се разбере, че възнамерявам да посветя деня си на уединение и тих размисъл в очакване на нощта, която щях да прекарам в Тир-на Ногт — съвсем логично поведение за всеки амбърит със сериозни проблеми. Не придавах голямо значение на обичайната практика, за разлика от повечето от останалите. Тъй като моментът беше особено подходящ за предприемането на подобно нещо, смятах, че това би направило оттеглянето ми през деня да изглежда съвсем правдоподобно. Естествено, то обаче ме и задължаваше през нощта да последвам обичая. Но това също от своя страна не беше никак зле. Даваше ми един ден, една нощ и част от следващия ден, през които щях да укрепна достатъчно, за да понасям раната си много по-леко. Чувствах, че времето ще бъде оползотворено добре.

Но все пак все трябва да споделиш с някого. Казах на Рандъм и казах на Ганелон. Облегнат в леглото си, аз им описах плановете на Бранд, Файона, Блийс и кликата Ерик — Джулиан — Кейн. Разправих им онова, което Бранд бе споменал във връзка с моето завръщане и неговото собствено заточение от бившите му съконспиратори. Те разбраха защо оцелелите и от двете групировки — Файона и Джулиан — бяха избягали: едва ли с цел да прегрупират силите си, по-скоро за да ги изразходват един срещу друг. А може и да не беше така. Поне в

началото. По-вероятно единият или другият щеше първо да се опита да завземе Амбър.

— Ще трябва да си вземат номерчета и да изчакат реда си, като всички останали — бе казал Рандъм.

— Не съвсем — спомням си, че му отвърнах. — Съюзниците на Файона и нещата, които се появяват по черния път са едно и също.

— А Кръга в Лорейн? — бе попитал Ганелон.

— И той. По този начин те се проявяват в Сенките. Идват от много далече.

— Вездесъщи копелета — бе възкликал Рандъм.

Кимайки, се бях опитал да им обясня...

И така, дойдох до Тир-на Ногт. Когато луната изгря и призрачният лик на Амбър избледня в небесата — звездите прозираха под него, блед ореол обгръщаше кулите му, мънички отблясъци пробягваха върху стените му — аз чаках, чаках с Ганелон и Рандъм, чаках, изправен върху най-високата скала на Колвир — там, където грубо, от самия камък се бяха оформили трите стъпала...

Когато лунните лъчи ги докоснаха, очертанията на цялата стълба започнаха да придобиват форма. Простираше се над големия залив до онова място над морето, на което се издигаше призрачният град. Когато лунните лъчи я обляха изцяло със светлината си, стълбата стана толкова реална, сякаш винаги се бе намирала на това място и аз поставих крака си върху първото стъпало... Рандъм носеше пълен комплект Фигури, а моите бяха в жакета ми. Грейсуондир, изкован на лунни лъчи върху същия този камък, владееше особени сили в небесния град и аз го носех със себе си. Бях почивал цял ден, имах и тояга, на която да се подпирам. Разстоянието и времето мамеха... Стълбата през пренебрегващото Коруин небе започна никак си да се издига и веднъж започнало, движението нагоре не се извършваше по проста аритметична прогресия. Бях и тук, и там, бях изминал четвъртината път нагоре, преди от рамото ми да е изчезнало усещането за здраво стисналите го пръсти на Ганелон... Ако започнеш прекалено съсредоточено да се взирам, в която и да е част от стълбата, тя изгубваше трептящата си непрозрачност и виждах океана някъде отдолу, наблюдаван сякаш през оптично стъкло... Изгубих представа за времето, въпреки че сякаш то бе спряло... Толкова дълбоко под вълните, колкото високо скоро щях да се озова над тях, отдясно в

далечината, искрящи и сякаш сгущени в дълбините на морето се появиха очертанията на Ребма. Помислих си за Мойри, почудих се как ли е тя. Какво ли щеше да стане с нашия подводен двойник, ако Амбър някога паднеше? Дали образът щеше да остане непокътнат в огледалото на океана? Или сградите и останките щяха да бъдат превзети и разрушени по същия начин, проиграни на зарове в каньоните на подводното казино, над което се носеше нашата флотилия? Никакъв отговор от човекоудавящите, смущаващите Коруин вълни... макар че почувствах болка в хълбока си.

Достигнах до най-горната площадка на стълбата и влязох в призрачния град, така както някой щеше да влезе в Амбър, след като се изкачеше по голямото парадно стълбище, издигнато по обърнатата към морето страна на Колвир.

Облегнах се на перилата и отправих поглед към света.

Черният път водеше на юг. Не можех да го видя през нощта. Не че имаше никакво значение. Сега вече знаех на къде води. Или по-скоро накъде Бранд бе казал, че води. Тъй като той вече бе изчерпал всички жизненоважни причини, които можеха да го накарат да изльже, вярвах, че наистина знам накъде води пътя.

Както и да е.

От блясъка на Амбър и яркото и лъчисто великолепие на близкостоящите Сенки, нататък през постепенно смрачаващите се отрези на гледката, простиращи се надалече във всички посоки, все понататък и по-нататък през извиращия се пейзаж и още по-надалече, през места, които можеха да се видят само когато си пиян, упоен или сънуващ кошмари, и отново още по-нататък, прекосявайки местата, където аз спирам... Където аз спирам...

Как да обясниш простичко нещо, което съвсем не е просто...? Крайният субективизъм — предполагам, че именно оттук би трябвало да започнем — от твърдението, че не съществува нищо друго, освен собственото „аз“ или поне, че не можем истински да осъзнаем нищо друго, освен собственото си съществуване и преживявания. Мога да открия някъде там, в Сенките, всичко, което изобщо някога бих могъл да си представя. Всеки от нас е в състояние да го направи. Това, казано честно, не надвишава възможностите на егото. Може да бъде оспорвано и всъщност е, поне от повечето от нас, твърдението, че ние самите създаваме Сенките, които спохождаме от материята на нашето

собствено съзнание, че в действителност съществуваме единствено ние самите, че Сенките, които прекосяваме, не са нищо друго освен външния израз на нашите собствени желания... Каквito и други достойнства да има подобно твърдение, то освен всичко обяснява до голяма степен доста добре отношението на семейството към хората, местата и нещата извън Амбър. А именно: ние сме тези, които правят играчите, а те — те са нашите играчки — със сигурност понякога доста опасно одухотворени, но това също е част от играта. Ние сме импресарии по дух, а това определя и отношенията помежду ни. Тъй като крайният субективизъм наистина има тенденцията да оставя човек леко объркан по въпросите за причинността, можем лесно да избегнем подобно объркане, като изобщо откажем да приемем състоятелността на тези въпроси. Повечето от нас в ръководенето на личните си дела, както често ми се е случвало да забележа, почти винаги отричат обективната истина и признават само практическите резултати като критерий за обясняване на нещата. Почти винаги...

При все това... при все това съществува един обезпокоителен елемент в цялата картина. Има едно място, където Сенките полудяват... Когато съзнателно се провираш, пласт след пласт през Сенките, предавайки — отново съзнателно — частица от своето познание с всяка измината крачка, накрая стигаш до едно побъркано място, отвъд което не можеш да продължиш. Защо правим всичко това? Надявайки се на просветление, бих казал, или пък на нова игра... Но когато се озовеш на това място, а всички ние сме го правили, осъзнаваш, че си достигнал до крайния предел на Сенките или до крайния предел на собственото си аз — еднозначни понятия, както винаги бяхме смятали. Въпреки че сега...

Сега знам, че не е така, докато стоя, чакам пред Царството на хаоса и ви разкривам как стояха нещата, вече знам, че не е така. Но знаех достатъчно и тогава, през нощта в Тир-на Ногт, бях го знаел и по-рано, когато се сражавах с човека-козел в Черния кръг в Лорейн, бях го знаел и през онзи ден във фара на Кабра, след бягството ми от тъмницата в Амбър, когато се взирах в опустошения Гарнат... Знаех, че това не беше всичко. Знаех го, защото бях наясно, че черният път продължава и отвъд онова място. Той минаваше през лудостта, спускаше се към хаоса и продължаваше нататък. Нещата, които пътуваха по него, идваха отнякъде, но не бяха мои неща. По никакъв

начин аз самият бях спомогнал да им се разреши правото на преминаване, но те не бяха породени от моята представа за реалността. Те принадлежаха сами на себе си или на някой друг — това вече нямаше кой знае какво значение — и прохождаха дупки в тази малка метафизика, която бяхме изтъкали над времето. Бяха навлезли в нашата територия, не принадлежаха на това място, заплашваха го, заплашваха и нас. Файона и Бранд бяха достигнали отвъд всичко и бяха открили нещо там, където никой от нас останалите не бе вярвал, че изобщо съществува каквото и да било. Освободената опасност до известна степен бе оправдана от полученото доказателство: не бяхме сами, нито пък в действителност сенките бяха наши играчки. Независимо какви точно бяха взаимоотношенията ни със Сенките, не можех повече да гледам на тях в старата светлина...

И всичко това, само защото черният път водеше на юг и продължаваше отвъд края на света, където аз самият спирах.

Тишина и сребърни нишки... Отдалечавайки се от перилата, подпрян на тоягата си прониквам в тревожния град през изпредената от мъгла, изтъкана от омора, оцветена от лунна светлина призрачна тъкан... Призраци... Сенки на сенките... Живи образи на вероятността... Може би да-та и може би не-та... Изгубената вероятност... Спечената отново вероятност...

Вървя през алеята... Силуети, лица, доста от тях познати... Какво се канеха да правят? Трудно беше да се каже... Някои устни се движеха, на някои лица се четеше оживление. Думите им не бяха предназначени за мен. Преминавам през тях съвсем незабелязано.

Ето... Още един такъв силует... Сам, но в очакване... Пръстите развързват минутите и ги запращат надалече... Лицето, обърнато настрани, искам да го видя... Знак, че аз или ще... или трябва... Тя седи на каменна пейка под едно чепато дърво... Втренчила поглед по посока на двореца... Очертанията ѝ са ми доста познати... Приближавайки се, виждам, че това е Лорейн... Тя продължава да се взира в някаква точка през мен и не ме чува, когато ѝ казвам, че съм отмъстил за смъртта ѝ.

Но в моя власт бе да бъда чут тук... Той висеше в ножницата отстрани.

Изтеглям Грейсуондир, вдигам острието му над главата си, където лунната светлина превръща шарките му в жива вълна.

Поставям го на земята между нас.

— Коруин!

Тя отмята глава назад, косата ѝ хвърля огненочервени отблясъци под лунната светлина, очите ѝ ме фокусират.

— Откъде идваш? Подранил си.

— Мен ли чакаш?

— Разбира се. Каза ми да...

— Как се озова на това място?

— На пейката ли...?

— Не, в този град.

— Амбър? Нищо не разбирам. Ти самият ме доведе. Аз...

— Щастлива ли си тук?

— Знаеш, че съм, стига да съм с теб.

Не бях забравил равните ѝ зъби, едва забележимите лунички под прозрачния воал от светлина.

— Какво точно се случи? Много е важно. Престори се за миг, че не знам и ми разкажи всичко, което се случи с нас след битката в Черния кръг в Лорейн.

Намръщи се. Изправи се. Извърна се настриани.

— Тогава се скарахме — започна тя. — Ти ме последва, прогони Мелкин и разговаряхме. Разбрах, че съм сгрешила и дойдох с теб в Авалон. Там брат ти Бенедикт те убеди да говориш с Ерик. Не се сдобрахте, но ти се съгласи да сключиш примирие, заради нещо, което той ти каза. Ерик се закле да не ти вреди, а ти се закле да защитаваш Амбър. Бенедикт беше свидетел и на двете клетви. Останахме в Амбър, докато се сдоби с някакви химики, след което отидохме на някакво друго място, откъдето ти купи странни оръжия. Спечелихме битката, но сега Ерик лежи ранен. — Тя се изправи и се обърна към мен. — Мислиш да сложиш край на примерието? Така ли е, Коруин?

Поклатих глава и въпреки че знаех много добре какво ще последва, протегнах ръце да я прегърна. Исках да я притисна в обятията си — въпреки факта, че единият от нас просто не съществуваше, не би могъл да съществува — и когато преодолея едва доловимото разстояние, което разделяше плътта ни, да ѝ кажа, че каквото и да се беше случило или щеше да се случи...

Ударът не беше силен, но ме накара да изгубя равновесие. Лежах върху Грейсуондир... Тоягата ми бе отхвръкнала на няколко крачки от

мен и лежеше на тревата. Когато се надигнах на колене видях, че цветовете са се изпарили от лицето й, очите й, косата й. Устните ѝ шепнеха призрачни думи, докато тя извръщаше глава с търсещ поглед. Прибрах Грейсуондир в ножницата, вдигнах тоягата и се изправих отново на крака. Погледът ѝ преминаваше през мен, беше се взряла в нещо отзад. Лицето ѝ постепенно се успокои, тя се усмихна и се затича напред. Отдръпнах се встрани и се обърнах, наблюдавах как тя се спуска към мъжа, който се приближаваше, видях я притисната в обятията му, вперила поглед в лицето му, докато той се навеждаше към нея. Щастлив призрак, сребърна роза на яката на дрехата му, целуваше я, никога нямаше да разбера кой беше този мъж, сребърни нишки се стелеха върху тишината и сребърни нишки...

Отдалечавам се... Без поглед назад... Пресичам алеята...

Гласът на Рандъм:

- Коруин, добре ли си?
- Да.
- Нещо интересно да става?
- После, Рандъм.
- Извинявай.

И внезапноискрящата стълба, водеща към градината на двореца... Нагоре по нея и после надясно... А сега бавно и спокойно през градината... Навсякъде около мен трептят върху стъблата си призрачни цветя, призрачни храсты изливат цветчетата си, подобно на пяна от противопожарен кран. Без цветове, всичко... Очертано е само най-главното, различната степен на яркост на луминисцентните отблясъци определят силата, с която отделните предмети привличат окото. Само най-главното. Не е ли Тир-на Ногт една по-особена област от Сенките в реалния свят, завладяна от инстинктивните импулси — един проектиран в небето психологически тест, може би дори терапевтичен метод? Въпреки сребърните нишки, бих казал аз, ако това действително е късче от душата, нощта е прекалено тъмна... И безмълвна...

Вървя... Покрай фонтаните, пейките, горичките, изкусяващите беседки, залутани в живия плет... Минавам през алеите, с обикновена крачка нагоре, по малките мостове... Покрай езерцата, между дърветата, покрай старинни скулптурни фигури, голям заоблен речен камък, слънчев часовник (може би лунен тук?), завой надясно, после

право напред, завой, след известно време, северният край на двореца, сега завой наляво, през двора с надвиснали балкони, повече призраци тук-там по тях, зад тях, вътре...

Обиколка покрай задната част, просто за да видя оттам и градините отзад, отново, тъй като те наистина са прекрасни на нормална лунна светлина в истинския Амбър.

Още няколко силуeta, говорят, прави са... Не се долавя никакво друго движение, освен моето собствено.

... Усетих, че нещо ме тегли надясно и тъй като човек никога не трябва да подценява неочекваните предчувства, тръгвам.

... Към един гъсталак от висок жив плет, малко празно пространство в средата, ако вече не е обраснало и то... Много отдавна тук имаше...

Два силуeta, които се прегръщат вътре. Разделят се, когато започвам да се отдалечавам... Не ми влиза в работата, но... Дирдри... Единият силует е на Дирдри. Знаех кой щеше да се окаже мъжът още преди той да се обърне. Това е една жестока шега от страна на силите, които управляваха сребърните нишки и тишината... Назад, назад, далече от живия плет... Завой, препъвам се, изправям се отново, вървя, далече, сега, бързо...

Гласът на Рандъм:

— Коруин? Добре ли си?

— По-късно! По дяволите! По-късно!

— Остава още малко до зазоряване, Коруин. Мисля, че е добре да ти припомня...

— Смятай, че вече си ми припомнил!

По-далече сега, бързо... В Тир-на Ногт времето също е сън. Малко успокоение, но все пак по-добре, отколкото никакво. Бързо сега, по-далече, върви, отново...

... Към двореца, прекрасна архитектура, сътворена от ума или духа, по-реално осезаема, отколкото всичко реално някога е било... Преценките на съвършеното са чисти празнословия, аз трябва да разбера същността... Това трябва да е незначителният финал, за който именно бях доведен дотук. Не спирам, за да вдигна тоягата си оттам, където бе паднала този път, сред блещукащите треви. Знам къде трябва да отида, какво трябва да направя. Явно трябва да го направя сега,

въпреки че логиката в разсъжденията, които ме бяха обзели, съвсем не е на буден човек.

Бързо, катеря се, нагоре към задния портал... Разкъсващата болка се връща отново... През прага, в...

В отсъствието на звезден блясък и лунна светлина. Осветлението е разсеяно, сякаш се рее и събира безцелно. В местата, до които не достига, цари абсолютен мрак, тайнствени, огромни части от стая, зала, килер и стълби.

Между тях, през тях, почти тичайки вече... Едноцветието на дома ми... Обзema ме мрачно предчувствие... Сега черните места изглеждат като дупки в този отрязък от действителността... Страх ме е да преминавам прекалено близо. Ако падна вътре и изчезна...

Завой... Пресичам... Най-накрая... Влизам... Тронната зала... Мракът се спуска на огромни талази там, където очите ми би трябвало да долавят очертанията на самия трон...

Там, обаче, нещо се движи...

Течение отлясно, докато напредвам.

Мракът се повдига от течението.

Пред погледа ми изникват стъпала в ботуши, после целите крака, приличащи на пресовано отпред, близо до основата, I.

Грейсуондир се озовава в ръката ми, попадайки в един отрязък от светлина, той възобновява измамливата за окото способност да променя формата си и се удължава, придобивайки свой собствен блясък...

Поставям левия си крак върху стъпалото, слагам лявата ръка върху коляното си. Разконцентриращо, но поносимо е пулсирането на заздравяващата ми рана. Чакам мрака, празнотата да се отдръпне, подобно на завеса пред театралното представление, с което бях натоварен тази нощ.

И тя се плъзга настрани, разкривайки длан, ръка, рамо, Ръката представлява блестящо метално нещо, плоскостите й приличат на стени на шлифован диамант, китката и лакътят удивително изтъкани от сребърни жици, прикрепени с искрици от пламък, самата ръка, стилизирана, само скелета, швейцарска играчка, едно механично насекомо, безгрешно, безпощадно и красиво по свой начин...

Ръката се отмества встрани и разкрива останалото от мъжа...

Бенедикт стои невъзмутим до трона, лявата му, човешка ръка е поставена леко върху него. Той се навежда към трона. Устните му се движат.

Тронът се плъзга встрани и разкрива човека в него...

— Дара!

Извърната надясно, тя се усмихва, кимва на Бенедикт, устните ѝ се движат. Приближавам и протягам Грейсуондир, докато остието му не се опира леко във вдълбнатината под гръдената ѝ кост...

Бавно, много бавно, тя извръща глава и среща погледа ми. Придобива цвят и живот. Устните ѝ отново се движат, но този път думите ѝ достигат до мен.

— Какво си ти?

— Не. Това е моят въпрос. Ти отговори на него. Сега.

— Аз съм Дара. Дара Амбърска. Кралица Дара. Този трон ме принадлежи по наследство и по силата на оръжията. А ти кой си?

— Коруин. Също Амбърски. Не мърдай! Не те попитах коя си...

— Коруин е мъртъв от векове. Видях гроба му.

— Празен.

— Не е вярно. Тялото му лежи вътре.

— От какво потекло си?

Погледа ѝ се премества вдясно, където все още стои сянката на Бенедикт. В новата му ръка се е появил меч, който изглежда почти като нейно естествено продължение, но той го държи свободно, небрежно. Лявата му ръка сега почива върху нейната. Очите му ме търсят отзад, зад дръжката на Грейсуондир. След като не успяват да ме открият, те се преместват отново върху онова, което е видимо — Грейсуондир — разпознават формата му...

— Аз съм правнучка на Бенедикт и амazonката Линтра, която той никога обичал, а после убил — Бенедикт потреперва на това, но тя продължава: — Никога не съм явиждала. Моята майка и майката на моята майка били родени в страна, където времето не тече така, както в Амбър. Аз съм първата по линия на майка ми, която носи всичките белези на човешкия род. А ти, принц Коруин, не си нищо друго освен призрак от далечното мъртво минало, при все това една опасна сянка. Как си дошъл тук, не знам. Но не е трябвало да го правиш. Върни се в гроба си. Недей да беспокоиш живите.

Ръката ми потреперва. Грейсуондир се отклонява на не повече от сантиметър. Но за съжаление и това се оказва достатъчно.

Ударът на Бенедикт е под моя праг на възприятие. Новата му ръка насочва новата му длан, държаща меча, който нанася удар върху Грейсуондир, докато старата му ръка изтегля старата му длан, която е хванала Дара, назад, през едната от облегалките за ръцете на трона... Това подсъзнателно впечатление ме спохожда няколко мига по-късно, когато падам назад прорязвайки въздуха, изправям се и инстинктивно заемам позиция за нападение... Нелепо е два призрака да се бият. Ето, неравностойно е. Той дори не може да ме достигне, докато Грейсуондир...

Но не! Мечът преминава в другата му ръка, докато той пуска Дара и се обръща, съbral заедно двете ръце, старата и новата. Лявата му китка се върти, докато той я плъзга напред и надолу, заставаме в позиция, която би трябало да се нарече *corps a corps*, ако телата ни бяха тела на смъртни. За миг остриетата ни се заклещват. И този миг се оказва достатъчен...

Онази проблясваща метална ръка се пресяга напред, нещото изтъкано от лунна светлина и огън, мрак и гладкост, само ъгълчета, без извивки, пръстите леко съгънати, гравираната със сребро длан на полупознати фигури излиза напред, излиза напред и ме сграбчува за гърлото...

Пръстите не улучват и се впиват в рамото ми, а палецът се захваща навътре като кука или за ключицата, или за ларинкса, не знам. Нанасям удар с лявата си ръка, към пояса му, но там няма нищо...

Гласът на Рандъм:

— Коруин! Сънцето всеки момент ще изгрее! Трябва веднага да се спуснеш долу!

Не мога дори да отговоря. След миг или два ръката щеше да разкъса каквото там бе хванала. Тази ръка... Грейсуондир и тази ръка, която странно прилича на него, са единствените две неща, които сякаш съществуват едновременно в моя свят и в призрачния град...

— Виждам те, Коруин! Отскубни се и се протегни към мен! Фигурата...

Освобождавам Грейсуондир и го завъртам около себе си и надолу в дълга, разсичаща дъга...

Само един призрак би могъл да победи Бенедикт или неговия призрак с подобна хватка. Стоим прекалено близо, за да може да отбие меча ми, но ответния му удар, перфектно изпълнен, би трябало да отсече ръката ми, ако там имаше ръка, която да го посрещне...

Но тъй като няма, аз довършвам замаха си и стоварвам меча с цялата сила на дясната си ръка върху смъртоносното приспособление от лунна светлина и огън, мрак и гладкост, близо до мястото, на което бе прикачено.

Причинявайки ми страхотна разкъсваща болка в рамото, ръката се отделя от Бенедикт и остава неподвижна... И двамата падаме.

— Стани! В името на еднорога, Коруин, стани! Сънцето изгрява! Градът около теб ще се разпадне!

Подът под краката ми се разлюява и се превръща в мъглива прозрачност. Зървам лекия прилив на вода. Скачам на крака, главно за да попреча на спусналия се стремително напред призрак да сграбчи ръката, която бе изгубил. Тя прилича на мъртъв паразит и хълбокът отново ме заболява...

Внезапно натежавам, а призрачният океан не избледнява. Започвам да потъвам през пода. Цветовете се завръщат в света около мен, трепкащи розови райета. Отблъскващият Коруин под се разделя и под него се разкрива искащия да убие Коруин залив...

Пропадам...

— Насам, Коруин! Сега!

Рандъм стои на върха на планината и се опитва да ме достигне. Протягам ръка...

[1] Едно от многото ирландски наименования за царството на прекрасните и неопетнени с нищо жени, в което смъртта и страданията не съществуват. В ирландската литература то се намира или отвъд морето, или в надгробната могила — Б.пр. ↑

XI

... Падам точно като риба във врящия тиган...

Разплетохме телата си и се изправихме на крака. Аз седнах отново на най-долното стъпало. Разтворих металната ръка, така че да освободя рамото си — нямаше кръв, но по всичко личеше, че мястото ще посинее — след което я запратих на земята. Ранната утринна светлина не накърни с нищо нейния изящен и заплашителен вид.

Ганелон и Рандъм стояха до мен.

— Добре ли си, Коруин?

— Да, просто ме оставете да си поема дъх.

— Нося храна — каза Рандъм. — Бихме могли да закусим и тук.

— Чудесна идея.

Докато Рандъм разопаковаше провизиите, Ганелон побутна ръката с върха на ботуша си.

— Какво, по дяволите, е това? — попита той.

Поклатих глава.

— Отсякох го от призрака на Бенедикт. Поради причини, които не разбирам, беше способна да ме достигне.

Ганелон се наведе, вдигна я и започна да я изучава.

— Много по-лека е, отколкото мислех — заключи. Загреба въздуха с нея. — Можеш доста добре да подредиш някого с ръка като тази.

— Знам.

Той раздвижи пръстите.

— Вероятно истинският Бенедикт би могъл да я използва.

— Вероятно — отвърнах аз. — Изпитвам доста смесени чувства, ако става въпрос да му я предложа, но може би все пак си прав.

— Как ти е хълбока?

Побутнах я леко.

— Не особено зле, имайки предвид случилото се. Ще съм в състояние да яздя след закуска, ако се движим спокойно ибавно.

— Добре. Коруин, докато Рандъм приготвя нещата, имам един въпрос към теб, на който може би сега не му е нито времето, нито мястото, но той непрекъснато ме терзае.

— Питай.

— Ами, нека да го кажа по следния начин: подкрепям те изцяло, в противен случай нямаше да съм тук. Ще се бия за теб, за да се възкачиш на трона си, независимо от обстоятелствата. Но всеки път, когато стане въпрос за правото на наследяване на трона, някой се вбесява и избухва или пък променя темата. Като Рандъм, например, докато ти беше там горе. Предполагам, че за мен не е кой знае от какво значение да знам на какво се основават претенциите ти към трона, или пък претенциите, на който и да е от другите, но просто не мога да въздържа любопитството си по отношение на причините за всички тези дрязги.

Въздъхнах, после поседях мълчаливо за известно време.

— Добре — отвърнах аз след малко и се разсмях. — Добре, щом ние самите не можем да се разберем за тези неща, предполагам че те изглеждат съвсем объркани за един външен човек. Бенедикт е най-големият. Неговата майка се казвала Симния. Тя родила на татко още двама сина — Озрик и Финдо. После — как да ти обясня всичко това? — Файела родила Ерик. След което татко открил някакъв недостатък в брака си със Симния и по негова воля той бил анулиран — *ab initio*, както биха казали в моите стари Сенки — от самото начало. Хитър номер. Но той бил кралят.

— Това не ги ли прави всичките до един незаконородени?

— Е, поразклатило им положението. Озрик и Финдо били доста раздразнени, доколкото разбирам, но те умрели наскоро след това. Бенедикт или не бил толкова вбесен, или просто прояви благоразумие, но не вдигнал шум. Тогава татко се оженил за Файела.

— И това узаконило Ерик?

— Щяло е да го узакони, ако татко бе признал Ерик за свой син. Той се отнасяше към него като към собствено дете, но никога не направи нищо официално в това отношение. Беше свързано с изглаждането на отношенията със семейството на Симния, което бе станало доста влиятелно по онова време.

— Но, след като се е отнасял към него като към свой собствен син...

— Да, ама по-късно той наистина призна Луела официално. Тя беше незаконородена, но татко реши да я признае, горкото момиче. Всичките поддръжници на Ерик я мразеха, тъй като това оказваше влияние върху статута му. Както и да е, после Файела станала и моя майка. Тъй като съм се родил благополучно в свещена брачна връзка, това ме направило първият с пълно право на претенции към трона. Ако разговаряш с някой от другите, ще получиш съвсем друга представа за нещата, но ето фактите, на които би трябвало да се основаваме. Някак си това вече не изглежда толкова важно както някога, въпреки че със смъртта на Ерик и липсата на заинтересованост от страна на Бенедикт... Е, това е положението ми.

— Разбирам... донякъде. Само още един въпрос тогава...

— Какъв?

— Кой е следващият? Тоест, ако нещо се случи с теб...

Поклатих глава.

— Тогава става дори още по-сложното. Кейн би трябвало да е следващият. Но тъй като е мъртъв, смятам, че наследството се прехвърля върху потомството на Клариса — червенокосите. На ред е Блийс, а след него — Бранд.

— Клариса ли? А какво е станало с майка ти?

— Умря при раждането на Дирдри. Татко не се ожени повторно в продължение на много години след смъртта на майка ми. Когато го направи, беше за една червенокоса развратница от далечните южни Сенки. Никога не съм я обичал. След известно време и тя започна да ни мрази и да хойка отново. Сдобриха се един-единствен път след раждането на Луела в Ребма и в резултат се роди Бранд. Когато се разделиха окончателно, той призна Луела, за да ядоса Клариса. Или поне аз така смятам.

— Май не взимаш под внимание правото върху трона от страна на дамите.

— Не. Те нито се интересуват от него, нито са подходящи. Ако зависеше от мен, Файона щеше да е преди Блийс, а Луела веднага след него. След потомството на Клариса, нещата се обръщат към Джулиан, Жерар и Рандъм, в тази последователност. Извинявай — Флора идва преди Джулиан. Фактите, касаещи женитбите, са дори още по-заплетени, но никой не би оспорил крайното подреждане. Да се залавяме със закуската.

— С удоволствие — отвърна той. — Значи Бранд ще получи трона, ако ти умреш?

— Е, той е самопризнал си предател и дразни всички с поведението си. Не вярвам останалите да се примирят с подобно нещо, особено в сегашното му положение. Но във всеки случай уверен съм, че самият Бранд не се е отказал от тази мисъл.

— Но другата възможност е Джулиан.

Повдигнах рамене.

— Фактът, че аз не обичам Джулиан, не го прави негоден. Всъщност, той би могъл да се окаже много подходящ монарх.

— Излиза, че те е наръгал, за да има възможност да го докаже — провикна се Рандъм. — Елате да ядете.

— Все още не смяtam така — отвърнах аз, изправих се на крака и се запътих към храната. — Първо, не виждам как би могъл да се добере до мен. Второ, би било прекалено явно. Трето, ако аз умра в най-близко бъдеще, Бенедикт ще има думата по въпроса за наследяването на трона. Всички са наясно с това. На него се пада правото по старшинство, притежава необходимите умения, притежава и необходимата сила. Той просто би могъл да каже, например: „Писна mi от всички тези разправии, аз заставам зад Жерар“ и с това нещата ще се приключват.

— А какво ще стане, ако той реши да преразгледа собственото си положение и да се възкачи на трона? — попита Ганелон.

Бяхме се разположили на земята и взехме тенекиените чинии, които Рандъм бе напълнил.

— Можеше да го направи много по-рано, ако искаше. Има няколко начина, по които може да се погледне на потомството от една анулирана женитба и в неговия случай вероятно ще се вземе под внимание най-благоприятния. Озрик и Финдо прибързаха с преценките си и заеха погрешна позиция. Бенедикт знаеше по-добре какво да прави. Той просто изчакваше. Така че... всичко е възможно. Макар да е малко вероятно, според мен.

— Следователно — при нормален ход на нещата, — ако нещо се случи с теб, въпросът ще остане висящ във въздуха?

— Вероятно.

— Но защо беше убит Кейн? — попита Рандъм. След това, между два залъка, сам си отговори на въпроса. — Така че, след като

премахнат и теб, тронът веднага да премине в ръцете на децата на Клариса. Хрумна ми преди известно време, че Блийс може все още да е жив и че той е следващият по ред. Тялото му не беше открито. Предположението ми е следното: прехвърлил се е с помощта на Фигурите при Файона по време на атаката ти, след което се е върнал сред Сенките, за да събере отново силите си, като те е оставил в ръцете на Ерик с надеждата там да намериш смъртта си. Най-накрая отново е готов да предприеме поредния си ход. Така че те убиват Кейн и се опитват да премахнат и теб. По тази логика, ако наистина са в съюз с шайката от черния път, биха могли да организират нова атака. След което Блийс би могъл да направи същото, което направи и ти — да пристигне в последния момент, да обърне в бяг нападателите и да влезе като победител в града. И така би се превърнал в следващия по ред и първия по сила. Елементарно. Само че ти оживя и Бранд бе върнат обратно. Ако вярваме на обвиненията, които Бранд отправя към Файона — а не виждам причина да не го направим — значи това следва, според първоначалния им план.

Кимнах.

— Възможно е — отвърнах. — Попитах Бранд същите тези неща. И той призна, че е твърде възможно, но отрече да знае каквото и да е във връзка с това, дали Блийс е все още жив. лично аз смяtam, че лъжеше.

— Защо?

— Възможно е да иска да си отмъсти за заточението и посегателството върху живота му, като заедно с това отстрани едно от препятствията, става въпрос за мен, към своето собствено възкачване. Вижда ми се уверен, че би могъл да ме пожертва в плана, който подготвя, за да се справи с черния път. Унищожаването на неговата собствена клика и разчистването на черния път, биха могли в края на краишата да го направят доста подходящ, особено след покаянието, което сам си наложи. Тогава, вероятно, би имал някакъв шанс — или поне той така смята.

— Значи и ти мислиш, че Блийс все още е жив?

— Просто предчувствие — отвърнах. — Но, всъщност, да, така смяtam.

— В какво се състои силата им на практика?

— Преимуществото на по-доброто образование — казах аз. — Файона и Бранд обръщаха внимание на Дуоркин, докато всички ние останалите задоволявахме разностранните си страсти в Сенките. Впоследствие те сякаш се сдобиха с по-добри умения от онези, които ние притежавахме. Знаеха повече от нас, останалите за Сенките и за онова, което се простира отвъд тях, повече за Лабиринта, повече за Фигурите. Затова и Бранд е успял да ти изпрати съобщението си.

— Интересни разсъждения... — отвърна Рандъм замислено. — Смяташ ли, че са се отървали от Дуоркин, след като са решили, че са научили достатъчно от него? Това със сигурност би им помогнало да задържат нещата в свои ръце, ако нещо се случеше с татко?

— Не ми беше хрумвало — признах аз.

Почудих се възможно ли бе да са направили нещо, което да е засегнало разума му? Нещо, което да го докара до състоянието, в което го заварих последния път, когато го видях? Ако действително беше така, дали те знаеха, че съществува вероятност той все още да е жив някъде? Или може би бяха сметнали, че са го унищожили напълно?

— Да, интересно хрумване — казах. — Предполагам, че е възможно.

Слънцето бавно пълзеше нагоре, а храната възвърна силите ми. В утринната светлина не бяха останали никакви следи от Тир-на Ногт. Спомените ми от него вече се бяха превърнали в отражения от замъглено огледало. Ганелон донесе единствения останал знак, ръката, и Рандъм я уви някъде, заедно с чиниите. На дневна светлина трите стъпала не приличаха толкова на стъпала, а по-скоро просто на разбита скала.

Рандъм махна с ръка.

— По същия път ли ще се върнем? — попита той.

— Да — отвърнах и се качихме на конете.

Бяхме дошли, следвайки един път, който се виеше на юг от Колвир. По-дълъг, но и по-равен, в сравнение с пътя през билото. Бях в настроение да си угаждам, за да не се бунтува раната ми.

И така, тръгнахме надясно, като се движехме в колона по един — Рандъм отпред, Ганелон последен. Пътят постепенно се изкачваше нагоре, след което отново се спускаше. Въздухът беше прохладен, насытен с аромат на зелени листа и влажна земя, нещо доста необично за подобно голо място, на тази надморска височина.

Заключих, че това са въздушни течения, издигнали се нагоре от гората в подножието.

Позволихме на конете да поемат обичайния си ход надолу през падината и после нагоре по следващото възвишение. Когато наближихме билото му, конят на Рандъм изцвili и започна да се вдига на задните си крака. Той незабавно го овладя, а аз се огледах наоколо, но не видях нищо, което би могло да го подплаши.

Като стигнахме до върха, Рандъм забави ход и се провикна назад:
— Погледнете изгрева!

Щеше да ни бъде доста трудно да не го направим, въпреки че не го отбелязах на глас. Рандъм рядко се отдаваше на сантиментални чувства по отношение на флората, геологията или светлината.

Аз самият почти се заковах на място, когато видях изгрева от върха — слънцето се бе превърнало във фантастична златна топка. То изглеждаше два пъти по-голямо от нормалното, а странната му окраска не можеше да се сравни с нищо, което някога изобщо бях виждал. То направи удивителни неща с ивицата от океана, която се появи на хоризонта на следващото възвишение, а отсенките на облаците и небето бяха наистина изключителни. Не спрях, въпреки че внезапната ярка светлина беше почти болезнена.

— Прав си — провикнах се, следвайки Рандъм надолу по следващия склон. Зад мен Ганелон изръмжа някаква одобрителна ругатня.

Когато с премигване се освободих от въздействието на гледката, забелязах, че зеленината в тази малка долчинка под небето е много погъста, отколкото си я спомнях отпреди. Мислех си, че тук има само няколко нискостъблени дървета и тук-там по някой лишей, а всъщност дърветата бяха десетки, по-големи и по-зелени, отколкото си ги спомнях, имаше също и туфи с трева, както и едно-две пълзящи растения, които омекотяваха очертанията на скалите. Е, всъщност, откакто се бях върнал, бях минавал през тази местност само по тъмно. И сега, като се позамислих разбрах, че явно оттук идваше ароматът, който по-рано бе стигнал до мен.

Докато я прекосявахме, стори ми се също така, че малката котловина е по-широка, отколкото си я спомнях. До момента, в който вече я бяхме преминали и се заизкачвахме отново нагоре, бях напълно сигурен в това.

— Рандъм — провикнах се аз, — скоро това място да се е променяло?

— Трудно е да се каже — отвърна той. — Ерик не ми позволяваше да излизам кой знае колко. Сякаш се е поразраснало малко.

— Изглежда по-голямо, по-широко.

— Да, наистина. Помислих, че просто си въобразявам.

Когато достигнахме до следващото било, слънцето не ме заслепи, защото лъчите му бяха възпряни от гъста зеленина. Пространството пред нас съдържаше много повече дървета, отколкото онова, което току-що бяхме напуснали — и те бяха по-големи и по-гъсто разположени. Спряхме.

— Не мога да си спомня подобно място — каза той. — Иначе, дори и нощем да бях минавал оттук, щях да го забележа. Сигурно сме объркали посоката.

— Не виждам как. И освен това ни е известно къде се намираме. По-скоро бих продължил напред, отколкото да се върна и да тръгна отново. Все пак би трябвало да знаем какво става в околностите на Амбър.

— Така е.

Той се отправи надолу към гората. Последвахме го.

— Доста необичайно е на подобна надморска височина да има зеленина като тази — отново се обърна назад Рандъм.

— Изглежда има и доста повече пръст, отколкото си спомням.

— Смятам, че си прав.

Когато навлязохме сред дърветата, пътеката изви наляво. Не виждах никаква причина за подобно отклонение от прекия път. Както и да е, продължихме по нея и това допринесе към илюзията за по-голямо разстояние. Няколко мига по-късно пътеката отново рязко сви надясно. При повторното ни излизане на прекия път, гледката вече беше наистина необичайна. Дърветата изглеждаха дори още по-високи и сега бяха толкова нагъсто разположени, че объркваха окото, което търсеше пролука. След като изви отново, пътеката се разшири и доста дълго продължи да се движи право напред. Всъщност, прекалено дълго. Малката ни долчинка просто не беше толкова широка.

Рандъм отново спря.

— По дяволите, Коруин! Това е нелепо! — каза той. — Не си играеш игрички, нали?

— Дори и да исках, не бих могъл — отвърнах. — Никога не съм бил способен където и да е върху Колвир да си играя със Сенките. Тук просто не може да има Сенки, с които да си играеш.

— Аз също винаги съм мислил така. Амбър хвърля Сенките, но не и върху Колвир. Тази работа никак не ми харесва. Какво ще кажеш да се върнем обратно?

— Опасявам се, че може и да не успеем да намерим отново пътя — обадих се аз. — Трябва да има причина за всичко това и аз искам да я разбера.

— И на мен ми хрумна, че това може да е нещо като капан.

— Дори и така да е — отвърнах.

Той кимна и ние препуснахме нататък, надолу по сенчестия път под дърветата, които ставаха още по-внушителни и по-внушителни.

Теренът беше все така равен, пътеката водеше право напред. Подсъзнателно пришпорихме конете.

Минаха около пет минути, преди някой от нас да заговори отново. Рандъм каза:

— Коруин, това не може да са Сенките.

— Защо?

— Опитвах се да им въздействам, но нищо не се получи. Ти опита ли?

— Не.

— Защо не опиташ?

— Добре.

Скалата нека отвъд дървото идващо стърчи и звън заплетен от блясък утринен в онзи храсталак да проечи... И трябва пътеката небесна да се види, над нея облак перест да се вдигне... Тогава нека има скършен клон, а върху ствала паднал стълбичка от плесен... И локвичка разпенена... и жаба млада. Летящо зърнце и перце, което пада... Клон, който просто се извива и пътят нов пред нас разкрива, прорязан току-що... И нека мине край следата ясна, през мястото на падналото там перо.

— Нищо не става — отказах се.

— Ако не са Сенките, тогава какво е?

— Очевидно, нещо друго.

Той поклати глава и се увери, че меча му се вади лесно от ножницата си. Инстинктивно и аз направих същото. Няколко мига покъсно чух Ганелон да цъка тихо с уста зад мен.

Напред пътят се стесняваше и малко след това започна да лъкатуши. Отново бяхме принудени да намалим хода си. Дърветата се сгъстяваха все повече и повече, клоните им се вееха по-ниско, отколкото по мое време. Пътят се превърна в пътечка. Все извиваше, непрекъснато криволичеше, най-накрая изви за последно и свърши.

Рандъм се наведе, за да избегне един клон, после вдигна ръка и спря. Доближихме се до него. Напред, чак докъдето ми стигаше погледът, нямаше и следа от пътеката. Погледнах назад и отново не можах да открия никаква следа от нея.

— На дневен ред са предложениета — каза той. — Не знаем нито къде сме били, нито къде отиваме, а камо ли пък къде се намираме в момента. Моето е следното: по дяволите с любопитството. Да се махаме оттук по възможно най-бързия начин, който знаем.

— С Фигурите ли? — попита Ганелон.

— Да. Какво ще кажеш, Коруин?

— Добре. И на мен не ми харесва, а не ми хрумва нищо подобро, което да опитаме. Давай.

— Кого да повикам? — извади кутийката си Рандъм и измъкна колодата от нея. — Жерар?

— Да.

Той разрови картите си, откри тази на Жерар и се втренчи в нея. Ние пък се втренчихме в него. Времето следващо хода си.

— Изглежда не мога да го достигна — заяви накрая той.

— Опитай с Бенедикт.

— Добре.

Всичко отново се повтори. Никаква връзка.

— Пробвай с Дирдри — предложих аз, като извадих собственото си тесте и потърсих нейната Фигура. — Ще се присъединя към теб. Да видим дали ще има никаква разлика, ако двамата опитаме едновременно.

И отново. И отново.

— Нищо — казах аз, след продължителни усилия.

Рандъм поклати глава.

— Не усети ли нещо необичайно около Фигурите? — попита той.

— Да, но не знам какво точно. Наистина изглеждат различни.

— Мoите сякаш са изгубили онази студенина, която преди притежаваха — отвърна той.

Бавно разбърках собственото си тесте. Прокарах върха на пръста си по тях.

— Да, прав си — казах. — Това е. Но нека опитаме отново. Да кажем, Флора.

— Добре.

Резултатът бе все същият. И с Луела. И с Бранд.

— Имаш ли някаква представа какво може да не е наред? — попита Рандъм.

— Ни най-малка. Не може всичките да ни блокират. Не може и всичките да са мъртви... О, всъщност предполагам, че би могло. Но е твърде малко вероятно. Нещо явно е повлияло на самите Фигури, точно това е станало. Никога не съм знал, че съществува нещо, което би могло да им въздейства.

— Е, според производителя им не са 100 процента сигурни — отвърна Рандъм.

— Знаеш ли нещо, което аз да не знам?

Той се разсмя.

— Човек никога не забравя деня на своето пълнолетие и разходката в Лабиринта — отвърна той. — Спомням си го, като че ли бе миналата година. Когато успях — почервенял от вълнение и гордост

— Дуоркин ме възнагради с моята първа колода Фигури и ми даде напътствия как да ги използвам. Съмтно си спомням, че го попитах, дали действат навсякъде. Помня и отговора му: „Не, но ще ти служат на всяко място, където ти някога би могъл да се озовеш.“ Той не ме обичаше кой знае колко.

— Не го ли попита, какво иска да каже с това?

— Да, и той ми отвърна: „Съмнявам се, че някога ще стигнеш до състояние, в което те няма да могат да ти служат. Защо не си тръгваш вече?“ И аз си тръгнах. Изгарях от нетърпение да си поиграя с Фигурите без чужда помощ.

— Да стигнеш до състояние? Не каза ли „да стигнеш до място“?

— Не. Имам много добра памет за подобни неща.

— Странно, въпреки че според мен, това не ни помага кой знае колко. Мирише ми на нещо свръхестествено.

— Бих се обзаложил, че Бранд ще знае за какво става въпрос.

— Имам чувството, че си прав, макар това да не ни помага кой знае колко.

— Трябва да направим нещо, вместо да обсъждаме метафизиката — обади се Ганелон. — Щом като не можете да се справите със Сенките и не можете да боравите с Фигурите, единственото нещо, което бихме могли да направим, е да определим точно къде се намираме и след това да потърсим помощ.

Кимнах.

— След като не сме в Амбър, смятам, че е логично да приемем, че сме в Сенките — на едно много особено място, съвсем близо до Амбър, тъй като промените не бяха резки. На което сме били прехвърлени без активно съдействие от наша страна. Би трябало да има някакво посредничество и по всяка вероятност някаква конкретна цел зад подобен хитро изпълнен ход. Ако някой се готви да ни нападне, моментът е по-подходящ от всякога. Ако пък иска нещо друго, тогава ще трябва да ни го покаже, защото ние просто не сме в състояние да отгатнем правилно.

— Така че предлагаш да не предприемаме нищо?

— Предлагам да изчакаме. Не виждам смисъл да се лутаме наоколо и да се изгубим още повече.

— Май си спомням как веднъж ми каза, че близкостоящите Сенки в повечето случаи са някак сходни — отвърна Ганелон.

— Да, възможно е да съм го казал. И какво от това?

— Следователно, ако се намираме близо до Амбър, както сам предположи, трябва просто да яздим в посока към изгрева, за да достигнем до мястото, което съответства на самия град.

— Не е чак толкова просто. Но да предположим, че беше, каква щеше да ни е ползата?

— Може би Фигурите ще се задействват отново в точката на максимално съответствие.

Рандъм погледна към Ганелон, после към мен.

— Заслужава си да опитаме — каза той — Какво бихме могли да изгубим?

— И малкото ориентация, която все още имаме — отвърнах аз.
— Вижте, идеята не е лоша. Ако тук нищо не се случи, ще опитаме. Въпреки че, ако се върнем мислено назад, изглежда че пътят зад нас намалява право пропорционално на разстоянието, с което напредваме. Не се движим само в пространството. Предвид тези обстоятелства, не ми се иска да се лутаме, преди да съм напълно сигурен, че нямаме друг изход. Ако някой желае присъствието ни на точно определено място, негов ред е да изрази поканата си малко по-ясно. Ще чакаме.

И двамата кимнаха. Рандъм се приготви да слезе от коня, после изведнъж замръзна с единия крак на стремето, а другия на земята.

— През всичките тези години — каза той, — никога всъщност не съм вярвал в това...

— В кое? — прошепнах.

— В правото на избор — отвърна той и се качи отново на седлото.

Рандъм подкара коня си много бавно напред. Направих същото и миг по-късно го зърнах — бял, такъв какъвто го бях видял в Горичката, застанал полускрит зад туфа папрати: еднорога.

Извърна се, когато се раздвишихме и миг по-късно се стрелна напред, за да застане, отново полускрит, до стъблата на няколко дървета.

— Видях го! — прошепна Ганелон. — Значи наистина съществува такова животно... Семейният ви герб, нали?

— Да.

— Добро предзнаменование, според мен.

Не отговорих. Следвах го, без да го изпускам от очи. Нито за миг не се усъмних, че той искаше да го последваме.

Някак си част от тялото му винаги оставаше скрита; надничаше зад нещо, преминаваше от едно прикритие зад друго, придвижваше се с невероятна бързина, когато изобщо се движеше, като избягваше откритите пространства, предпочиташе закътаните горски полянки и сенките. Следвахме го все по-навътре и по-навътре в гората. Самата гора вече бе престанала да наподобява която и да е от местностите, намиращи се върху хълмовете на Колвир. Сега приличаше на Ардън, повече отколкото на каквото и да е друго в близост до Амбър, тъй като повърхността бе сравнително равна, а дърветата се издигаха нагоре все по-величествено и по-величествено.

Измина час и нов се изнiza след него, преди да стигнем до един малък, бистър поток и еднорогът да завие нагоре по течението му. Докато язdeхme покрай брега, Рандъм каза:

— Започва да mi се струва доста познато.
— Да — отвърнах, — но само така изглежда. Не мога да разбера защо.

— Нито пък аз.

Малко по-късно се озовахме върху билото на един хълм и не след дълго започна да става все по-стръмно и по-стръмно. На конете вече им беше доста трудно да се движат, но еднорогът нагаждаше хода си спрямо тях. Повърхността стана по-скалиста, дърветата по-малки. Потокът лъкатушеше в своя бълбукащ бяг. Постепенно изгубих представа за многобройните му извики и завои. Най-накрая се приближихме до върха на малкото възвишение, към което се бяхме отправили.

Стигнахме до една равнинна местност и продължихме през нея към гората, от която извираше потока. Оттук улових доста скосена гледка — напред и отлясно през едно място, където земята се свличаше рязко надолу — към леденосинъ море, някъде долу под нас.

— Нависоко сме — отбеляза Ганелон. — Изглежда като низина, но...

— Горичката на еднорога! — прекъсна го Рандъм. — Точно на това mi прилича. Погледнете!

Наистина не грешеше. Пред нас се простираше празно пространство, осеяно с големи гладки речни камъни. Сред тях един извор изливаше подобно на въздишка потока, който бяхме следвали. Местността беше по-обширна и с по-буина растителност, но спрямо вътрешния mi ориентир местоположението й бе напълно погрешно. Въпреки че приликата не беше просто съвпадение. Еднорогът се покатери върху намиращата са най-близко до извора скала, погледна ни и след това се извърна. Сякаш се взираше надолу към океана.

После, когато продължихме, горичката, еднорогът, дърветата около нас, потокът отстрани — всичките като цяло, придобиха нереална яснота, въпреки че всяко нещо поотделно излъчваше някаква особена светлина, караше я да выбира чрез яростта на собствената си окраска и едновременно с това да трепти, леко, точно на границата на

доловимото. Това породи у мен чувство, подобно на зараждащото се усещане, придвижаващо пътуването през Сенките.

Пак, пак и пак, с всяка измината стъпка от изкачването ми по нещо си отиваше в света около нас. Внезапно възникналото пренастройване на съотношенията между предметите подкопа усещането ми за триизмерност, унищожавайки изобщо перспективата като такава и променяйки начина на излагане на самите предмети, намиращи се в полезрението ми. Всяко нещо показваше цялостната си външна повърхност, без едновременно с това да изглежда, че заема поголямо пространство. Щеглите преобладаваха, а съотношенията в размерите изведнъж започнаха да изглеждат абсурдни. Конят на Рандъм се изправи на задните си крака и иззвили — массивен, апокалиптичен, за миг ми напомни на „Герника“^[1]. За мой най-голям ужас видях, че и ние самите не сме били пощадени от странното природно явление. Рандъм, който се мъчеше да овладее коня си и Ганелон — самият той, все още зает с обуздаването на Огнедишащ змей — бяха, както и всичко останало, преобразени от това кубистично призрачно пространство.

Звездин беше ветеран, след толкова много пътувания през Сенките. Огнедишащ змей също бе преминал през доста. Вкопчихме се в тях, като усещахме несъразмерните им движения. Най-после Рандъм успя да наложи волята си върху своя кон. Пейзажът, обаче, продължаваше да се променя, докато напредвахме.

Следващото нещо, което се измени, беше светлината. Небето почерня — не както нощем, а по-скоро подобно на гладка матирана повърхност. По същия начин потъмняха и някои от празните пространства между предметите. Единствената останала в света светлина, сякаш произхождаше от самите предмети и всички те постепенно избеляха. Различни степени на бялото изплуваха от повърхността на битието, по-ярки от всичко останало, огромни, ужасяващи. Еднорогът внезапно се изправи на задните си крака и зарита във въздуха с копита, изпълвайки може би деветдесет процента от сътвореното с нещо, което се превърна в забавено на каданс движение. Уплаших се, че то би могло да ни унищожи, ако направим дори само още една крачка напред.

После имаше само светлина.

После абсолютен покой.

После светлината изчезна и не остана нищо. Дори и тъмнина. Една празнота в битието, която можеше да продължи миг или цяла вечност...

После тъмнината се върна, а след нея и светлината. Само че си бяха разменили местата. Светлината изпълни промеждущите, очертавайки празните пространства, които би трябвало да представляват предмети. Първият звук, достигнал до ушите ми, беше бълбукането на вода и разбрах някак си, че сме спрели до потока. Първото, което усетих, бе треперещия Звездин. После долових мириса на морето.

После пред очите ми се показва Лабиринта или изкривен негов обърнат образ...

Наведох се напред и около ръбовете на предметите започна да се процежда повече светлина. Изправих се — светлината изчезна. Отново се наведох, този път още по-напред...

Светлината се стелеше, вкарвайки различни нюанси на сивото в контурите на нещата. Тогава с колене, съвсем внимателно, подканих Звездин да тръгне напред.

С всяка измината стъпка нещо се завръщаше в света около нас. Повърхност, материя, цвет...

Зад мен — чух, че другите ме последваха. Под мен — Лабиринта. Той не бе изгубил нищо от загадъчността си, но бе придобил нов контекст, който постепенно намираше мястото си сред огромната метаморфоза на света около нас.

Продължихме надолу по хълма и усещането за триизмерност се появи отново. Отдясно морето сега се виждаше като на длан, подложено вероятно на чисто оптическо разделяне от небето, с което то сякаш за миг се бе сляло в нещо подобно на потопа, залял Ур, съbral в себе си водите отгоре и водите отдолу. Разместване, по силата на логиката, но иначе реално незабележимо. Спускахме се надолу по един стръмен, каменист склон, който по всяка вероятност водеше началото си от задната част на горичката, до която еднорогът ни бе отвел. Може би на около стотина метра под нас имаше абсолютно равно пространство, което впоследствие се оказа солидна скала, без нито една пукнатина — груб овал по форма, с главна ос от стотина метра. Склонът, по който язехме, се отклоняваше наляво и отново се връщаше, като описваше широка арка — кръгла скоба, обгърнала

гладките като стъкло плитчини. Отвъд дясната му издатина нямаше нищо — тоест, земята се спускаше стръмно към странното море.

Когато продължихме и трите пространствени измерения сякаш още веднъж потвърдиха съществуването си. Сънцето беше отново онова огромно кълбо от разтопено злато, което бяхме видели и по-рано. Небето бе по-тъмно синьо, отколкото онова над Амбър и по него не се виждаше нито един облак. Това море бе синьо, в тон с небето, без точица от платно или остров. Не виждах птици и не чуха никакви звуци освен онези, които издавахме самите ние. В този ден, на това място цареше абсолютна тишина. В дъното на внезапно прояснилата се гледка, Лабиринта най-накрая се сдоби с точно разположение върху повърхността отдолу. Първоначално си помислих, че е врязан в скалата, но когато се приближихме видях, че всъщност е разположен в нея — златисторозови спирали, подобно жили на чуждоземен мрамор, изглеждащи сякаш сътворени от природата, въпреки явното намерение на замисъла.

Дръпнах юздите и останалите заковаха до мен, Рандъм отдясно, Ганелон отляво.

Доста дълго време се вглеждахме мълчаливо в Лабиринта. Тъмно, разръфано по краищата петно заличаваше част от отрязъка точно под нас, проснalo се от външния край към центъра.

— Знаеш ли — каза Рандъм накрая, — сякаш някой е отрязал върха на Колвир, разсичайки го точно на нивото на тъмниците.

— Да — отвърнах аз.

— Тогава, ако продължаваме да търсим някакво съответствие, това би трявало да е близо до мястото, където се намира нашия Лабиринт.

— Да — повторих аз.

— А онова петно е от южната страна, откъдето идва черният път.

Кимнах бавно, тъй като бях започнал да разбирам и предположението ми постепенно се затвърди в увереност.

— Какво означава това? — попита Рандъм. — Изглежда съответства на реалното състояние на нещата, но като се изключи този факт, не разбирам значението му. Защо бяхме доведени тук? Защо ни бе показан този Лабиринт?

— Не съответства на реалното състояние на нещата — отвърнах аз. — Това е реалното състояние на нещата.

Ганелон се извърна към нас.

— На онази сянка Земята, която посетихме — където си прекарал толкова много години, — чух едно стихотворение за двата пътя, които се разклонявали в гората — започна той. — Краят му беше: „Когато по неутъпкания поех, целият свят стана различен.“ Щом го чух, си спомних нещо, което ти веднъж ми бе казал: „Всички пътища водят към Амбър“. И тогава, както и сега, се замислих, колко важен е изборът, който правим, въпреки явно неизбежният край за всички онези, в чиито вени тече твоята кръв.

— Ти знаеш? — изненадах се аз. — Разбрал си?

— Така мисля. — Кимна, после посочи. — Това там, долу е истинският Амбър, нали?

— Да. Да, точно той е.

[1] Картина от кубистичния период на Пикасо, посветена на едноименния баски град, бомбардиран и уничожен от германците през 1937 г. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.